IDÉZETEK

MAO CETUNG ELNÖKTŐL

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

IDÉZETEK
MAO CETUNG
ELNÖKTŐL

AZ IDEGEN NYELVŰ KÖNYVEK
KIADÓJA
PEKING 1972

毛澤东

Készült a Kinai Népköztársaságban

1. A KOMMUNISTA PÁRT

Az ügyünket vezérlő központi erő a Kínai Kommunista Párt.

A gondolkodásunkat irányító elméleti alap a marxizmus—leninizmus.

Megnyitó beszéd a Kínai Népköztársaság I. Országos Népi Gyűlésének első ülésszakán (1954. szeptember 15.)

Ha forradalmat akarunk, forradalmi párttal kell rendelkeznünk. Forradalmi párt nélkül, mégpedig a marxizmus—leninizmus forradalmi elméletére és forradalmi stílusára épült forradalmi párt nélkül nem lehet a munkásosztályt és a széles néptömegeket az

imperializmus és lakájai ellen győzelemre vezetni.

„Világ forradalmi erői egyesüljetek, harcoljatok az imperializmus agressziója ellen" (1948. november), Válogatott Művek IV. k.

A Kínai Kommunista Párt erőfeszítései nélkül, s anélkül, hogy a kínai kommunisták alkotnák a kínai nép szilárd gerincét, lehetetlen Kína függetlenségének és felszabadulásának kivívása, s ugyanúgy lehetetlen Kína iparosítása és mezőgazdaságának korszerűsítése.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A Kínai Kommunista Párt az egész kínai nép irányító központja. E központ nélkül a szocializmus ügye nem diadalmaskodhat.

Beszéd a Kínai Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség III. országos kongresszusán megjelent valamennyi küldött fogadása alkalmával (1957. május 25.)

Egy fegyelmezett, a marxizmus—leninizmus elméletével felvértezett, az önbírálat módszerét alkalmazó és a néptömegekkel összeforrott párt; egy ilyen párt vezetése alatt álló hadsereg; egy ilyen párt vezetése alatt álló valamennyi forradalmi osztály és forradalmi csoport egységfrontja — ez a három fő fegyverünk, amellyel legyőztük az ellenséget.

„A népi demokratikus diktatúráról" (1949. június 30.), Válogatott Művek IV. k.

Bíznunk kell a tömegekben, s bíznunk kell a pártban. Ez két alapvető elv. Ha e két elvben kételkedünk, semmit sem tudunk véghezvinni.

„A mezőgazdasági szövetkezetesítés kérdéséről" (1955. július 31.)

A marxizmus—leninizmus elméletével és eszméivel felvértezett Kínai Kommunista Párt új munkastílust alakított ki a kínai nép körében; olyan stílust, amelynek fő vonása az elmélet és a gyakorlat összekapcsolása, a néptömegekkel való szoros összeforrás és az önbírálat gyakorlása.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A nagy forradalmi mozgalmat irányító párt, ha nem rendelkezik forradalmi elmélettel, ha nincsenek történelmi ismeretei, s ha nem ismeri mélyrehatóan a mozgalmi gyakorlatot, nem arathat győzelmet.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A gondolkodást és munkastílust javító mozgalom — mint már korábban említettük — „a széles körű marxista nevelés mozgalma". A stílusjavító mozgalom azt jelenti, hogy a bírálat és az önbírálat útján az egész párt tanulmányozza a marxizmust. A stílusjavító mozgalom során kétségtelenül még több marxizmust tanulhatunk.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Nagyon nehéz feladat a több százmilliós kínai népnek jobb életet biztosítani, gazdaságilag és kulturálisan elmaradott országunkat gazdag, hatalmas és magas kultúrájú országgá építeni. Hogy ezt a feladatot még jobban el tudjuk látni, s hogy még jobban együttműködhessünk minden olyan pártonkívülivel, aki magasrendű eszmeiségtől vezéreltetve elszánja magát a reformok végrehajtására, ki kell bontakoztatnunk a stílusjavító mozgalmakat, most is és a jövőben is, és folyamatosan meg kell szabadulnunk mindattól, ami helytelen.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

A politika a forradalmi párt minden gyakorlati cselekedetének kiindulópontja, s kifejezésre jut a cselekedetek végrehajtása folyamán és ezek végső eredményeiben. A forradalmi párt bármilyen cselekvése mindig politikájának érvényre juttatása. Vagy helyes politikát folytat, vagy helytelen politikát; vagy tudatosan, vagy vakon folytat valamely meghatározott politikát. Amit tapasztalatnak szoktak nevezni, az valamely politika érvényre juttatásának folyamata és annak végső eredménye. Csak a nép gyakorlatán, vagyis a tapasztalaton keresztül bizonyítható be, hogy valamely politika helyes-e, s csak így lehet azt is megállapítani, mennyiben volt helyes, illetve téves. Az embereknek azonban, s még inkább a forradalmi pártnak és a forradalmi tömegeknek, nincs olyan gyakorlatuk, amely ne ezzel vagy azzal a politikával függne össze. Ezért minden cselekvés előtt meg kell

magyaráznunk a párttagoknak és a tömegeknek politikánkat, amelyet a körülmények tekintetbevételével határoztunk meg. Ellenkező esetben a párttagok és a tömegek eltávolodnak attól, hogy politikánk irányítsa őket, vakon cselekszenek és helytelen politikát követnek.

„Az iparra és kereskedelemre vonatkozó politikáról" (1948. február 27.), Válogatott Művek IV. k.

Pártunk meghatározta a kínai forradalom általános irányvonalát és általános politikáját, egyszersmind meghatározta a különböző konkrét munka-irányvonalakat és politikát is. Sok elvtársunk azonban, miközben eszében tartja pártunk konkrét, sajátos munka-irányvonalait és politikáját,

gyakran megfeledkezik pártunk általános irányvonaláról és általános politikájáról. Ha ténylegesen megfeledkezünk pártunk általános irányvonaláról és általános politikájáról, akkor vak, nem teljes értékű, nem józanul gondolkodó forradalmárok leszünk, s a konkrét munka-irányvonal és a konkrét politika végrehajtása közben elveszítjük tájékozódásunkat, balra vagy jobbra ingadozunk, és ezzel munkánknak ártunk.

„Beszéd a Sanszi—Szuijüan felszabadított terület káderkonferenciáján" (1948. április 1.), Válogatott Művek IV. k.

A politika és a taktika a párt élete, a különböző szintű vezető elvtársaknak feltétlenül kell a legnagyobb figyelmet

fordítaniuk ezekre, semmiképpen sem szabad ezeket elhanyagolniuk.

„Körlevél a helyzetről" (1948. március 20.), Válogatott Művek IV. k.

2. AZ OSZTÁLYOK ÉS AZ OSZTÁLYHARC

Az osztályok harcban állnak, egyes osztályok győznek, egyesek megsemmisülnek. Ez a történelem, ez a sok ezer éves civilizáció története. Ebből a nézőpontból értelmezve a történelmet ez a történelmi materializmus, ezzel a nézőponttal szemben áll a történelmi idealizmus.

„Elvetni az ábrándokat, felkészülni a harcra" (1949. augusztus 14.), Válogatott Művek IV. k.

Az osztálytársadalomban mindenki egy meghatározott osztályhelyzetben

él, és mindenfajta eszme kivétel nélkül magán viseli az osztálybélyeget.

„A gyakorlatról" (1937. július), Válogatott Művek I. k.

A társadalom változásait főképpen a társadalmon belüli ellentmondásoknak, azaz a termelőerők és a termelési viszonyok, az osztályok, az új és a régi közötti ellentmondásoknak a fejlődése idézi elő; ezeknek az ellentmondásoknak a fejlődése lendíti előre a társadalmat, és adja meg a lendületet ahhoz, hogy az új társadalom felváltsa a régit.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

A földesúri osztály általi könyörtelen gazdasági kizsákmányolás és politikai elnyomás arra kényszerítette a parasztokat, hogy számos felkelést indítsanak a földesúri osztály uralma ellen. . . . A kínai feudális társadalomban csak a parasztság osztályharcai, a parasztfelkelések és parasztháborúk képezték a történelem fejlődésének igazi mozgatóerejét.

„A kínai forradalom és a Kínai Kommunista Párt" (1939. december), Válogatott Művek II. k.

A nemzeti harc végső soron osztályharc kérdése. Az Egyesült Államokban a fehérek közül csupán a reakciós uralkodó körök nyomják el a négereket. Ezek semmiképpen sem képviselhetik a munkásokat, parasztokat, forradalmi értelmiségieket és más

felvilágosult személyeket, akik a fehérek túlnyomó többségét alkotják.

„Nyilatkozat az amerikai négereknek az amerikai imperializmus faji megkülönböztetése elleni igazságos harcának támogatásáról" (1963. augusztus 8.)

A népet nekünk kell megszervezznünk. A kínai reakciósokat a nép megszervezésével kell megdöntenünk. Minden reakciós egyforma: ha nem sújtunk le rá, nem bukik el. Olyan ez, akár a padlóseprés: ahová a seprű nem ér el, onnan magától egyáltalán nem tűnik el a por.

„A japán agresszió elleni háború győzelme után kialakult helyzet és politikánk" (1945. augusztus 13.), Válogatott Művek IV. k.

Az ellenség önmagától nem pusztul el. Sem a kínai reakciósok, sem az amerikai imperializmus Kínában levő agresszív erői nem lépnek le önszántukból a történelem színpadáról.

„Vigyük végig a forradalmat" (1948. december 30.), Válogatott Művek IV. k.

A forradalom nem díszebéd, nem egy írásmű megalkotása, nem egy kép megrajzolása, és nem hímzés; nem lehet olyan kifinomult, olyan könnyed, illedelmes, olyan gyengéd, kedves, udvarias, tartózkodó és nagylelkű. A forradalom lázadás, erőszakos cselekedet, amellyel az egyik osztály megdönti a másikat.

„Vizsgálati jelentés a hunani parasztmozgalomról" (1927. március), Válogatott Művek I. k.

Csang Kaj-sek mindenkor arra törekszik, hogy a legcsekélyebb hatalmat is kiragadja és a legkisebb hasznot is elszedje a nép kezéből. Mi pedig? A mi politikánk: szeget-szeggel, és harcolni minden talpalatnyi földért. Mi Csang Kaj-sek módszerét követjük. Ő mindig háborút akar kényszeríteni a népre, bal kezében is és jobb kezében is kardot tart. Az ő példája szerint mi is megragadtuk a kardot. ... Miként most Csang Kaj-sek feni kardját, nekünk is élesítenünk kell a magunkét.

„A japán agresszió elleni háború győzelme után kialakult helyzet és politikánk" (1945. augusztus 13.), Válogatott Művek IV. k.

Kik az ellenségeink? Kik a barátaink? A forradalom számára ez első-

rendűen fontos kérdés. Minden eddigi forradalmi harc Kínában igen jelentéktelen eredménnyel járt, s ennek alapvető oka az volt, hogy nem sikerült egységre lépni az igazi barátokkal az igazi ellenség megtámadására. A forradalmi párt a tömegek irányítója, és még nem volt olyan forradalom, amely ne szenvedett volna vereséget, ha a forradalmi párt tévútra vezette a tömegeket. Annak biztosítása érdekében, hogy forradalmunkban ne vezessük tévútra őket, és biztos sikert érjünk el, okvetlenül gondot kell fordítanunk arra, hogy egységre lépjünk igazi barátainkkal igazi ellenségeink megtámadására. Ahhoz, hogy megkülönböztessük az igazi barátokat a valóságos ellenségtől, okvetlenül általános elemzést kell készítenünk a kínai

társadalom osztályainak gazdasági helyzetéről és a forradalom iránti magatartásáról.

„A kínai társadalom osztályainak elemzése" (1926. március), Válogatott Művek I. k.

Ellenségeink mindazok, akik szövetségre lépnek az imperializmussal: a hadurak, a bürokraták, a komprádor-osztály, a nagybirtokos osztály és az értelmiségnek a hozzájuk szegődő reakciós része. Forradalmunk vezető ereje az ipari proletariátus. Legközelebbi barátaink a félproletárság és a kispolgárság. Ami az ingadozó középburzsoáziát illeti, jobbszárnyuk ellenségünk, balszárnyuk viszont barátunk lehet, de állandóan résen kell lennünk,

és nem szabad megengednünk, hogy szétzilálják arcvonalunkat.

„A kínai társadalom osztályainak elemzése" (1926. március), Válogatott Művek I. k.

Aki a forradalmi nép oldalán áll, az forradalmár. Aki az imperializmus, feudalizmus és bürokrata-kapitalizmus oldalán áll, az ellenforradalmár. Aki csak szavakban áll a forradalmi nép oldalán, de másként cselekszik, az csak szavakban forradalmár; ha azonban nemcsak szóval, hanem tettel is a forradalmi nép oldalán áll, akkor a szó legteljesebb értelmében forradalmár.

Záróbeszéd a Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület I. Országos Bizottságának második ülésszakán (1950. június 23.)

Véleményem szerint, számunkra csak rossz lehet az, ha valamely személyt, pártot, hadsereget vagy iskolát nem támad az ellenség, hiszen ez határozottan azt mutatja, hogy magunk is az ellenség színvonalára süllyedtünk. Nagyon is jó az, ha az ellenség támad minket, hiszen azt bizonyítja, hogy éles határvonalat húztunk közte és magunk között. Még jobb, ha az ellenség dühödten támad, és úgy fest bennünket, mintha nálunk minden fekete lenne, és semmi sem volna jó; hiszen ez azt bizonyítja, hogy nemcsak éles határvonalat húztunk közte és köztünk, hanem jelentős eredményeket is értünk el munkánkban.

„Nem rossz, hanem jó az, ha az ellenség támad bennünket" (1939. május 26.)

Amivel az ellenség szembeszáll, azt támogatnunk kell. Amit az ellenség támogat, azzal szembe kell szállnunk.

„Beszélgetés a Központi Hírügynökség, a *Saodang Bao* és a *Xinmin Bao* című lapok munkatársaival" (1939. szeptember 16.), Válogatott Művek II. k.

Mi a proletariátus és a néptömegek álláspontján vagyunk. A kommunista párt tagjai számára ez azt jelenti, hogy a párt álláspontján, a pártosságnak és a párt politikájának álláspontján kell lenniük.

„Beszédek az irodalom és művészet jenani fórumán" (1942. május), Válogatott Művek III. k.

A puskát hordozó ellenség megsemmisítése után még mindig marad puska

nélküli ellenség; ezek szükségszerűen elkeseredetten fognak harcolni ellenünk, és nekünk semmiképpen sem szabad könnyen vennünk őket. Ha most nem így tesszük fel és nem így értjük ezt a kérdést, rendkívül súlyos hibákat fogunk elkövetni.

„Beszámoló a Kínai Kommunista Párt VII. Központi Bizottságának második plenáris ülésén" (1949. március 5.), Válogatott Művek IV. k.

Az imperialisták és a hazai reakciósok semmiképpen sem nyugszanak bele vereségükbe, hanem még egy utolsó kétségbeesett harcot fognak vívni. Ha majd már az egész országban béke és rend uralkodik, ők még mindig aknamunkát folytatnak és bajt kevernek minden módon, minden nap és minden percben megpróbálják meg-

valósítani restaurációjukat Kínában. Ez elkerülhetetlen, és minden kétséget kizár; semmiképpen sem szabad tehát éberségünkön lazítanunk.

Megnyitó beszéd a Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület első plenáris ülésén (1949. szeptember 21.)

Jóllehet hazánkban a szocialista átalakulás — a tulajdonviszonyokat illetően — alapjában véve már befejeződött, a korábbi forradalmi időszakra jellemző nagyszabású és viharos tömeg-osztályharcok alapjában véve már véget értek, mégis megvannak a megdöntött földesúri és komprádor osztályok maradványai, még mindig van burzsoázia, s a kispolgárság átnevelése csak nemrég indult meg. Az osztályharc tehát korántsem ért véget. Az osztályharc a proletariátus és a

burzsoázia között, az osztályharc a különböző politikai erők között, valamint az ideológia terén vívott osztályharc a proletariátus és a burzsoázia között még hosszú ideig fog tartani, kanyargós lesz, sőt időnként erősen ki is éleződik. A proletariátus saját világnézetének megfelelően igyekszik átalakítani a világot, és a burzsoázia is saját világnézetének megfelelően törekszik ugyanerre. Ebben a tekintetben még nem dőlt el igazán a kérdés, hogy melyik győz: a szocializmus-e vagy a kapitalizmus.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Meglehetősen hosszú időbe telik, amíg hazánkban a szocializmus és a kapitalizmus között az ideológia terén eldől a harc: melyik győz. Ennek oka

az, hogy még hosszú ideig fenn fog maradni országunkban a burzsoázia és a régi társadalomból származó értelmiség befolyása, és osztályideológiája is. Ha ezt nem értjük meg kellőképpen, vagy egyáltalán nem értjük meg, akkor a legsúlyosabb hibákat követjük el, és figyelmen kívül hagyjuk a szükséges ideológiai harcot.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Hazánkban a burzsoá és kispolgári ideológia, az antimarxista ideológia még hosszú ideig fennmarad. Országunkban alapjában véve létrehoztuk a szocialista rendszert. Alapvető győzelmet arattunk a termelőeszközök tulajdonának átalakításában, de politikai és ideológiai fronton még nem

vívtuk ki a teljes győzelmet. Az ideológia terén még nem dőlt el igazán a kérdés, hogy a proletariátus vagy a burzsoázia közül melyik győz a harcban. Még hosszadalmas harcot kell vívnunk a burzsoá és kispolgári ideológia ellen. Helytelen, ha ezt nem ismerjük fel, és feladjuk az ideológiai harcot. Minden helytelen eszmét, minden mérgező gazt, minden kísértetet és szörnyeteget bírálat tárgyává kell tenni; semmiképpen sem szabad megengedni, hogy korlátlanul elburjánozzanak. De ugyanakkor a bírálatnak alapos érvekkel alátámasztottnak, elemzőnek és meggyőzőnek kell lennie, sohasem lehet durva, bürokratikus, metafizikus vagy dogmatikus.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Mind a dogmatizmus, mind a revizionizmus szemben áll a marxizmussal. A marxizmusnak feltétlenül előre kell haladnia, fejlődnie kell a gyakorlat továbbfejlődésével párhuzamosan, és sohasem szabad egy helyben topognia. Ha megállna és sablonossá válna, elvesztené életerejét. De a marxizmus alapvető elveit sohasem szabad megsértenünk, különben hibákat követünk el. Ha a marxizmushoz metafizikus szemszögből közelítünk, és merevnek tekintjük, az dogmatizmus. Ha tagadjuk a marxizmus alapelveit, és tagadjuk annak egyetemes igazságát, az revizionizmus. A revizionizmus a burzsoá ideológia egyik fajtája. A revizionisták eltussolják a szocializmus és a kapitalizmus, a proletárdiktatúra és a burzsoá diktatúra közötti különbséget. Valójában nem a szocialista, hanem a kapitalista

irányvonal mellett szállnak síkra. A jelenlegi körülmények között a revizionizmus még ártalmasabb, mint a dogmatizmus. Ma egyik fontos feladatunk az ideológia frontján, hogy kibontakoztassuk a revizionizmus elleni bírálatot.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

A revizionizmus, illetve a jobboldali opportunizmus az a burzsoá ideológiai irányzat, amely a dogmatizmusnál is veszedelmesebb. A revizionisták, a jobboldali opportunisták szavakban szintén hirdetik a marxizmust; ők is támadják a „dogmatizmust". De amit támadnak, az éppen a marxizmus lényege. Ellenzik vagy eltorzítják a materializmust és a dialektikát, ellenzik vagy megpróbálják gyengíteni a népi demokratikus diktatúrát és a kommunista párt vezető szerepét, ellenzik vagy megpróbálják gyengíteni a szocialista átalakítást és a szocialista építést. Miután hazánkban alapvető győzelmet aratott a szocialista forradalom, még mindig akadnak egyesek, akik hiú reményeket táplálnak a kapitalista rendszer restaurálása iránt, és minden területen — beleértve az ideológiai területet is — harcolnak a munkásosztály ellen. Legjobb segítőik ebben a harcban a revizionisták.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

3. A SZOCIALIZMUS ÉS A KOMMUNIZMUS

A kommunizmus a proletariátus egységes egészet alkotó ideológiai rendszere és egyszersmind új társadalmi rend. Ez az ideológia és társadalmi rend minden más ideológiától és társadalmi rendtől különbözik, a legteljesebb, leghaladóbb, legforradalmibb és legigazságosabb az emberiség történelmében. A feudalizmus ideológiája és társadalmi rendje már bevonult a történelem múzeumába. A kapitalizmus ideológiája és társadalmi rendje a világ egy részén (a Szovjetunióban) már szintén múzeumba

került, többi részén pedig hasonlít „a nyugati hegyek mögé lebukó naphoz, a haldoklóhoz, aki utolsó perceit éli", s rövidesen szintén múzeumba kerül. Egyedül a kommunizmus ideológiája és társadalmi rendje hegyeket elmozdító, tengereket felkorbácsoló lendülettel, az égiháborúk hatalmas erejével zúdul végig a világon, s éli gyönyörű tavaszát.

„Az új demokráciáról" (1940. január), Válogatott Művek II. k.

A szocialista rendszer végül is felváltja a kapitalista rendszert; ez az ember akaratától független, objektív törvény. Bármennyire törekednek is a reakciósok visszaforgatni a történelem kerekét, a forradalom előbb-utóbb

bekövetkezik, és szükségszerűen diadalra jut.

„Beszéd a Szovjetunió Legfelső Tanácsának a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 40. évfordulója alkalmából tartott ülésén" (1957. november 6.)

Mi, kommunisták, sohasem rejtjük véka alá politikai állásfoglalásunkat. Jövőbeli, illetve maximális programunk az, hogy Kínát a szocializmusba és a kommunizmusba vezessük, ez biztos és kétségtelen. Pártunk neve és marxista világnézetünk félreérthetetlenül utal páratlanul fényes és ragyogó jövőnk magasztos eszményére.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A Kínai Kommunista Párt vezette kínai forradalmi mozgalom egészében véve egységes forradalmi mozgalom, amely két szakaszból, a demokratikus forradalom és a szocialista forradalom szakaszából áll. Ez két különböző jellegű forradalmi folyamat, s csak az előbbinek a befejezése után foghatunk hozzá az utóbbi végrehajtásához. A demokratikus forradalom a szocialista forradalom szükséges előkészítője, a szocialista forradalom pedig a demokratikus forradalom szükségszerű fejleménye. A végső cél pedig, amelyért minden kommunista teljes erővel küzd, a szocialista és kommunista társadalom végleges felépítése.

„A kínai forradalom és a Kínai Kommunista Párt" (1939. december), Válogatott Művek II. k.

A szocialista forradalom célja az, hogy felszabadítsa a termelőerőket. Az áttérés az egyéni tulajdonról a szocialista kollektív tulajdonra a mezőgazdaságban és a kézműiparban, a kapitalista tulajdonról a szocialista tulajdonra a magániparban és a magánkereskedelemben, feltétlenül óriási mértékben felszabadítja a termelőerőket. Ezzel létrejönnek a társadalmi feltételek az ipari és mezőgazdasági termelés hatalmas méretű fejlődéséhez.

Beszéd a Legfelső Állami Konferencián (1956. január 25.)

Jelenleg forradalmat hajtunk végre nemcsak a társadalmi rendben, amikor áttérünk a magántulajdonról a köztulajdonra, hanem a technika területén is, amikor a kézműipari termelésről a korszerű nagyüzemi gépi termelésre térünk át; e két forradalom összekapcsolódik egymással. Hazai feltételeink között a mezőgazdaságban a szövetkezetesítésnek meg kell előznie a nagy gépek használatát (kapitalista országokban a mezőgazdaság kapitalista módon fejlődik). Ennek következtében semmiképpen sem szabad az ipart és a mezőgazdaságot, a szocialista iparosítást és a mezőgazdaság szocialista átalakítását egymástól független, elszigetelt dolgoknak tekintenünk, semmiképpen sem szabad csak az egyiket hangsúlyoznunk, s a másikat elhanyagolnunk.

„A mezőgazdasági szövetkezetesítés kérdéséről" (1955. július 31.)

Az új társadalmi rend csak nemrégen jött létre, megszilárdításához még

időre van szükség. Nem szabad feltételeznünk, hogy az új rend tökéletesen megszilárdulhat, mihelyt létrejött, hiszen ez lehetetlen. Lépésről lépésre kell azt megszilárdítanunk. E végleges megszilárdításhoz szükséges az ország szocialista iparosítása és gazdasági fronton a szocialista forradalom következetes végrehajtása, valamint szükséges az is, hogy állandó, szívós szocialista forradalmi harcot és szocialista nevelőmunkát folytassunk a politika és az ideológia frontján. Szükség van továbbá különféle nemzetközi tényezők hozzájárulására is.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Hazánkban még igen hosszú történelmi időszakot vesz igénybe a szocialista rendszer megszilárdításáért vívott harc, az a harc a szocializmus és a kapitalizmus között, amelyben eldől, hogy ki kit győz le. De fel kell ismernünk, hogy ez az új szocialista rendszer feltétlenül megszilárdul. Mi mindenképpen felépítjük korszerű iparral, korszerű mezőgazdasággal, korszerű tudománnyal és kultúrával rendelkező szocialista országunkat.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Elenyészően csekély azoknak az értelmiségieknek a száma, akik ellenséges érzülettel viseltetnek államunk iránt. Ezek nem szívelik államunkat, a proletárdiktatúrát, és visszasírják a régi társadalmat. Valahányszor alkalmuk

kínálkozik, zavart keltenek, kísérletet tesznek a kommunista párt megdöntésére és a régi Kína helyreállítására. Olyan emberek ezek, akik a proletár, illetve a burzsoá út közül, s a szocialista, illetve a kapitalista út közül makacsul az utóbbit választják. Minthogy ez az út gyakorlatilag járhatatlan, ezek valójában készek kapitulálni az imperializmus, a feudalizmus és a bürokrata-kapitalizmus előtt. Ilyen emberek politikai, ipari és kereskedelmi, kulturális és közoktatási, tudományos és műszaki, valamint vallási körökben egyaránt megtalálhatók, és az ilyenek szélsőségesen reakciósak.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Súlyos probléma a parasztság nevelése. A paraszti gazdaságok elszórtak, s a mezőgazdaság szocializálása — a Szovjetunió tapasztalatai szerint — igen hosszú időt és gondos munkát igényel. A mezőgazdaság szocializálása nélkül pedig nem lehetséges teljes és szilárd szocializmus.

„A népi demokratikus diktatúráról" (1949. június 30.), Válogatott Művek IV. k.

Hinnünk kell abban, hogy 1. a parasztok széles tömegei készek lépésről lépésre a szocializmus útjára térni a párt vezetésével; 2. a párt képes a parasztokat a szocializmus útjára vezetni. Ez a két pont a dolgok lényege és fő oldala.

„A mezőgazdasági szövetkezetesítés kérdéséről" (1955. július 31.)

A termelőszövetkezetek vezető testületeinek meg kell teremteniük a szegényparasztok és az új alsóbb rétegű középparasztok uralkodó helyzetét e testületekben, kisegítő erőként felhasználva az egykori alsóbb rétegű középparasztokat, s az új és régi felsőbb rétegű középparasztokat. Csakis így lehet a párt politikájának megfelelően megvalósítani a szegény- és középparasztok egységét, megszilárdítani a szövetkezeteket, fokozni a termelést, és helyesen végrehajtani az összes falvak szocialista átalakítását. E nélkül a feltétel nélkül nem jöhet létre a közép- és szegényparasztok egysége, a szövetkezetek nem szilárdulhatnak meg, a termelés nem növekedhetik, és

az összes falvak szocialista átalakítása nem valósítható meg.

Megjegyzés a „Hogyan került fölénybe a szegényparasztság a középparasztsággal szemben a Vutang Termelőszövetkezetben" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" II. k.

Feltétlenül egységet kell teremteni a középparasztokkal, és helytelen ezt elmulasztani. De vajon kikre kell támaszkodnia a munkásosztálynak és a kommunista pártnak a falvakban, hogy egységet teremtsen a középparasztokkal, és megvalósítsa az összes falvak szocialista átalakítását? Természetesen csakis a szegényparasztokra. Így volt ez, amikor harcoltunk a földesurak ellen, és végrehajtottuk a földreformot, de így van ma is, amikor a mezőgazdaság szocialista

átalakítása érdekében a kulákok és más kapitalista elemek ellen harcolunk. A középparasztok eleinte ingadoztak mind a két forradalmi időszakban. Csak akkor hajlandók a középparasztok a forradalom oldalára állni, ha világosan felismerik az általános helyzetet, és amikor a forradalom győzelme közeledik. A szegényparasztoknak tehát munkát kell végezniük a középparasztok között, és meg kell nyerniük őket, hogy a forradalom napról napra szélesedjék, egészen a végső győzelemig.

Megjegyzés „A »középparaszti termelőszövetkezet«, illetve »szegényparaszti termelőszövetkezet« megjelenésének tanulsága Fuan megyében" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" II. k.

A jómódú parasztok között igen erős a tendencia a kapitalizmus iránt. Ez a tendencia elburjánzik, ha a szövetkezetesítési mozgalom során, és még ezután is igen hosszú ideig csak a legcsekélyebb mértékben is elhanyagoljuk a politikai munkát a parasztok között.

Megjegyzés az „Elszántan kell harcolnunk a kapitalizmust célzó tendencia ellen" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" I. k.

A mezőgazdasági szövetkezetesítési mozgalom kezdettől fogva súlyos ideológiai és politikai harcot jelent. Egyetlen szövetkezet sem jöhet létre e harc megvívása nélkül. Mielőtt egy teljesen új társadalmi rend épülne fel a régi helyén, a terepet tisztára kell söpörni. Az emberek gondolkodásában még hosszú ideig élnek a régi

rendszert tükröző elavult eszmék maradványai, és ezek nem tűnnek el egykönnyen. Miután létrejött egy termelőszövetkezet, még igen sok harcot kell megvívnia, hogy meg is szilárduljon. De még megszilárdulása után is összeomolhat, ha akár csak egy pillanatra is megengedi a lazaságot.

Megjegyzés az „Egy komoly lecke" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" I. k.

A falvakban a legutóbbi években napról napra fejlődnek a kapitalizmus spontán erői, mindenfelé új kulákok jelentkeznek, és sok jómódú középparaszt arra törekszik, hogy kulákká váljék. Másfelől sok szegényparaszt, elegendő termelőeszköz hiányában, még mindig nyomorúságban él, egyesek eladósodnak, mások eladják vagy bérbe

adják földjüket. Ha szabadjára engedjük ennek az irányzatnak a továbbfejlődését, akkor a polarizáció folyamata a falvakban múlhatatlanul napról napra fokozódik. A földjüket elvesztett parasztok és azok, akik továbbra is nyomorúságban maradnak, arról fognak panaszkodni, hogy nem mentjük meg őket a pusztulástól, nem segítjük őket nehézségeik leküzdésében. Azok a jómódú középparasztok sem lesznek elégedettek velünk, akik kapitalista irányba haladnak, hiszen ha magunk nem akarunk a kapitalista útra térni, sohasem tudjuk kielégíteni igényeiket. Ilyen körülmények között fennmaradhat-e szilárdan a munkás-paraszt szövetség? Nyilvánvalóan nem. E problémát csak új alapokon lehet megoldani. Ez pedig azt jelenti, hogy a szocialista iparosításnak, a kézműipar, a kapitalista ipar és kereskedelem

szocialista átalakításának fokozatos megvalósításával párhuzamosan, lépésről lépésre megvalósítjuk az egész mezőgazdaság szocialista átalakítását, vagyis végrehajtjuk a szövetkezetesítést, s felszámoljuk a kulákgazdaságot és az egyéni gazdaságot falun, hogy az egész falusi lakosságnak egyetemesen jó élete legyen. Úgy véljük, hogy csak így szilárdulhat meg a munkás-paraszt szövetség.

„A mezőgazdasági szövetkezetesítés kérdéséről" (1955. július 31.)

. . . Egységes rendezésen és átfogó tervezésen a 600 milliós népünket felölelő rendezést és tervezést értjük. Amikor terveket készítünk, amikor a különböző ügyeket intézzük, és a problémákon gondolkozunk, mindig abból a tényből kell kiindulnunk, hogy országunknak 600 millió lakosa van. Erről semmi esetre sem szabad megfeledkeznünk.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A párt vezetésén kívül döntő tényező 600 milliós lakosságunk. Több ember nagyobb eszmei erjedést, több lelkesedést és több energiát jelent. Soha még népünk tömegeinek ilyen szellemi lendülete, harci lelkesedése és elszánt merészsége nem volt, mint most.

„Egy termelőszövetkezet bemutatása" (1958. április 15.)

Egyéb jellemvonásaitól eltekintve, Kína 600 milliós lakosságának szembetűnő jellemvonása az, hogy „szegény és üres". Ez látszólag talán rossz, de

valójában inkább jó dolog. A szegénység táplálja a vágyat a változás, a harc, a forradalom iránt. Az üres, tiszta papírlapra lehet a legfrissebb és legszebb írásjeleket vetni, a legfrissebb és a leggyönyörűbb képeket festeni.

„Egy termelőszövetkezet bemutatása" (1958. április 15.)

A kínai forradalom országos győzelme és a földkérdés megoldása után Kínában továbbra is fennmarad kétfajta alapvető ellentmondás. Az első a belső ellentmondás, vagyis ellentmondás a munkásosztály és a burzsoázia között. A második a külső ellentmondás, vagyis ellentmondás Kína és az imperialista országok között. Ennek következtében a népi demokratikus forradalom győzelme után a munkásosztály

vezette népköztársaság államhatalmát nem gyengíteni, hanem erősíteni kell.

„Beszámoló a Kínai Kommunista Párt VII. Központi Bizottságának második plenáris ülésén" (1949. március 5.), Válogatott Művek IV. k.

„Nem akarjátok megszüntetni az államhatalmat?" De igen, akarjuk, csak nem most; ma ezt még nem tehetjük meg. Miért? Mert az imperializmus még fennáll, a hazai reakció még létezik, s vannak még hazánkban osztályok. Jelenlegi feladatunk megerősíteni a népi államgépezetet, főleg a népi hadsereget, a népi rendőrséget és a népi bíróságokat, hogy megszilárdítsuk a honvédelmet, és megvédjük a nép érdekeit.

„A népi demokratikus diktatúráról" (1949. június 30.), Válogatott Művek IV. k.

Államunk a munkásosztály vezette, a munkás-paraszt szövetségen alapuló népi demokratikus diktatúra állama. Mi ennek a diktatúrának a rendeltetése? Első funkciója az, hogy az országon belül elnyomja a reakciós osztályokat, a reakciósokat és a szocialista forradalomnak ellenálló kizsákmányolókat, elnyomja mindazokat, akik alá-aknázzák a szocialista építést, más szóval, hogy megoldja az országon belüli ellentmondásokat közöttünk és az ellenség között. A diktatúrához tartozik például letartóztatni, bíróság elé állítani és elítélni egyes ellenforradalmi elemeket, bizonyos időre megfosztani a földesurakat és a bürokrata-burzsoákat szavazati joguktól és a szólásszabadságtól. A közrend biztosítása és a széles néptömegek érdekeinek védelme céljából ugyanígy diktatúrát

kell gyakorolni a rablók, sikkasztók, csalók, gyilkosok, gyújtogatók, garázda bandák és a közrendet súlyosan bomlasztó különféle más rossz elemek ellen is. A diktatúra második funkciója az, hogy megvédje hazánkat a külső ellenség felforgató tevékenységével és esetleges agressziójával szemben. Ebben az esetben a diktatúra feladata az, hogy megoldja az országon kívüli ellentmondásokat köztünk és az ellenség között. A diktatúra célja megvédeni egész népünket, hogy a békés munkának szentelhesse magát, és Kínát korszerű iparral, korszerű mezőgazdasággal, korszerű tudománnyal és kultúrával rendelkező szocialista országgá építhesse ki.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A népi demokratikus diktatúrának szüksége van a munkásosztály vezetésére, hiszen egyedül a munkásosztály a legelőrelátóbb, az önzetlen és a legkövetkezetesebben forradalmi osztály. A forradalom egész története azt bizonyítja, hogy a munkásosztály vezetése nélkül elbukik, a munkásosztály vezetésével pedig győz a forradalom.

„A népi demokratikus diktatúráról" (1949. június 30.), Válogatott Művek IV. k.

A népi demokratikus diktatúra a munkásosztály, a parasztság és a városi kispolgárság szövetségén, de főként a munkások és a parasztok szövetségén alapszik, minthogy e két osztály teszi ki Kína lakosságának 80—90 százalékát. E két osztály jelenti a fő erőt az imperializmus és a Kuomintang-reakció megdöntésében. Az új demokráciáról a szocializmusra való áttérés főképpen e két osztály szövetségére támaszkodik.

„A népi demokratikus diktatúráról" (1949. június 30.), Válogatott Művek IV. k.

Az osztályharc, a termelési harc és a tudományos kísérletezés az a három nagy forradalmi mozgalom, amellyel felépítjük hatalmas szocialista országunkat. E mozgalmak szilárd biztosítékai annak, hogy a kommunisták mentesek lesznek a bürokratizmustól, védettek lesznek a revizionizmussal és a dogmatizmussal szemben, és mindig legyőzhetetlenek lesznek. Megbízható biztosítékot nyújtanak ahhoz, hogy a proletariátus a dolgozók széles tömegeivel egyesülve gyakorolhassa a

demokratikus diktatúrát. Amennyiben e mozgalmak hiányában megengedjük a földesuraknak, kulákoknak, ellenforradalmároknak, rossz elemeknek és a társadalom különféle kísérteteinek és szörnyetegeinek, hogy felüthessék a fejüket, miközben kádereink szemet hunynak e jelenség felett, sőt közülük sokan nem tesznek különbséget az ellenség és saját soraink között, összejátszanak az ellenséggel, és engedik, hogy az ellenség megrontsa, lezüllessze, megossza, demoralizálja őket, hogy kirángassa őket sorainkból, és beépítse embereit sorainkba; a munkások, parasztok és értelmiségiek közül is sokan védtelenek maradnak az ellenség különböző fondorlatosan sima vagy kemény taktikájával szemben; és ha ez így menne tovább, akkor nem telne hosszú időbe — mindössze néhány évbe vagy tíz-egynéhány évbe, de legfeljebb néhány évtizedbe —, amíg elkerülhetetlenül bekövetkeznék az országos ellenforradalmi restauráció, a marxista—leninista párt biztosan revizionista párttá, fasiszta párttá válnék, és az egész Kína színezete megváltoznék.

Megjegyzés a „Hét jól megírt Csecsiang tartománybeli dokumentum a káderek részvételéről a fizikai munkában" című íráshoz (1963. május 9.); a „Hruscsov álkommunizmusáról és annak tanulságairól a világ történelmében" című cikk idézete (1964. július 14.)

A népi demokratikus diktatúrának két módszere van. Az ellenséggel szemben a diktatúra módszerét alkalmazza, azt ugyanis, hogy ameddig szükséges, nem engedi, hogy az ellenség kivegye részét a politikai tevékenységből,

kényszeríti a népi kormány törvényeinek betartására, fizikai munkára fogja, s ezen keresztül új emberré alakítja át. Ezzel szemben a népet illetően nem a kényszer, hanem a demokrácia módszerét alkalmazza, azt tudniillik, hogy lehetővé kell tenni a nép részvételét a politikai életben, s nem kényszeríti ennek vagy annak megtételére, hanem a demokrácia módszerét alkalmazva nevelő és meggyőző munkát végez körében.

Záróbeszéd a Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület I. Országos Bizottságának második ülésszakán (1950. június 23.)

A kommunista párt vezetése alatt a kínai nép életerős stílusjavító mozgalmat folytat, hogy még szilárdabb alapokon gyors ütemben fejlessze a szocializmus ügyét Kínában. Ez azt jelenti, hogy a tények feltárásának és az érvelésnek módszerével, irányítottan, de egyúttal szabadon kibontakoztatja városon és falun az egész népet átfogó nagy vitákat, olyan kérdésekről, mint a szocialista út és a kapitalista út, az állam alapvető rendje és annak főbb politikája, a párt és a kormány funkcionáriusainak munkastílusa, a nép jóléte stb., annak érdekében, hogy a népen belül meglevő és haladéktalanul megoldandó ellentmondásokat helyesen oldja meg. A nép önneveléséért, önmaga átalakításáért folyó szocialista mozgalom ez.

„Beszéd a Szovjetunió Legfelső Tanácsának a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 40. évfordulója alkalmából tartott ülésén" (1957. november 6.)

Az építés nagy munkájában rendkívül kemény feladatok állnak előttünk. Jóllehet pártunknak több mint tízmillió tagja van, a tagság az ország lakosságának mégis csak csekély kisebbségét alkotja. A kormányhivatalokban és a közintézményekben nagy mennyiségű munkát a pártonkívüliekkel kell elvégeztetnünk. Munkánkat lehetetlen jól elvégezni, ha nem tudunk a néptömegekre támaszkodni, nem tudunk együttműködni a pártonkívüliekkel. Miközben tovább erősítjük az egész párt egységét, tovább kell erősítenünk az egységet valamennyi nemzetiség, demokratikus osztály, demokratikus párt, csoport és népi szervezet között, tovább kell szilárdítanunk és ki kell bővítenünk a népi demokratikus egységfrontot, és lelkiismeretesen meg kell szüntetnünk munkánk valamennyi láncszemében minden olyan egészségtelen megnyilvánulást, amely ártalmára válhat a párt és a nép közötti egységnek.

„Megnyitó beszéd a Kínai Kommunista Párt VIII. Országos Kongresszusán" (1956. szeptember 15.)

4. A NÉPEN BELÜLI ELLENTMONDÁSOK HELYES KEZELÉSE

Kétfajta társadalmi ellentmondással állunk szemben — a köztünk és az ellenség közötti ellentmondásokkal, valamint a népen belüli ellentmondásokkal. Ez a kétfajta ellentmondás természetét tekintve teljesen különbözik egymástól.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Ahhoz, hogy helyesen felfogjuk a két, egymástól különböző fajtához tar-

tozó, a köztünk és az ellenség közötti, továbbá a népen belüli ellentmondásokat, elsősorban azt kell tisztáznunk, hogy mit értünk „népen" és mit „ellenségen". ... A jelenlegi szakaszban, a szocializmus építésének időszakában, a néphez tartoznak mindazok az osztályok, rétegek és társadalmi csoportok, amelyek helyeslik, támogatják a szocialista építés ügyét, és részt vesznek benne; a nép ellenségei mindazok a társadalmi erők és csoportok, amelyek ellenállnak a szocialista forradalomnak, ellenségesen viseltetnek a szocializmus építésével szemben, és aláaknázzák azt.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Országunk jelen körülményei között a népen belüli ellentmondások

magukba foglalják a munkásosztályon belüli ellentmondásokat, a parasztságon belüli ellentmondásokat, az értelmiségen belüli ellentmondásokat, a munkásosztály és a parasztság közötti ellentmondásokat, a munkások és a parasztok, illetve az értelmiség közötti ellentmondásokat, a munkásosztály és egyéb dolgozók, illetve a nemzeti burzsoázia közötti ellentmondásokat, a nemzeti burzsoázián belüli ellentmondásokat és így tovább. Népi kormányunk olyan kormány, amely valóban a nép érdekeit képviseli, és a népet szolgálja, de bizonyos ellentmondások azért a kormány és a néptömegek között is léteznek. Ide tartoznak az állam, a közösség és az egyének érdekei közötti ellentmondások, a demokrácia és a centralizmus, a vezetők és a vezetettek közötti ellentmondások, továbbá egyes bürokratikus munkastílussal dolgozó állami funkcionáriusok és a tömegek közötti ellentmondások. Mindezek szintén népen belüli ellentmondások. Általában véve a népen belüli ellentmondások olyanok, amelyek a nép érdekeinek alapvető egységén alapulnak.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A közöttünk és az ellenség közötti ellentmondások antagonisztikus ellentmondások. Ami a népen belüli ellentmondásokat illeti, a dolgozók között felmerülők nem antagonisztikusak, a kizsákmányolt, illetve a kizsákmányoló osztályok közötti ellentmondásoknak pedig az antagonisztikus

vonatkozáson kívül van nem-antagonisztikus vonatkozásuk is.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Miként lehet népünk politikai életében megkülönböztetni a helyes szavakat és cselekedeteket a helytelenektől? Véleményünk szerint, alkotmányunk elvei, népünk túlnyomó többségének akarata, valamint országunk különböző politikai pártjainak és csoportjainak számos alkalommal kinyilatkoztatott közös politikai állásfoglalása alapján általában a következő kritériumokat adhatjuk meg:

1. előmozdítani különböző nemzetiségű népünk egységét, nem pedig szakadást idézni elő a népben;

2. előmozdítani, nem pedig hátráltatni a szocialista átalakítást és a szocialista építést;

3. előmozdítani a népi demokratikus diktatúra megszilárdulását, nem pedig aláaknázni vagy gyengíteni ezt a diktatúrát;

4. előmozdítani a demokratikus centralizmus megszilárdulását, nem pedig aláaknázni vagy gyengíteni ezt a rendszert;

5. előmozdítani a kommunista párt vezetésének megszilárdulását, nem pedig lerázni vagy gyengíteni ezt a vezetést;

6. előmozdítani, nem pedig hátráltatni a nemzetközi szocialista egységet és a világ békeszerető népeinek nemzetközi szolidaritását.

E hat kritérium közül a szocialista út és a párt vezetése a legfontosabb.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Az ellenforradalmárok felszámolásának problémája a köztünk és az ellenség közötti ellentmondások harcának kérdése. A nép soraiban is akadnak egyesek, akik ebben eltérő véleményen vannak. Kétféle ember vall tőlünk eltérő nézeteket. A jobboldali nézeteket valló emberek nem húznak választóvonalat közöttünk és az ellenség között, az ellenséget saját emberüknek tekintik. Azokat, akiket a széles tömegek ellenségnek tekintenek, barátnak tartják. A „baloldali" nézeteket valló emberek kiszélesítik a köztünk és az ellenség közötti ellentmondások kereteit, sőt egyes népen belüli ellentmondásokat közöttünk és az ellenség közötti ellentmondásoknak tekintenek, és egyes emberekben, akik valójában nem ellenforradalmárok, ellenforradalmárokat látnak. Mind a két vélemény helytelen. Egyik sem tudja helyesen kezelni az ellenforradalmárok felszámolásának kérdését és helyesen értékelni ez irányú munkánkat.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A minőségileg különböző ellentmondásokat csak minőségileg különböző módszerekkel lehet megoldani. Így például a proletariátus és a burzsoázia közötti ellentmondást a szocialista forradalom módszerével; a néptömegek

és a feudális rendszer közötti ellentmondást a demokratikus forradalom módszerével; a gyarmatok és az imperializmus közötti ellentmondást a nemzeti forradalmi háborúk módszerével; a munkásosztály és a parasztság közötti ellentmondást szocialista társadalomban a mezőgazdaság kollektivizálásával és gépesítésével; a kommunista párton belüli ellentmondást a bírálat és az önbírálat módszerével; a társadalom és a természet közötti ellentmondást a termelőerők fejlesztésének módszerével oldjuk meg. . . . A különféle ellentmondások megoldása különféle módszerekkel olyan elv, amelyet a marxista—leninistáknak szigorúan be kell tartaniuk.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

Minthogy természeténél fogva különbözik egymástól a kétfajta ellentmondás: a közöttünk és az ellenség közötti, illetve a népen belüli ellentmondás, ezért megoldásuk módszerei ugyancsak különbözőek. Röviden, az előbbieknél az a kérdés, hogy húzzunk választóvonalat közénk és az ellenség közé, az utóbbiaknál pedig, hogy húzzunk választóvonalat a helyes és a helytelen közé. Természetesen, a közöttünk és az ellenség közötti viszony kérdése ugyancsak a helyes és a helytelen kérdése. Így például az, hogy kinek van igaza: nekünk, vagy a bel- és külföldi reakciós erőknek, tehát az imperializmusnak, feudalizmusnak és bürokrata-kapitalizmusnak, szintén a helyes és a helytelen kérdése; ez azonban természeténél fogva a helyes és a helytelen kérdésének más típusához

tartozik, mint a népen belül ezzel kapcsolatban felmerülő kérdések.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Az ideológiai jellegű kérdéseket, a népen belül felmerülő vitás kérdéseket csakis a demokrácia módszerével, a vita, a bírálat, a meggyőzés és nevelés módszerével lehet megoldani, nem pedig a kényszer és az elnyomás módszerével.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Annak érdekében, hogy eredményesen termelhessen, tanulhasson és rendezett viszonyok között élhessen a nép,

különféle megfelelő, kötelező erejű adminisztratív rendelkezéseket követel kormányától, a termelés, a kulturális és oktatási intézmények vezetőitől. Ilyenfajta adminisztratív rendelkezések nélkül nem lehet fenntartani a közrendet, ez olyan elemi ismeret, amely mindenki számára világos. Az adminisztratív rendelkezések, illetve a meggyőzés és nevelés módszerei a népen belüli ellentmondások megoldásánál egyazon kérdésnek két, egymást kölcsönösen kiegészítő és feltételező oldalát képviselik. Még a közrend fenntartására hozott adminisztratív rendelkezéseket is meggyőző és nevelő munkának kell kísérnie, mivel sok esetben kizárólag adminisztratív rendelkezésekkel nem lehet elérni a célt.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A burzsoázia és a kispolgárság mindenképpen visszatükrözi saját ideológiáját. Politikai és ideológiai kérdésekben feltétlenül minden eszközzel és makacsul kifejezésre juttatja magát. Lehetetlen, hogy ne tükröződjék vissza és ne juttassa magát kifejezésre. Nem szabad az elnyomás módszerével megakadályoznunk a megnyilvánulását, hanem hagynunk kell, hogy napvilágra kerüljön; megjelenésekor azonban vitába kell szállnunk vele, és megfelelően bírálnunk kell. A legcsekélyebb kételyünk sem lehet afelől, hogy mindenfajta helytelen eszmét bírálnunk kell. Természetesen nem helyes tartózkodnunk a bírálattól és tétlenül szemlélnünk a helytelen eszmék elburjánzását, és megengednünk, hogy tért hódítsanak. A hibákat bírálnunk, a mérgező gaz ellen küzdenünk kell, akárhol jelentkezzenek is. Ez a kritika azonban nem lehet dogmatikus; nem szabad metafizikus módszerrel történnie, hanem törekedni kell dialektikus módszerrel eljárni. Tudományos elemzésre és teljesen meggyőző érvelésre van szükség.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Szükséges a nép hiányosságait bírálnunk..., de valóban a nép álláspontjáról kell ezt tennünk, forró és őszinte szeretettől áthatva kell felemelnünk szavunkat, hogy a népet védelmezzük és neveljük. Ha elvtársainkat úgy kezeljük, mintha ellenségeink lennének, ez azt jelenti, hogy az ellenség álláspontjára helyezkedünk.

„Beszédek az irodalom és művészet jenani fórumán" (1942. május), Válogatott Művek III. k.

Az ellentmondás és a harc egyetemes és abszolút, de az ellentmondások megoldásának módszerei, tehát a harc formái, az ellentmondások természetétől függően különbözőek. Egyes ellentmondásokat nyílt antagonizmus jellemez, másokat azonban nem. A dolgok konkrét fejlődése szerint, egyes eredetileg még nem antagonisztikus ellentmondások antagonisztikusakká, míg mások — noha eredetileg antagonisztikusak voltak — nem-antagonisztikus ellentmondásokká válnak.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

Rendes körülmények között a népen belüli ellentmondások nem antagonisztikusak. Ha azonban nem kezeljük azokat megfelelően, vagy elvesztjük éberségünket, és lazítunk elővigyázatosságunkon, akkor antagonizmus keletkezhet. A szocialista országokban az ilyen fejlemény általában inkább helyi és átmeneti jelenség, minthogy ezekben az országokban megszűnt az ember ember általi kizsákmányolásának rendszere, és a nép érdekei alapvetően azonosak.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Hazánkban a munkásosztály és a nemzeti burzsoázia közötti ellentmondás a népen belüli ellentmondások kategóriájába tartozik. A munkásosztály és a nemzeti burzsoázia közötti osztályharc általában a népen belüli osztályharc, minthogy hazánkban a nemzeti burzsoázia kettős jellegű. A burzsoá demokratikus forradalom

időszakában jellegének volt egy forradalmi és volt egy kiegyezésre hajlamos oldala. A szocialista forradalom időszakában a munkásosztály kizsákmányolása a profit érdekében képezi jellegének egyik oldalát, míg az alkotja a másikat, hogy támogatja az alkotmányt és hajlandó elfogadni a szocialista átalakulást. A nemzeti burzsoázia különbözik az imperializmustól, a földesúri osztálytól és a bürokrata-burzsoáziától. A munkásosztály és a nemzeti burzsoázia között a kizsákmányoltak és kizsákmányolók közötti ellentmondás áll fenn, amely természeténél fogva antagonisztikus. De hazánk konkrét feltételei között ezt az antagonisztikus ellentmondást e két osztály között, amennyiben helyesen kezeljük, át lehet alakítani nem-antagonisztikussá, és békés eszközökkel meg lehet oldani. Ezzel szemben a köztünk

és az ellenség közötti ellentmondássá válhat, ha nem kezeljük helyesen, és a nemzeti burzsoáziával szemben nem alkalmazzuk az összefogás, a bírálat és a nevelés politikáját, vagy ha a nemzeti burzsoázia nem fogadja el ezt a politikánkat.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A szocialista országon belüli reakciósok az imperialistákkal szövetségben kihasználva a népen belüli ellentmondásokat, viszályt szítanak, zavart keltenek, hogy megvalósítsák konspiratív céljaikat. A magyarországi eseményeknek ez a tanulsága figyelemre méltó mindnyájunk számára.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

5. A HÁBORÚ ÉS A BÉKE

A háború a harc legmagasabb formája, amely a magántulajdon és az osztályok keletkezésével kezdődött, és amelyhez az osztályok, nemzetek, államok vagy politikai csoportok közötti ellentétek megoldása céljából ezeknek az ellentéteknek bizonyos fejlődési szakaszában folyamodnak.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

„A háború a politika folytatása." Ilyen értelemben a háború politika, a

háború maga politikai jellegű akció; ősidőktől kezdve nem volt olyan háború, amelynek ne lett volna politikai jellege. . . .

De a háborúnak megvan a maga sajátossága is, és ilyen értelemben nem azonosítható a politikával általában. „A háború a politika folytatása más eszközökkel." Amikor a politika a fejlődés meghatározott szakaszába érve nem folytatható tovább a szokványos módon, akkor kirobban a háború, hogy félresöpörje a politika útjából az akadályokat. . . . Mihelyt az akadály elhárult, és a politikai cél megvalósult, a háború véget ér. Amíg az akadály nem hárult el maradéktalanul, folytatni kell a háborút a politikai cél teljes eléréséig. . . . Elmondhatjuk tehát, hogy a politika vérontás nélküli

háború, a háború viszont vérontással járó politika.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

A történelem folyamán lezajlott háborúk két csoportra oszthatók: igazságos és igazságtalan háborúkra. Minden haladó háború igazságos, míg minden haladást gátló háború igazságtalan. Mi, kommunisták, ellene vagyunk minden haladást gátló, igazságtalan háborúnak, de nem ellenezzük a haladó, igazságos háborúkat. Mi, kommunisták, nemcsak hogy nem ellenezzük az igazságos háborúkat, de aktívan részt is veszünk bennük. Az igazságtalan háborúkra példa az első világháború, melyben mindkét hadviselő fél imperialista érdekekért hadakozott, s ezért az egész világ kommunistái elszántan szembeszálltak e háborúval. Az ilyen háborúval való szembeszállás módja: a háború kitörése előtt minden erőnkkel odahatni, hogy megakadályozzuk a kitörését, de ha az már kitört, amennyiben lehetséges, háborúval kell küzdeni a háború ellen, igazságos háborút kell folytatni az igazságtalan háború ellen.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

Az osztálytársadalomban a forradalmak és a forradalmi háborúk elkerülhetetlenek, nélkülük nem lehet ugrást végrehajtani a társadalmi fejlődésben, lehetetlen megdönteni a reakciós uralkodó osztályokat, és ezért lehetetlen,

hogy a nép magához ragadja a hatalmat.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

A forradalmi háború antitoxin, amely nemcsak az ellenség mérgét teszi ártalmatlanná, de mi magunkat is megtisztít minden szennytől. Minden igazságos forradalmi háború óriási erőt jelent, sok mindent átalakíthat, vagy szabaddá teheti az utat az átalakulás számára. A kínai—japán háború Kínát és Japánt egyaránt átalakítja. Ha Kína szilárdan kitart az ellenállási háborúban és az egységfront mellett, akkor a régi Japán kétségtelenül új Japánná, a régi Kína új Kínává válik, s az emberek és a dolgok Kínában és

Japánban egyaránt átalakulnak a háború folyamán és azt követően.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

Minden kommunistának meg kell értenie ezt az igazságot: „A hatalom a puska csövéből születik meg."

„A háború és a stratégia kérdései" (1938. november 6.), Válogatott Művek II. k.

A forradalom központi feladata és legmagasabb formája fegyveres erővel magához ragadni a hatalmat, háborúval megoldani a problémát. A marxizmus—leninizmus e forradalmi elve egyetemesen érvényes, érvényes Kínára és minden más országra egyaránt.

„A háború és a stratégia kérdései" (1938. november 6.), Válogatott Művek II. k.

Fegyveres harc nélkül Kínában sem a proletariátus, sem a nép, sem a kommunista párt nem foglalhatja el az őt megillető helyet, s a forradalom nem győzedelmeskedhet. Az elmúlt tizennyolc esztendőben pártunk fejlődése, megszilárdulása és bolsevizálódása forradalmi háborúk közepette ment végbe; fegyveres harc nélkül a kommunista párt sohasem válhatott volna azzá, ami ma lett. Elvtársaink sohase feledkezzenek meg erről a tanulságról, amelyért vérünkkel fizettünk.

„Bevezető cikk a *Kommunista* című folyóirat első számában" (1939. október 4.), Válogatott Művek II. k.

Az államról szóló marxista tanítás szemszögéből nézve az államhatalom fő tényezője a hadsereg. Aki magához akarja ragadni és meg akarja tartani

az államhatalmat, annak erős hadsereggel kell rendelkeznie. Egyesek kigúnyolnak bennünket, mint „a háború mindenhatóságának" híveit. Igenis, mi a forradalmi háború mindenhatóságának hívei vagyunk, s ez nem rossz, hanem jó, ez megfelel a marxizmusnak. Az orosz kommunista párt puskái teremtették meg a szocializmust. Mi megteremtjük a demokratikus köztársaságot. Az imperializmus korszakában vívott osztályharcok tapasztalatai arra tanítanak bennünket, hogy a munkásosztály és a dolgozó tömegek csakis a puskák erejével győzhetik le a felfegyverzett burzsoáziát és földesurakat; ilyen értelemben elmondhatjuk, hogy csak puskával lehet az egész világot átalakítani.

„A háború és a stratégia kérdései" (1938. november 6.), Válogatott Művek II. k.

Hívei vagyunk a háború kiküszöbölésének, mi nem akarunk háborút; de a háborút csak háború útján lehet kiküszöbölni, s a puskától csak úgy lehet megszabadulni, ha puskát ragadunk.

„A háború és a stratégia kérdései" (1938. november 6.), Válogatott Művek II. k.

A háborút, ezt az emberiség kölcsönös irtásának szörnyetegét, az emberi társadalom fejlődésével végső soron megszüntetik, és nem is túlságosan távoli jövőben fogják megszüntetni. Kiküszöbölésének azonban csak egyetlen módja van: háborút állítani szembe a háborúval, forradalmi háborút az ellenforradalmi háborúval, nemzeti forradalmi háborút a nemzeti ellenforradalmi háborúval és forradalmi osztályháborút az ellenforradalmi osztályháborúval. ... Mihelyt az emberi társadalom eljutott arra a pontra, amikor már nincsenek többé osztályok és államok, nem lesz többé semmilyen háború, sem ellenforradalmi, sem forradalmi, sem igazságtalan, sem igazságos háború: az lesz az emberiség örök békéjének korszaka. Abból a törekvésből kiindulva tanulmányozzuk a forradalmi háborúk törvényszerűségeit, hogy kiküszöböljünk minden háborút. Ez az a határvonal, amely elválaszt bennünket, kommunistákat az összes kizsákmányoló osztályoktól.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

Hazánknak és minden más szocialista országnak békére van szüksége; ugyanerre van szükségük a világ összes népeinek is. Csupán csekély számú

imperialista ország bizonyos monopoltőkés csoportjai, amelyek az agresszióból szerzik profitjukat, áhítják a háborút, és nem akarják a békét.

„Megnyitó beszéd a Kínai Kommunista Párt VIII. Országos Kongresszusán" (1956. szeptember 15.)

A tartós világbéke érdekében tovább kell fejlesztenünk a barátságot és az együttműködést a szocialista táborba tömörült testvéri országokkal, és fokoznunk kell szolidaritásunkat minden békeszerető országgal. Az egymás területi épsége és szuverenitása kölcsönös tiszteletben tartásának, az egyenlőségnek és kölcsönös előnyöknek alapján normális diplomáciai kapcsolatok létrehozására kell törekednünk minden olyan országgal, amely hajlandó velünk békében együttélni. Cselekvően támogatnunk kell a nem-

zeti függetlenségi és felszabadító mozgalmakat az ázsiai, afrikai és latinamerikai országokban, úgyszintén a békemozgalmat és az igazságos harcokat a világ minden országában.

„Megnyitó beszéd a Kínai Kommunista Párt VIII. Országos Kongresszusán" (1956. szeptember 15.)

Ami pedig az imperialista országokat illeti, szintén össze kell fognunk népeikkel, törekednünk kell ezekkel az országokkal a békés egymás mellett élésre, üzleti kapcsolatok létesítésére és az esetleges háború megakadályozására, de semmi esetre sem szabad irreális gondolatokat táplálnunk irántuk.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Mi a békét óhajtjuk. Ha azonban az imperializmus makacsul ragaszkodik a háborúhoz, nem marad más választásunk, mint szilárd elhatározással felvenni a harcot és mindvégig megvívni, mielőtt tovább folytathatnánk építőmunkánkat. Aki éjjel-nappal reszket a háborútól, mit tesz majd, ha a háború egyszer valóban bekövetkezik? Az előbb azt mondtam, hogy a keleti szél elnyomja a nyugati szelet, s a háború nem tör ki, most pedig hozzáfűztem e magyarázatokat arra az esetre, ha mégis kitörne. Ilyenformán mindkét lehetőséggel számoltunk.

Beszéd a kommunista és munkáspártok moszkvai értekezletén (1957. november 18.)

Az emberek manapság világszerte egy harmadik világháború kitörésének

lehetőségét latolgatják. Erre a kérdésre is fel kell készítenünk tudatunkat, és elemzéseket kell végeznünk. Mi szilárdan a béke mellett és a háború ellen szállunk síkra. De ha az imperialisták ragaszkodnak egy újabb háború kirobbantásához, ettől sem kell megriadnunk. Magatartásunk ebben a kérdésben is ugyanaz, ami minden „zavargással" szemben: először ellenezzük, másodszor nem félünk tőle. Az első világháború után megszületett a Szovjetunió 200 milliós lakossal. A második világháború után létrejött a szocialista tábor, amely együttesen 900 millió embert foglal magában. Amennyiben az imperialisták mindenképpen kirobbantják a harmadik világháborút, egészen bizonyos, hogy még sok százmillió ember fog átállni a szocializmus oldalára, és a földön nem sok hely marad az

imperialisták számára; az is lehetséges, hogy az imperializmus egész rendszere teljesen összeomlik.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Bajt keverni, kudarcot vallani, ismét bajt keverni, és megint kudarcot vallani egészen a pusztulásig: ez az imperializmusnak és a világ valamennyi reakciójának logikája a nép ügyével szemben, s ezt a logikájukat sohasem tagadják meg. Ez marxista törvény. Amikor azt mondjuk, „az imperializmus ádáz", azt értjük rajta, hogy természete sohasem változik, az imperialisták önként sohasem teszik le a hentesbárdot, végső pusztulásukig sem válnak buddhákká.

Harcolni, kudarcot vallani, ismét harcolni, megint kudarcot vallani, és

újra csak harcolni egészen a győzelemig: ez a nép logikája, amelyet szintén sohasem tagad meg. Ez egy másik marxista törvény. Az orosz nép forradalma e törvény szerint ment végbe, s a kínai nép forradalma is ugyanezen törvény szerint megy végbe.

„Elvetni az ábrándokat, felkészülni a harcra" (1949. augusztus 14.), Válogatott Művek IV. k.

Ha ki is vívtuk a győzelmet, azért sohasem szabad lazítanunk éberségünkön az imperialisták és lakájaik őrült, bosszúálló cselszövéseivel szemben. Aki lazít éberségén, az politikailag lefegyverzi magát, s így passzív helyzetbe kerül.

„Beszéd az Új Politikai Tanácskozó Testület előkészítő ülésén" (1949. június 15.), Válogatott Művek IV. k.

Az imperialisták és lakájaik, a kínai reakciósok nem fognak beletörődni a Kína földjén elszenvedett vereségükbe. Továbbra is összejátszva minden lehetséges módon szembeszállnak a kínai néppel. Így például becsempészik ügynökeiket Kínába, hogy viszályt keltsenek és bajt keverjenek. Ez egészen bizonyos, sohasem mulasztják el az efféle tevékenységüket. Hogy még egy példát mondjunk, az imperialisták arra buzdítják a kínai reakciósokat, sőt bevetik saját erőiket is, hogy blokád alá vegyék Kína kikötőit. Ezt addig csinálják, ameddig csak lehet. Ráadásul, ha még kalandokra is áhítoznak, csapatokat is küldhetnek, hogy a kínai határokat megsértsék és zaklassák; ez sincs kizárva.

Mindezt teljes mértékben számításba kell vennünk.

„Beszéd az Új Politikai Tanácskozó Testület előkészítő ülésén" (1949. június 15.), Válogatott Művek IV. k.

A világ halad, a jövendő fényes, és senki sem képes megváltoztatni a történelemnek ezt az általános irányát. Állandó propagandát kell folytatnunk a nép körében a világ haladásáról és a fényes jövőről, hogy a győzelembe vetett hit hassa át a népet.

„A csungkingi tárgyalásokról" (1945. október 17.), Válogatott Művek IV. k.

A népi felszabadító hadsereg parancsnokainak és harcosainak a legcsekélyebb mértékben sem szabad harci

elszántságukon lazítani; helytelen minden olyan gondolat, amely gyengíti a harci elszántságot, és alábecsüli az ellenséget.

„Beszámoló a Kínai Kommunista Párt VII. Központi Bizottságának második plenáris ülésén" (1949. március 5.), Válogatott Művek IV. k.

6. AZ IMPERIALIZMUS ÉS AZ ÖSSZES REAKCIÓSOK PAPÍRTIGRISEK

Az összes reakciósok papírtigrisek. Látszatra félelmetesek, de valójában korántsem olyan erősek. Hosszú távlatból nézve az igazán hatalmas erő nem a reakciósoké, hanem a népé.

„Beszélgetés Anna Louise Strong amerikai tudósítóval" (1946. augusztus), Válogatott Művek IV. k.

Mint ahogyan nem létezik a világon semmi, aminek ne lenne kettős természete — ez az ellentétek egységének

törvénye —, az imperializmusnak és az összes reakciósoknak is kettős természetük van: valódi tigrisek és papírtigrisek is egyúttal. A történelem során hatalomra jutásuk előtt és egy darabig utána is, a rabszolgatartó osztály, a feudális földesúri osztály és a burzsoázia életerős, forradalmi és haladó volt, vagyis valódi tigrisek voltak. Minthogy azonban az idők múlásával az ellentéteik, azaz a rabszolgaosztály, a parasztság és a proletariátus, fokozatosan megerősödtek és egyre élesebben harcoltak ellenük, ezek az uralkodó osztályok lépésről lépésre az ellentétükbe csaptak át, reakciósokká, retrográd elemekké, papírtigrisekké váltak, végül a nép megdöntötte, illetve megdönti uralmukat. A reakciós, retrográd, rothadt osztályok azonban még akkor is megtartották ezt a kettős természetüket, amikor a nép az életre-

halálra szóló döntő ütközetet vívta ellenük. Egyfelől valódi tigrisek voltak, vagyis embereket ettek, emberéletek millióit és tízmillióit falták fel. A nép harca egy nehézségekkel és viszontagságokkal teli szakaszon ment keresztül, az út tele volt kanyarokkal és tekervényekkel. A kínai népnek több mint száz esztendejébe, s több tízmillió emberélet feláldozásába került, hogy felszámolja hazájában az imperializmus, a feudalizmus és a bürokrata-kapitalizmus uralmát, míg 1949-ben kivívta a győzelmet. Lám! Nem voltak-e ezek élő tigrisek, vastigrisek és valódi tigrisek? És végezetül mégis papírtigrisekké, döglött tigrisekké és vajpuha tigrisekké váltak. Ezek történelmi tények. Nem láttak-e az emberek ilyen tényeket, vagy nem hallottak-e ezekről? Bizony voltak ilyenek ezrével és tízezrével! Ezrével

és tízezrével! Ezért az imperializmust és az összes reakciósokat lényegükben, hosszú távlatból és stratégiai szempontból nézve annak kell tekintenünk, amik valójában — papírtigriseknek. Erre kell alapoznunk stratégiai elgondolásunkat. Másfelől élő, vas- és valódi tigrisek is, akik képesek embereket felfalni. Erre kell alapoznunk taktikai elgondolásunkat.

Beszéd a KKP KB Politikai Bizottságának vucsangi ülésén (1958. december 1.); idézve a „Beszélgetés Anna Louise Strong amerikai tudósítóval" című írás magyarázó jegyzetéből, Válogatott Művek IV. k.

Azt mondtam, hogy valamennyi állítólag hatalmas reakciós csupán papírtigris. Ennek az az oka, hogy elszakadnak a néptől. Nézzük csak,

vajon nem volt-e Hitler papírtigris? Nem döntötték-e meg Hitler uralmát? Azt is mondtam, hogy papírtigris volt a cár, a kínai császár és a japán imperializmus. Mint tudjuk, valamennyien megdőltek. Az amerikai imperializmus még nem dőlt meg, és atombombája is van. Úgy vélem, az is meg fog dőlni, az is csak papírtigris.

Beszéd a kommunista és munkáspártok moszkvai értekezletén (1957. november 18.)

„Másra követ emel, de saját lábára ejti" — mondja egy kínai közmondás bizonyos ostoba ember viselkedésének jellemzésére. Valamennyi ország reakciósai éppen ilyen ostobák. A forradalmi népeknek a reakciósok részéről történő minden üldöztetése végeredményben csak a népek még átfogóbb,

még hevesebb forradalmát mozdíthatja elő. A nagy orosz forradalomra, illetve a nagy kínai forradalomra vajon nem ilyen serkentőleg hatott-e az, hogy a cár és Csang Kaj-sek a forradalmi népeket sokféle módon üldözte?

„Beszéd a Szovjetunió Legfelső Tanácsának a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 40. évfordulója alkalmából tartott ülésén" (1957. november 6.)

Az amerikai imperialisták kilenc éve tartják megszállva a területünket képező Tajvant. Nemrégiben fegyveres erőkkel megszállták Libanont. Az Egyesült Államok szerte az egész világon számos országban a katonai támaszpontok százait állította fel. A kínai területet képező Tajvan, valamint Libanon és az idegen felségterü-

leteken fenntartott minden amerikai katonai támaszpont megannyi hurok az amerikai imperializmus nyakán. E hurkokat senki más, mint maguk az amerikaiak készítették és kötötték saját nyakuk köré, a kötelek végét azonban a kínai nép, az arab országok népei és a világ összes békeszerető, agresszió ellen harcoló népei kezébe adták. Minél tovább tartózkodnak az amerikai agresszorok ezeken a területeken, annál szorosabb lesz nyakuk körül a hurok.

Beszéd a Legfelső Állami Konferencián (1958. szeptember 8.)

Az imperialisták nem lesznek hosszú életűek, mert állandóan gaztetteket követnek el, megátalkodottan támogatják és felkarolják a népellenes reakciósokat különböző országokban,

erőszakkal megszállva tartanak egy egész sor gyarmatot, félgyarmatot és katonai támaszpontot, atomháborúval fenyegetik a békét. Éppen ezáltal arra kényszerítik a világ lakosságának több mint 90 százalékát, hogy már most, vagy a jövőben tömegesen keljen fel és harcoljon ellenük. Az imperialisták egyelőre azonban még életben vannak, és továbbra is garázdálkodnak Ázsiában, Afrikában és Latin-Amerikában. A nyugati világban is változatlanul elnyomják saját országaik néptömegeit. Ezen az állapoton változtatni kell. Az egész világ népeinek feladata véget vetni az imperializmus, főként az amerikai imperializmus agressziójának és elnyomásának.

Beszélgetés az Új Kína hírügynökség tudósítójával (1958. szeptember 29.)

Az amerikai imperializmus mindenütt garázdálkodik, ezáltal önmagát teszi a világ népeinek ellenségévé, és egyre jobban elszigetelődik. Az amerikai imperializmus birtokában levő atom- és hidrogénbombák senkit sem félemlíthetnek meg, aki nem akar rabszolga lenni. A világ népeinek az amerikai agresszorok ellen zúduló haragos tengerárja feltartóztathatatlan. A világ népeinek az amerikai imperializmus és lakájai ellen vívott harca még nagyobb győzelmeket fog aratni.

„Nyilatkozat a panamai nép amerikai imperializmus elleni hazafias és igazságos harcának támogatásáról" (1964. január 12.)

Ha az amerikai monopoltőkés csoportok továbbra is ragaszkodnak agressziós és háborús politikájuk

folytatásához, feltétlenül el fog jönni az a nap, amikor a világ népei akasztófára juttatják őket. Ugyanez a sors vár az Egyesült Államok cinkosaira is.

Beszéd a Legfelső Állami Konferencián (1958. szeptember 8.)

Az ellenséggel vívott harc érdekében hosszú idő alatt a következő fogalmat alakítottuk ki: stratégiailag meg kell vetnünk minden ellenséget, taktikailag azonban komolyan kell vennünk. Ez azt jelenti, hogy egészben véve mindenképpen meg kell vetnünk, egy-egy konkrét kérdésben azonban mindenképpen komolyan kell vennünk őket. Ha egészben véve az ellenséget nem vetjük meg, akkor az opportunizmus hibájába esünk. Marx és Engels még csak ketten voltak, de

már a maguk idejében megmondták, hogy a kapitalizmust az egész világon meg fogják dönteni. Ha azonban az ellenséget konkrét kérdésekben, egy-egy meghatározott ellenség esetében nem vesszük komolyan, akkor a kalandorság hibájába esünk. A háborúban az ütközeteket csak egyenként lehet megvívni, és az ellenséget csak egyenként lehet megsemmisíteni. Gyárakat csak egyenként építhetünk fel, aminthogy a paraszt is csak barázdáról barázdára szánthatja fel a földjét. Az étkezéssel is ugyanez a helyzet. Stratégiailag „megvetjük" egy ebéd elfogyasztását: minden további nélkül elkölthetjük. De konkrétan nézve az egyik falatot a másik után nyeljük le. Semmiképpen sem lehet egy lakomát egy falással bekebelezni. Ez azt jelenti, hogy egyenként kell megoldani a kérdéseket. A hadtudományi

irodalomban ezt az ellenség egyedenkénti legyőzésének nevezik.

Beszéd a kommunista és munkáspártok moszkvai értekezletén (1957. november 18.)

Véleményem szerint a nemzetközi helyzet most új fordulóponthoz érkezett. A világon jelenleg két széljárás van: a keleti és a nyugati szél. Egy kínai mondás azt tartja: „Vagy a keleti szél nyomja el a nyugatit, vagy a nyugati szél a keletit." Szerintem a jelenlegi helyzetre az jellemző, hogy a keleti szél elnyomja a nyugati szelet, más szóval, a szocializmus erői döntő fölénybe kerültek az imperializmus erőivel szemben.

Beszéd a kommunista és munkáspártok moszkvai értekezletén (1957. november 18.)

7. MERJÜNK HARCOLNI, MERJÜNK GYŐZNI

Világ népei, egyesüljetek, győzzétek le az amerikai agresszorokat és összes lakájaikat! Világ népei, legyetek bátrak, merjetek harcolni, ne féljetek a nehézségektől, törjetek előre egymás után zúduló hullámokként! Akkor az egész világ feltétlenül a népeké lesz. Valamennyi ördögi hatalom maradéktalanul megsemmisül.

„Nyilatkozat a kongói(L) nép támogatásáról az amerikai agresszió elleni harcban" (1964. november 28.)

A Kínai Kommunista Párt a marxista—leninista tudomány alapján józan értékelést adott a nemzetközi és a belső helyzetről; felismerte, hogy valamennyi hazai és külföldi reakciós támadását nemcsak le kell verni, hanem le is lehet verni. Amikor sötét felhők gyülekeztek az égen, rámutattunk, hogy ez csupán átmeneti jelenség, a sötétség csakhamar eloszlik, és közeledik a hajnali fénysugár.

„A jelenlegi helyzet és feladataink" (1947. december 25.), Válogatott Művek IV. k.

Az emberiség történelmében a haldokló reakciós erők mindenképpen még egy utolsó kétségbeesett harcot vívnak a forradalmi erők ellen, és egyes forradalmárokat gyakran egy időre megtéveszt annak az erős külsőnek a látszata, amely belső gyengeséget takar, s nem ismerik fel a dolog lényegét, azt, hogy az ellenség a megsemmisüléshez, ők maguk azonban a győzelemhez közelednek.

„A második világháború fordulópontja" (1942. október 12.), Válogatott Művek III. k.

Amennyiben ők [a Kuomintang] háborúzni akarnak, maradéktalanul megsemmisítjük őket. A helyzet a következőképpen áll: ha támadnak, mi megsemmisítjük őket, s akkor jól érezhetik magukat. Ha egy részüket semmisítjük meg, akkor részben érezhetik magukat jól, ha többet semmisítünk meg, jobban érezhetik magukat, ha maradéktalanul megsemmisítjük őket, akkor egészen jól érezhetik magukat. Kína problémái bonyolultak, és ezért agyunknak is egy kicsit bonyolultan

kell működnie. Ha megtámadnak, visszavágunk, azért hogy kivívjuk a békét.

„A csungkingi tárgyalásokról" (1945. október 17.), Válogatott Művek IV. k.

Ha ránk támadnak, és a harci feltételek kedvezőek, pártunk feltétlenül az önvédelem álláspontjára helyezkedve elszántan, alaposan, maradéktalanul és tökéletesen megsemmisíti a támadókat. (Nem szabad könnyelműen harcba bocsátkoznunk; ha felvesszük a harcot, akkor feltétlenül győznünk kell.) Egyáltalán nem szabad, hogy a reakciósok dühöngése megfélemlítsen bennünket.

„A KKP KB-ának körlevele a Kuomintanggal való béketárgyalásokról" (1945. augusztus 26.), Válogatott Művek IV. k.

Ami óhajunkat illeti, egyetlen napig sem akarunk háborúzni. De ha a körülmények rákényszerítenek, képesek vagyunk a legvégsőkig harcolni.

„Beszélgetés Anna Louise Strong amerikai tudósítóval" (1946. augusztus), Válogatott Művek IV. k.

Mi békét akarunk. De amíg az amerikai imperializmus nem adja fel fennhéjázó és jogtalan követeléseit, és nem hagy fel az agresszió kiterjesztésére irányuló mesterkedéseivel, addig nem lehet más elhatározása a kínai népnek, mint tovább folytatni a harcot vállvetve a koreai néppel. Nem azért, mintha kardcsörtetők lennénk. Készek vagyunk haladéktalanul beszüntetni a háborút és a megoldatlan kérdéseket egy későbbi rendezésre bízni. Az amerikai imperializmus azonban nem

hajlandó ezt tenni. Nos, rendben van, folytatódjék a háború. Készek vagyunk annyi évig folytatni a harcot az amerikai imperializmus ellen, ameddig csak óhajtja, egészen addig, amíg hajlandó abbahagyni, egészen addig, amíg a kínai és a koreai nép ki nem vívta a teljes győzelmet.

Beszéd a Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület I. Országos Bizottságának negyedik ülésszakán (1953. február 7.)

Fel kell számolnunk sorainkban a gyengeség és tehetetlenség minden gondolatát. Helytelen minden olyan nézet, amely túlbecsüli az ellenség erejét, és alábecsüli a nép erejét.

„A jelenlegi helyzet és feladataink" (1947. december 25.), Válogatott Művek IV. k.

Az elnyomott népek és nemzetek felszabadulásukat semmi esetre sem remélhetik az imperialisták és lakájaik „józan eszétől"; csakis akkor vívhatják ki a győzelmet, ha fokozzák egységüket, és kitartanak a harcban.

„Az USA—Ngo Dinh Diem klikkjének Vietnam déli részén elkövetett agressziója és az ottani nép lemészárlása elleni nyilatkozat" (1963. augusztus 29.)

Akármikor törjön is ki az országos méretű polgárháború, nekünk fel kell készülnünk rá. Amennyiben nemsokára vagy éppenséggel már holnap reggel kitörne, akkor is készen állunk. Ez az első pont. A jelenlegi nemzetközi és belső helyzetben lehetőség van rá, hogy a polgárháború egyelőre korlátozott méretű maradjon, és lehetséges, hogy a polgárháború ideiglenesen

számos helyi háború formájában folytatódik. Ez a második pont. Az első pontra felkészülünk, a második pont már hosszú ideje fennáll. Röviden, előkészületeket kell tennünk. Ha felkészülünk, akkor a különféle bonyolult helyzetekben is megfelelő módon tudunk helytállni.

„A japán agresszió elleni háború győzelme után kialakult helyzet és politikánk" (1945. augusztus 13.), Válogatott Művek IV. k.

8. A NÉPI HÁBORÚ

A forradalmi háború a tömegek háborúja; ilyen háborút csakis a tömegek mozgósításával, csakis rájuk támaszkodva lehet megvívni.

„Törődjünk a tömegek életével, ügyeljünk a munkamódszerekre" (1934. január 27.), Válogatott Művek I. k.

Mi a valódi vasból épült erőd? A tömegek, a sokmilliós tömegek, amelyek őszintén támogatják a forradalmat. Ez az a valódi vasból épült erőd, amelyet lehetetlen, teljesen lehetetlen bármilyen erővel is lerombolni. Az

ellenforradalom nem törhet meg bennünket, ellenkezőleg, mi fogjuk összezúzni azt. Ha a sokmilliós tömegeket a forradalmi kormány köré tömörítjük, és kibontakoztatjuk forradalmi háborúnkat, akkor képesek leszünk megsemmisíteni minden ellenforradalmat és megnyerni az egész Kínát.

„Törődjünk a tömegek életével, ügyeljünk a munkamódszerekre" (1934. január 27.), Válogatott Művek I. k.

A háború hatalmas erejének leggazdagabb forrása a néptömegekben rejlik. Japán főként azért merészel önkényeskedni velünk, mert a kínai néptömegek még szervezetlenek. Mihelyt ezt a hiányosságot leküzdöttük, a japán agresszorok szembe találják magukat sok százmilliós felkelt népünkkel, s akár-

csak valami tűzfolyamba rohanó vadbika, egyetlen kiáltásunktól is megrémülnek, és biztosan a lángokban lelik halálukat.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

Az imperialisták annyira önkényeskednek velünk, hogy ezt komolyan kell kezelnünk. Nem csupán erős reguláris hadseregre van szükségünk, de széles körben fel kell állítanunk a népi milícia hadosztályait is. Az imperialisták inváziója esetén ez megnehezíti az imperialistáknak, hogy hazánk földjén akár csak egy lépést is előrehaladhassanak.

Beszélgetés az Új Kína hírügynökség tudósítójával (1958. szeptember 29.)

Az egész forradalmi háború szemszögéből nézve, a népi partizánharcosok, illetve a reguláris vörös hadsereg úgy egészítik ki egymást, mint a bal kéz a jobb kezet, ha csupán reguláris vörös hadsereggel rendelkeznénk, s nem volnának népi partizánharcosaink, olyanok lennénk, mint a félkarú harcos. Konkrétan szólva, kivált hadművelettel kapcsolatban, mikor a bázisok népéről, mint egyik tényezőről beszélünk, azt értjük rajta, hogy van felfegyverzett népünk. Ez a fő oka annak, amiért az ellenség fél behatolni bázisainkra.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

Kétségtelen, hogy a háborúban a győzelmet, illetve a vereséget főleg a

két hadakozó félnek a katonai, politikai, gazdasági és természeti feltételei határozzák meg. De nemcsak ezek. Meghatározza ezt mindkét félnek a hadműveleteket irányító szubjektív képessége is. A katonai vezető a háború megnyerésére irányuló törekvésben nem teheti túl magát az anyagi feltételek szabta korlátokon; e korlátokon belül azonban győzelemre lehet és kell is törekednie. A katonai vezető működésének színtere objektív anyagi feltételeken nyugszik, de ezen a színtéren sok színpompás és monumentális drámát rendezhet.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

A háború célja nem egyéb, mint „megőrizni önmagunkat és megsemmisíteni az ellenséget". (Az ellenséget

megsemmisíteni annyit jelent, mint lefegyverezni vagy „megfosztani ellenállóképességétől", de nem jelenti, hogy fizikailag teljesen megsemmisítjük.) A régi időkben az emberek lándzsával és pajzzsal háborúztak: lándzsával támadtak, hogy az ellenséget megsemmisítsék, pajzzsal védekeztek, hogy önmagukat megőrizzék. A fegyverek mind a mai napig a lándzsa és a pajzs folytatásai. A bombázók, a gépfegyverek, a messzehordó ágyúk, a mérges gázok, mind a lándzsa továbbfejlesztései; a légoltalmi óvóhelyek, az acélsisakok, a betonerődök, a gázmaszkok pedig a pajzs továbbfejlesztései. A tank új típusú fegyver, amely egyesíti magában a lándzsát és a pajzsot. A támadás az ellenség megsemmisítésének fő eszköze, de a védekezés is elengedhetetlen. A támadás közvetlenül az ellenség meg-

semmisítését célozza, de egyúttal önmagunk megőrzését is szolgálja, mert ha az ellenséget nem semmisítjük meg, az semmisít meg bennünket. A védekezés közvetlenül önmagunk megőrzését szolgálja, de egyúttal olyan eszköz, amely kiegészíti a támadást, illetve előkészíti a támadásba való átmenetet. A visszavonulás a védekezés kategóriájába tartozik és annak folytatása; az üldözés pedig a támadás folytatása. Rá kell mutatni arra, hogy a háború céljai közül az ellenség megsemmisítése elsődleges, önmagunk megőrzése pedig másodlagos, mert csak az ellenség tömeges megsemmisítésével lehet hathatósan megőrizni önmagunkat. Éppen ezért a támadás, mint az ellenség megsemmisítésének fő eszköze, elsődleges, a védekezés pedig, mint segédeszköz az ellenség megsemmisítéséhez és mint önmagunk megőrzésének

egyik eszköze, másodlagos. Jóllehet a háború gyakorlatában az idő tekintélyes részében főleg a védekezéshez, és a fennmaradó időben pedig főleg a támadáshoz folyamodnak, a háború teljes egészét tekintve, mégis a támadás az elsődleges.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

A hadműveletek valamennyi irányító elve egyetlen alapelvből fakad, nevezetesen: minden lehető módon megőrizni saját erőinket és megsemmisíteni az ellenség erőit. . . . Mivel magyarázható mégis, hogy háborúban hősi áldozatra szólítunk fel? Minden háborúért árat kell fizetni, néha igen magas árat. Nem áll ez ellentétben „önmagunk megőrzésével"? Tulajdonképpen egyáltalán nem áll ellentétben,

helyesebben szólva: az önfeláldozás és önmagunk megőrzése szemben áll egymással, egyszersmind feltételezi egymást. Az ilyen áldozatok ugyanis nemcsak az ellenség megsemmisítéséhez szükségesek, hanem ahhoz is, hogy önmagunkat megőrizzük. A részleges és időleges „meg nem őrzés" (az önfeláldozás vagy az ár megfizetése) az általános és végleges megőrzés érdekében szükséges. Ebből az alapelvből lehet levezetni egy a hadműveleteket irányító egész sor elvet, kezdve a tüzelés elvétől (hogy fedezékbe vonulunk és teljes mértékben kibontakoztatjuk a tűzerőt, az előbbi — önmagunk megőrzése, az utóbbi — az ellenség megsemmisítése) egészen a stratégiai elvekig. Mindegyiket ennek az alapelvnek a szelleme hatja át. Valamennyi technikai, taktikai, operatív és stratégiai

elv feltétele ezen alapelv megvalósításának. Az önmagunk megőrzésének és az ellenség megsemmisítésének elve alapja minden katonai elvnek.

„A japán agresszió elleni partizánháború stratégiájának kérdései" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

Katonai elveink a következők:

1. Előbb a szétforgácsolt és elszigetelt ellenséget, azután a koncentrált és erős ellenséget támadjuk meg.

2. Előbb a kisvárosokat, a közepes nagyságúakat, valamint a nagy kiterjedésű falusi területeket foglaljuk el, azután a nagyvárosokat.

3. Fő célunk az ellenség élő erejét megsemmisíteni, nem pedig városokat és területeket megtartani,

illetve elfoglalni. A városok és területek megtartása, illetve elfoglalása az ellenség élő erői megsemmisítésének eredménye, és gyakran egy várost vagy területet csak azután vagyunk képesek végleg megtartani, illetve elfoglalni, miután már többször gazdát cseréltek.

4. Minden ütközethez abszolút fölényben levő csapaterőket kell összevonni (az ellenséges erők két-, három- vagy négyszeresét, néha még öt- vagy hatszorosát is), az ellenség erőit hiánytalanul be kell keríteni, törekedni kell a teljes megsemmisítésükre, hogy a hálóból senki ki ne szökhessen. Különleges körülmények között azt a módszert alkalmazzuk, hogy az ellenségre megsemmisítő csapást mérünk, vagyis minden erőnk összevonásával, frontálisan és egyúttal az egyik vagy

mindkét szárnyon támadást hajtunk végre, hogy az ellenséges erők egy részét megsemmisítsük, más részét megfutamítsuk, és így saját hadseregünk gyors ütemben átirányíthassa alakulatait más ellenséges erők szétzúzására. Törekednünk kell arra, hogy elkerüljük a kimerítő ütközeteket, melyekben többet veszíthetünk, mint amennyit nyerünk, vagy a nyereség és a veszteség éppen csak kiegészíti egymást. Ilyen módon, noha egészben véve (számszerűleg) hátrányos helyzetben vagyunk, a részletek mindegyikében, minden konkrét hadműveletben abszolút fölénybe kerülünk, s ez a hadműveletben győzelmünket biztosítja. Idővel egészben véve is fölénybe fogunk kerülni, és végső soron az ellenséget maradéktalanul megsemmisítjük.

5. Előkészítés nélkül nem szabad ütközetet vívni, és nem szabad olyan ütközetbe bocsátkozni, amelynek sikere nem biztosított. Minden erőfeszítést meg kell tennünk, hogy minden egyes ütközetet kellőképpen előkészítsünk, és a győzelmet az ellenség és a magunk körülményeinek összevetése alapján biztosítsuk.

6. Ki kell bontakoztatnunk harci stílusunkat: bátran küzdünk, nem riadunk vissza az áldozatoktól, nem félünk a fáradságtól és folyamatosan harcolunk (azaz rövid időn belül, pihenés nélkül egymás után több ütközetet vívunk meg).

7. Minden erőfeszítést meg kell tennünk, hogy az ellenséget mozgás közben semmisítsük meg. Egyúttal figyelmet szentelünk a megerősített állások ellen vívott támadások

taktikájának, hogy elfoglaljuk az ellenség támaszpontjait és városait.

8. Ami a városok elleni támadásokat illeti, határozottan el kell ragadni az ellenségtől minden gyengén védett támaszpontot és várost. A közepes erővel védett támaszpontokat és városokat, amennyiben a körülmények megengedik, az alkalmas pillanatban kell elfoglalni. Az ellenség erősen védett támaszpontjainak és városainak elfoglalásával addig kell várni, amíg erre a feltételek megértek.

9. Az ellenségtől zsákmányolt összes fegyverekkel és a foglyul ejtett katonák nagy részével kell kiegészítenünk saját állományunkat. Hadseregünk emberi és anyagi utánpótlását főleg a front szolgáltatja.

10. A két hadművelet közötti időszakot jól ki kell használni a pihenésre, a csapatok megszilárdítására és kiképzésére. A pihenés, a megszilárdítás és kiképzés időszakának általában nem szabad túl hosszúnak lennie, hogy az ellenség lehetőleg ne juthasson lélegzethez.

Ezek a népi felszabadító hadseregnek Csang Kaj-sek leverésére alkalmazott legfőbb módszerei. E módszerek a népi felszabadító hadseregnek a belső és külső ellenséggel vívott hosszú harcai tüzében kovácsolódtak ki, és teljesen megfelelnek jelenlegi helyzetünknek. . . . Stratégiánk és taktikánk a népi háborún alapszik, és semmilyen népellenes hadsereg sem tudja felhasználni ezt a stratégiát és taktikát.

„A jelenlegi helyzet és feladataink" (1947. december 25.), Válogatott Művek IV. k.

Felkészültség nélkül a fölény nem igazi fölény, és nem kerülhet sor kezdeményezésre sem. Ennek megértésével a hátrányos helyzetű, de jól felkészült haderő gyakran meglepetésszerű támadást indíthat, és legyőzi a fölényben levő ellenséget.

„Az elhúzódó -háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

9. A NÉPI HADSEREG

Népi hadsereg nélkül semmije sincs a népnek.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Ez a hadsereg azért erős, mert akik beálltak soraiba, mindnyájan tudatos fegyelmet vállalnak; ezek nem egy kisszámú ember vagy szűk körű klikk magánérdekeiért egyesülnek és harcolnak, hanem a széles néptömegek és az egész nemzet érdekeiért. E hadsereg egyedüli célja a kínai néppel

szorosan összefogni, és azt szívvel-lélekkel szolgálni.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A kínai vörös hadsereg olyan fegyveres testület, amely végrehajtja a forradalom politikai feladatait. Kivált most, a vörös hadsereg semmiképpen sem szorítkozhat csakis a hadviselésre; az ellenség katonai erőinek felszámolásáért folytatott harc mellett olyan fontos feladatok is hárulnak rá, mint a tömegek között végzendő propaganda, a tömegek megszervezése, a tömegek felfegyverzése, valamint a tömegek megsegítése a forradalmi hatalom megteremtésében és a kommunista pártszervezetek létrehozásában

is. A vörös hadsereg nem öncélúan harcol, hanem a tömegek között végzendő propaganda folytatásáért, a tömegek megszervezéséért, a tömegek felfegyverzéséért és azért, hogy segítse a tömegeket a forradalmi hatalom megteremtésében. E célok nélkül a hadviselés elveszíti értelmét, a vörös hadsereg pedig a létjogosultságát.

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításáról" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

A népi felszabadító hadsereg mindenkor harcoló csapat. Az országos győzelem után, még abban a történelmi időszakban, amikor hazánkban még nem szűnnek meg az osztályok, és fennáll a világon az imperialista rendszer, hadseregünk továbbra is

harcoló csapat marad. Ebben a kérdésben nem szabad, hogy bármiféle félreértés és ingadozás legyen.

„Beszámoló a Kínai Kommunista Párt VII. Központi Bizottságának második plenáris ülésén" (1949. március 5.), Válogatott Művek IV. k.

Van harcoló hadseregünk, és van munkahadseregünk is. Harcoló hadseregünk a 8. Hadseregből és az Új 4. Hadseregből áll. De még ezeket is két irányban használjuk fel, egyrészt hadviselésre, másrészt termelőmunkára. Mivel rendelkezünk e kétfajta hadsereggel, s minthogy harcoló hadseregünk járatos mindkét feladat végrehajtásában és a tömegek között végzendő munkában is, le tudjuk küzdeni nehézségeinket, és szét tudjuk zúzni a japán imperializmust.

„Szervezkedjetek" (1943. november 29.), Válogatott Művek III. k.

Honvédelmünk megszilárdul, és nem engedhető meg az, hogy bármely imperialista még egyszer betörjön hazánk földjére. A hősi és harcedzett népi felszabadító hadseregre alapozva fenn kell tartanunk és tovább kell fejlesztenünk népi fegyveres erőinket. Nemcsak hatalmas szárazföldi hadsereggel, hanem hatalmas légierővel és tengerészettel is fogunk rendelkezni.

Megnyitó beszéd a Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület első plenáris ülésén (1949. szeptember 21.)

A mi elvünk az, hogy a párt parancsol a puskának, és semmiképpen sem

engedhető meg, hogy a puska parancsoljon a pártnak.

„A háború és a stratégia kérdései" (1938. november 6.), Válogatott Művek II. k.

Hadseregünk minden tisztjének és közkatonájának állandóan szem előtt kell tartania, hogy a nagy népi felszabadító hadsereg vagyunk, a nagy Kínai Kommunista Párt vezette csapat vagyunk. Ha mindenkor betartjuk a párt utasításait, biztosan győzünk.

„A Kínai Népi Felszabadító Hadsereg Kiáltványa" (1947. október), Válogatott Művek IV. k.

10. A PÁRTBIZOTTSÁGOK VEZETÉSE

A pártbizottsági rendszer az a fontos rendszer a pártban, amely biztosítja a kollektív vezetést, és elejét veszi annak, hogy egyes egyének monopolizálják az ügyek intézését. Az utóbbi időben megállapítást nyert, hogy egyes (természetesen nem minden) vezető testületekben, igen megszokottá vált az a gyakorlat, hogy egyes egyének monopolizálják az ügyek intézését, és egyedül döntenek fontos kérdésekben. A fontos kérdések megoldását nem pártbizottsági üléseken határozzák el,

hanem egyes egyének hoznak döntéseket, így a pártbizottsági tagság névlegessé válik. Ily módon a pártbizottsági tagok között felmerülő véleménykülönbségeket sem tudják megoldani, s azokat hosszú ideig megoldatlanul hagyják. A pártbizottság tagjai között pusztán formális és nem valóságos egység áll fenn. Ezen az állapoton változtatni kell. A jövőben létre kell hozni a pártbizottsági ülések egészséges rendszerét minden vezető testületben — a Központi Bizottság regionális irodáitól kezdve a körzeti pártbizottságokig, a front-bizottságoktól a dandár-bizottságokig, valamint a katonai körzetek pártbizottságaiban (a forradalmi katonai bizottság albizottságaiban vagy vezető csoportjaiban), a kormányszervek, a tömegszervezetek, a hírügynökség és a lapszerkesztőségek vezető

pártcsoportjaiban. Valamennyi fontos kérdést (természetesen nem a lényegtelen kis problémákat vagy olyanokat, amelyeknek megoldását már korábbi üléseken megvitatták, és csak végrehajtásuk van hátra) mind vitára kell bocsátani a bizottságban, s a jelenlevő bizottsági tagok teljes mértékben fejtsék ki véleményüket, és hozzanak egyértelmű határozatokat, amelyeket azután az illetékes bizottsági tagok hajtsanak végre. ... A pártbizottsági üléseket két kategóriára kell osztani: állandó bizottsági ülésekre és plenáris ülésekre; e kettőt nem szabad összekeverni. Ezenkívül figyelemmel kell lennünk arra is, hogy a kollektív vezetés és a személyi felelősség közül egyiket se hangsúlyozzuk túl, egyiket se hanyagoljuk el. A hadseregben a harcok alatt, és ha a körülmények

szükségessé teszik, a vezetőnek jogában áll operatív döntéseket hozni.

„A pártbizottsági rendszer tökéletesítéséről" (1948. szeptember 20.), Válogatott Művek IV. k.

A pártbizottsági titkárnak értenie kell ahhoz, hogy „rajparancsnok" legyen. A pártbizottságnak tíz-húsz tagja van, ez megfelel a hadseregnél egy rajnak, s a titkár mintegy a „rajparancsnok". Valóban nem könnyű ezt a rajt jól vezetni. Manapság a Központi Bizottság minden egyes regionális irodája vagy alirodája igen nagy területet vezet, és igen komoly feladatokat vállal. Vezetni nemcsak annyit jelent, mint meghatározni az irányelveket és politikát, hanem kidolgozni a helyes munkamódszereket is. Még a helyes irányelvek és politika

mellett is felmerülhetnek bajok, ha elhanyagoljuk a munkamódszereket. Ha a pártbizottság teljesíteni akarja vezetési feladatait, támaszkodnia kell a „rajtagokra", és teljesen ki kell bontakoztatnia szerepüket. Ahhoz, hogy a titkár jó „rajparancsnok" lehessen, keményen kell tanulnia, és a kérdéseket alaposan kell tanulmányoznia. A titkár vagy a titkárhelyettes nehezen tudja „rajáť" jól vezetni, ha nem törődik a saját „rajtagjai" részére végzendő propaganda- és szervező munkával, ha nem hozzáértően kezeli a bizottsági tagokkal való viszonyát, és ha nem tanulmányozza az ülések sikeres lebonyolításának módját. Amennyiben a „rajtagok" nem haladnak együtemű léptekkel, sohasem képzelhető el, hogy az emberek tízmillióit vezessék a harcra és az építőmunkára.

Természetesen a titkár és a pártbizottsági tagok kapcsolatában a kisebbségnek alá kell rendelnie magát a többségnek; ilyen értelemben ez a kapcsolat különbözik a rajparancsnok és katonái közötti kapcsolattól. Ez itt csak hasonlat.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

A problémákat az asztalra kell tenni. Ezt nemcsak a „rajparancsnoknak", hanem a bizottsági tagoknak is meg kell tenniük. Ne beszéljünk az emberek háta mögött. Valahányszor problémák merülnek fel, hívjunk összse ülést, tegyük a kérdéseket az asztalra megvitatás végett, hozzunk határozatokat, s a problémák ily módon megoldódnak. Amennyiben felmerülnek problémák, de azokat nem tesszük

az asztalra, akkor hosszú ideig megoldatlanok maradnak, és esetleg még évekig is elhúzódnak. A „rajparancsnoknak" és a bizottsági tagoknak kölcsönös megértést kell tanúsítaniuk. Mi sem lehet fontosabb, mint a kölcsönös megértés, támogatás és barátság a titkár és a bizottsági tagok, a Központi Bizottság és annak regionális irodái, továbbá a Központi Bizottság regionális irodái és a területi pártbizottságok között.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

„Információcsere". Ez azt jelenti, hogy a pártbizottság tagjai közöljék egymással és cseréljék ki a tudomásukra jutott információkat. A közös nyelv kialakításában ennek igen nagy

jelentősége van. Vannak, akik ezt elmulasztják, és — mint Lao Cö mondja — „a kakasuk kukorékolása és a kutyájuk ugatása áthallik egymáshoz, de egész életükben nem látogatják egymást". Ennek folytán hiányzik a közös nyelv közöttük.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

Kérdezzük meg beosztottainktól azokat a dolgokat, amiket nem értünk és nem tudunk, s ne helyeseljünk vagy helytelenítsünk könnyelműen. . . . Sohase tegyünk úgy, mintha tudnánk azt, amit nem tudunk, és „ne szégyelljünk lent kérdezni és tanulni"; hallgassuk meg hozzáértően az alacsonyabb szintű káderek véleményét. Legyünk tanulók, mielőtt tanítókká

válnánk, s előbb tanuljunk az alacsonyabb szintű káderektől, azután adjunk ki parancsokat. . . . Amit az alacsonyabb szintű káderek mondanak, az lehet helyes, vagy helytelen, s ezért miután meghallgattuk, elemzésnek kell alávetnünk. A helyes véleményt meg kell szívlelnünk, és aszerint kell cselekednünk. . . . De meg kell hallgatnunk az alulról jövő téves véleményeket is, azokat egyáltalán meg nem hallgatni helytelen; meghallgatásuk után azonban nem követni, hanem bírálni kell.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

Tanuljunk meg „zongorázni". A zongorajátéknál mind a tíz ujjunknak mozgásban kell lennie, nem lehet csak néhány ujjat mozgatni, s a többit

nem. Ha azonban mind a tíz ujjunk egyszerre üti le a billentyűket, elvész a dallam. Jó zenét csak akkor kapunk, ha a tíz ujjunk ütemesen és összehangoltan mozog. A pártbizottságnak erősen meg kell ragadnia központi feladatát, s ugyanakkor e központi feladat körül ki kell bontakoztatnia a munkát egyéb területeken is. Jelenleg igen sok területtel kell foglalkoznunk: gondot kell fordítanunk a munkára különböző helyeken, minden fegyveres egységnél és minden közigazgatási ágazatban, nem szabad figyelmünket csupán a kérdések egy részére irányítanunk, a többit pedig szem elől tévesztenünk. Akárhol merül fel probléma, ott „le kell ütni egy billentyűt", s ezt a módszert feltétlenül el kell sajátítanunk. Vannak, akik jól zongoráznak, mások rosszul, s igen nagy a különbség az előadott dallamokban is. A pártbizottsági tagoknak meg kell tanulniuk jól „zongorázni".

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

„Erősen megragadni". Ez annyit jelent, hogy a pártbizottságnak a fő feladatokat nemcsak „meg kell ragadnia", hanem „erősen" is meg kell ragadnia. Csak úgy lehet kézben tartani valamit, ha erősen megfogjuk a legcsekélyebb lazítás nélkül. Megragadni valamit, de nem erősen, annyit jelent, mintha egyáltalán nem ragadtuk volna meg. Nyitott kézzel természetesen semmit sem lehet megmarkolni. Ha viszont ujjainkat összecsukjuk, mintha megragadnánk valamit, de nem szorítjuk össze keményen, akkor sem foghatunk meg semmit. Egyes elvtársaink

megragadják ugyan a fő feladatokat, de nem kemény szorítással, s ezért nem képesek munkájukat jól elvégezni. Nem engedhető meg, hogy ne fogják meg a dolgokat, de az sem, hogy ne fogják meg erősen.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

„Tartsuk meg fejünkben a számokat." Ez annyit jelent, hogy feltétlenül figyelemmel kell lennünk egy adott helyzet vagy kérdés mennyiségi oldalaira, és arról alapvető mennyiségi elemzést kell végeznünk. Minden minőség bizonyos mennyiségben nyilvánul meg, és mennyiség nélkül minőség sem létezik. Sok elvtársunk mind a mai napig sem érti meg, hogy ügyelnie kell a dolgok mennyiségi oldalaira,

az alapvető statisztikára és a legfőbb százalékos arányokra, valamint a mennyiségi határokra, amelyek eldöntik a dolgok minőségét. Egyáltalán nem tartják fejükben a „számokat", s ennek következtében óhatatlanul hibákat követnek el.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

„Hirdetmény a lakosság megnyugtatására". Az ülésekről adjunk előre értesítést; olyasmi ez, mint a hirdetmény közzététele a lakosság megnyugtatására, hogy mindenki tudja, milyen kérdések kerülnek megvitatásra, milyen problémák várnak megoldásra, és hogy mindenki időben felkészülhessen rájuk. Egyes helyeken összehívják a káderek üléseit anélkül, hogy

előzőleg jelentéseket és határozattervezeteket készítenének; csak miután az emberek már összegyűltek, akkor rögtönzik azokat. Olyan ez, mintha azt mondanánk: „A csapatok és a lovak már megérkeztek, de sem élelmiszerről, sem takarmányról nem gondoskodtak." Ez nem helyes. Előkészületek nélkül sebtében ne hívjunk össze üléseket.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

„Kevesebb, de jobb". A beszédeknek, felszólalásoknak, cikkeknek és határozatoknak tömöreknek és lényegbevágóaknak kell lenniük. Az üléseknek sem kell túlságosan hosszú ideig elnyúlniuk.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

Szenteljünk figyelmet annak, hogy összefogjunk olyan elvtársakkal, akik nincsenek velünk egy véleményen, annak érdekében, hogy együtt dolgozhassunk. Ügyelnünk kell erre mind a helyi szervekben és szervezetekben, mind a hadsereg egységeiben. Ugyanez vonatkozik a pártonkívüliekkel való kapcsolatainkra is. Az ország különböző részeiből gyűltünk össze, ezért értenünk kell ahhoz, hogy összefogjunk nemcsak azokkal az elvtársakkal, akik velünk azonos véleményen vannak, de azokkal is, akik más véleményen vannak, annak érdekében, hogy együtt dolgozhassunk.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

Óvakodjunk az elbizakodottságtól. Ez elvi kérdés a vezetőknél, és

egyszersmind lényeges feltétele az egység fenntartásának. Még azok se legyenek elbizakodottak, akik nem követtek el súlyos hibákat, és munkájukban igen nagy eredményeket értek el.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

Két választóvonalat kell meghúzni. Először is, a forradalom vagy az ellenforradalom? Jenan vagy Szian?* Vannak, akik nem értik, hogy ezt a választóvonalat meg kell húzni. Ha például a bürokrácia ellen harcolnak, úgy beszélnek Jenanról, mintha ott nem lenne „semmi sem jó", nem tesznek sem összehasonlítást, sem különbséget a Jenanban jelentkező bürokrácia és a Szianban levő között. Ezzel alapvető hibát követnek el. Másodszor a forradalmárok soraiban választóvonalat kell húzni a helyes és a helytelen, illetve az eredmények és a hiányosságok között, és tisztázni kell, hogy e kettő közül melyik az elsődleges és melyik a másodlagos. Így például, hogy az eredmények az egésznek harminc vagy hetven százalékát teszik-e ki? A lebecsülés, illetve az eltúlzás egyaránt helytelen. Egy ember munkájáról alapvető értékelést kell készítenünk, vajon az eredmények harminc és a hibák hetven százalékot tesznek-e ki, vagy

* Jenan volt a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottságának székhelye 1937 januárjától 1947 márciusáig. Szian volt a Kuomintang reakciós uralmának központja Északnyugat-Kínában. Mao Cetung elvtárs e két várost a forradalom, illetve az ellenforradalom jelképeként említi.

fordítva. Ha az eredmények hetven százalékot képeznek, akkor az illető munkáját alapjában véve pozitívan kell értékelnünk. Ha az eredmények az elsődlegesek, teljességgel helytelen azt úgy beállítani, mint hogyha a hibák lennének elsődlegesek. A problémák megközelítésekor semmiképpen sem szabad megfeledkeznünk e kétfajta választóvonalat meghúzni a forradalom és az ellenforradalom, illetve az eredmények és a hiányosságok között. Ha e két választóvonalat szem előtt tartjuk, akkor könnyebben tudjuk a dolgokat intézni, ellenkező esetben összezavarjuk a problémák természetét. E választóvonalak helyes meghúzásához természetesen tüzetes tanulmányozás és elemzés szükséges. Minden személylyel és minden üggyel kapcsolatban az

elemzés és tanulmányozás eljárását kell követnünk.

> „A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

Szervezeti tekintetben szigorúan érvényesíteni kell a központosított irányítás alatti demokráciát. Ennek útjai a következők:

1. A párt vezető szerveinek helyes irányvonalat kell követniük, és találniuk kell megoldásokat a felmerülő kérdésekre, hogy a vezetés központjaivá alakuljanak.

2. A felettes szerveknek tisztában kell lenniük az alsóbb szervek helyzetével és a tömegek életével, hogy a helyes irányításhoz objektív alapjuk legyen.

3. A különböző szintű pártszerveknek a problémák megoldásában nem szabad könnyelműeknek lenniük. Ha egyszer határozat született, azt következetesen végre is kell hajtani.

4. A felettes szervekben hozott minden fontosabb határozatot haladéktalanul tovább kell adni az alsóbb szerveknek és a párttagok tömegeinek. . . .

5. Az alsóbb pártszerveknek és a párttagok tömegeinek részletesen meg kell vitatniuk a felettes szervek utasításait, hogy teljesen megértsék azok értelmét, és meghatározzák azok végrehajtásának módszereit.

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításáról" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

11. A TÖMEGVONAL

A nép, csakis a nép az a mozgatóerő, amely a világ történelmét alakítja.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A tömegek az igazi hősök, mi magunk pedig gyakran nevetségesen naivak vagyunk; ha ezt nem értjük meg, még a legelemibb tudást sem tudjuk megszerezni.

„Elő- és utószó »A falu vizsgálatá«-hoz" (1941. március—április), Válogatott Művek III. k.

A néptömegekben határtalan alkotóerő rejlik. Képesek önmagukat megszervezni és rohamot indítani minden olyan helyen és munkaterületen, ahol kibontakoztathatják erejüket; képesek rohamot indítani a termelés fokozásáért és kiszélesítéséért, és egyre több jólétet teremteni önmaguknak.

Megjegyzés „A munkaerő-felesleg kérdésében kiutat találtunk" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" II. k.

A parasztmozgalom jelenlegi fellendülése óriási esemény. Igen rövid időn belül Kína közép, déli és északi tartományaiban a parasztok százmilliói fognak felkelni, mint a vihar, mint az orkán, melynek lendülete oly gyors és ellenállhatatlan, hogy semmiféle ha-

talom sem képes megfékezni. Szétzúznak minden béklyót, mely eddig megkötötte őket, és száguldanak előre a felszabaduláshoz vezető úton. Az imperialistákat, hadurakat, korrupt tisztviselőket, helyi zsarnokokat és gonosz nemeseket mind sírba taszítják. Kipróbálnak minden forradalmi pártot, minden forradalmár elvtársat, és döntenek arról, hogy elfogadják-e vagy visszautasítják. A parasztok élére állni és vezetni őket? Mögöttük kullogni és hadonászva bírálni őket? Vagy pedig útjukba állni és szembeszállni velük? E három lehetőség közül minden kínai szabadon választhat, csakhogy az események arra kényszerítenek, hogy gyorsan válassz.

„Vizsgálati jelentés a hunani parasztmozgalomról" (1927. március), Válogatott Művek I. k.

Jelenleg a falvakban a társadalmi átalakulásnak, azaz a szövetkezetesítésnek fellendülése már számos helyen bekövetkezett, és nemsokára az ország egész területén is be fog következni. Ez hatalmas szocialista forradalmi mozgalom, amely kiterjed a több mint ötszázmilliós falusi lakosságra, és rendkívül nagy, világméretű jelentősége van. Ezt a mozgalmat aktívan, lelkesen és tervszerűen kell vezetnünk, nem pedig minden eszközzel hátráltatnunk. A mozgalom folyamán elkerülhetetlenül lesznek elhajlások, ez érthető, és nem is lesz nehéz azokat helyesbíteni. A káderekнél és a parasztoknál előforduló hiányosságokat vagy hibákat le lehet küzdeni, illetve ki lehet javítani, ha aktívan segítünk nekik.

„A mezőgazdasági szövetkezetesítés kérdéséről" (1955. július 31.)

A tömegekben kimeríthetetlen lelkesedés rejlik a szocializmus iránt. Azok, akik a forradalmi időszakokban csak a megszokott módon járnak, meg sem látják ezt a lelkesedést. Vakok, és teljes sötétség borul rájuk. Időnként odáig mennek, hogy összezavarják a helyest és a helytelent, s a fehéret feketének tüntetik fel. Nem találkoztunk-e már éppen elég ilyesfajta emberrel? Azok, akik csak a megszokott módon járnak, mindig lebecsülik a nép lelkesedését. Ha valami új merül fel, mindannyiszor helytelenítik azt, és sietnek vele szembeszállni. Utóbb kénytelenek beismerni vereségüket, és némi önbírálatot is gyakorolnak. De amint ismét felmerül valami új, kezdődik a dolog előlről. A későbbiek folyamán felmerült új dolgokat mindig ilyen sablon szerint kezelik. Az ilyen emberek

mindig passzívak, a döntő pillanatban sohasem képesek előrelépni, és mindig erősen hátba kell lökni őket, hogy egyetlen lépést is tegyenek előre.

Megjegyzés az „Ebben a községben két év alatt megvalósították a szövetkezetesítést" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" II. k.

Pártunk több mint húsz esztendeje nap nap után folytatja a tömegmunkát, több mint tíz esztendeje pedig nap nap után hirdeti a tömegvonalat. Mindenkor azt valljuk, hogy a forradalomnak a néptömegekre kell támaszkodnia, be kell vonnia mindenkit a munkába, és szembeszállunk azzal, hogy a forradalom csak kevés ember parancsolgatására és utasítgatására

hagyatkozzék. A tömegvonalat azonban egyes elvtársak még nem érvényesítették munkájukban; még mindig csak kevés ember tevékenységére hagyatkozva magányosan dolgoznak. Ennek egyik oka az, hogy akármit cselekszenek, vonakodnak magyarázatot adni a vezetetteknek, nem értik, hogy ki kell bontakoztatni azok kezdeményező készségét és alkotóerejét. Szubjektíven ők is azt akarják, hogy mindenki kapcsolódjék be a munkába, de nem mondják meg az embereknek, hogy mi a teendőjük, és miképpen kell azt végrehajtaniuk. Hogyan lehet ilyen módon elvárni, hogy minden ember megmozduljon, és hogyan lehet így jó munkát végezni? Ennek a problémának a megoldásában alapvető természetesen az, hogy eszmei nevelőmunkát végezzünk a tömegvonalat illetően, egyúttal

azonban megtanítsuk az elvtársakat számos konkrét munkamódszerre is.

„Beszélgetés a *Jinsui Ribao* szerkesztőségi munkatársaival" (1948. április 2.), Válogatott Művek IV. k.

Huszonnégy év tapasztalatai arra tanítottak bennünket, hogy a helyes feladatok, politika és munkastílus mindig megfelelnek a tömegek igényeinek az adott időben és helyen, és mindig összeforrnak a tömegekkel; ezzel szemben a helytelen feladatok, politika és munkastílus semmiképpen sem felelnek meg a tömegek igényeinek az adott időben és helyen, és mindenképpen elszakadnak a tömegektől. Azért feltétlenül ártalmasak és tűrhetetlenek az olyan bajok, mint a dogmatizmus, az empirizmus, a parancsolgatás, az uszálypolitika, a szektásság, a bürokratizmus és a munka során tanúsított

gőgös magatartás, és azért kell feltétlenül leküzdenie ezeket annak, aki elköveti, mivel ezek a tömegektől való elszakadáshoz vezetnek.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Hogy összeforrhassunk a tömegekkel, a tömegek szükségleteinek és óhajainak megfelelően kell cselekednünk. Minden munkának, amelyet a tömegek érdekében végzünk, a tömegek szükségleteiből kell fakadnia, nem pedig valamilyen jó szándékú egyéni óhajból. Gyakran előfordul, hogy a tömegeknek objektíven bizonyos átalakításokra van szükségük, de szubjektíven még nem ébredtek tudatára ennek a szükségletnek, még nincs meg bennük az elszántság és hajlandóság az átalakítások végrehajtására. Ilyenkor

türelmesen kell várnunk. Csak akkor hajtsuk végre az átalakításokat, ha már munkánk révén sikerült a tömegek többségében tudatosítani a szükségletet, és megvan bennük az elszántság és hajlandóság azoknak végrehajtására. Ellenkező esetben elszakadunk a tömegektől. A tömegek tudatossága és hajlandósága nélkül, minden olyan munka, amelyhez a részvételük szükséges, puszta formalitássá válik és kudarcot vall. ... Itt két elvnek kell érvényesülnie: az egyik a tömegek valóságos szükséglete, nem pedig az, amit mi a fejünkben az ő szükségletüknek képzelünk; a másik a tömegek hajlandósága, nekik maguknak kell dönteniük, nem pedig mi hozzuk a döntést helyettük.

„Egységfront a kultúrmunkában" (1944. október 30.), Válogatott Művek III. k.

Kongresszusunknak éberségre kell felhívnia az egész pártot, ügyeljen arra, hogy egyetlen elvtárs se szakadjon el a tömegektől, a munka bármilyen láncszemén dolgozzék is. Arra kell nevelnünk minden elvtársunkat, hogy szeresse a néptömegeket, és figyelmesen hallgassa a tömegek hangját; bárhol is járjon, azonosítsa magát a tömegekkel, és ahelyett, hogy fölöttük állna, vegyüljön el a tömegek között. A tömegek öntudatát ennek színvonala szerint ébressze fel és emelje, segítsen nekik, hogy a teljes önkéntesség elve alapján fokozatosan megszerveződjenek, és fokozatosan indítsák el mindazokat a szükséges harcokat, amelyeket az adott időben és helyen a belső és külső körülmények megengednek.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Ha támadni akarunk, amikor a tömegek még nem ébredtek öntudatra, az kalandorság. Feltétlenül kudarcot vallunk, ha a tömegeket önkényesen irányítjuk olyan munkára, amelyet nem akarnak elvégezni. Ha nem haladunk előre, amikor a tömegek az előrehaladást megkövetelik, az jobboldali opportunizmus.

„Beszélgetés a *Jinsui Ribao* szerkesztőségi munkatársaival" (1948. április 2.), Válogatott Művek IV. k.

A parancsolgatás minden munkában helytelen, mert felülmúlja a tömegek öntudatának szintjét, megsérti a tömegek önkéntességének elvét, és az elhamarkodottság betegségét tükrözi vissza. Elvtársainknak nem szabad azt feltételezniük, hogy a széles tömegek is megértik mindazt, amit ők maguk megértettek. Hogy a tömegek megértették-e azt, és készek-e a cselekvésre, csak úgy lehet kideríteni, ha közéjük megyünk és ott vizsgálatokat végzünk. Ha így járunk el, elkerülhetjük a parancsolgatást. Az uszálypolitika úgyszintén helytelen minden munkában, mert a tömegek öntudatának szintje alatt marad, megszegi azt az elvet, amely szerint a tömegeket előre kell vezetni, és a késedelmeskedés betegségét tükrözi vissza. Elvtársainknak nem szabad azt feltételezniük, hogy a tömegek sem értik meg mindazt, amit ők maguk még nem értettek meg. Gyakran előfordul, hogy a széles tömegek megelőznek bennünket, és ez égetően követeli, hogy előrelépjünk; elvtársaink azonban nem képesek a széles tömegek élére állni, hanem visszhangozzák az egyes elmaradott elemek nézeteit, sőt ezeket összetévesztik

a széles tömegek nézeteivel, s így az elmaradott elemek uszályába kerülnek.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Összegezni a tömegektől vett eszméket, majd visszavinni a tömegek közé következetes megvalósításra, s így kialakítani a vezetés helyes eszméit — ez a vezetés alapvető módszere.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Pártunk minden gyakorlati munkájában minden helyes vezetés szükségszerűen „a tömegektől a tömegekhez" visz. Ez azt jelenti: a tömegek eszméit (elszórt és rendszertelen eszméit) összegezzük (tanulmányozással tesszük

őket összpontosított és rendszerezett eszmékké), majd visszavisszük a tömegek közé, hirdetjük és megmagyarázzuk ezeket az eszméket, hogy a tömegek magukévá tegyék őket, ragaszkodjanak hozzájuk, váltsák őket tettekre, így a tömegek cselekvésein keresztül kipróbáljuk azok helyességét. Azután ismét összegezzük a tömegektől vett eszméket, és újból visszavisszük a tömegek közé következetes megvalósításra. Így történik ez újra meg újra, végtelen csavarmenetben, miközben az eszmék egyre tökéletesebbek, egyre elevenebbek és egyre gazdagabbak lesznek. Ez a marxista ismeretelmélet.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Ki kell mennünk a tömegek közé, és tanulunk tőlük, összefoglaljuk

a széles tömegek nézeteivel, s így az elmaradott elemek uszályába kerülnek.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Összegezni a tömegektől vett eszméket, majd visszavinni a tömegek közé következetes megvalósításra, s így kialakítani a vezetés helyes eszméit — ez a vezetés alapvető módszere.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Pártunk minden gyakorlati munkájában minden helyes vezetés szükségszerűen „a tömegektől a tömegekhez" visz. Ez azt jelenti: a tömegek eszméit (elszórt és rendszertelen eszméit) összegezzük (tanulmányozással tesszük

őket összpontosított és rendszerezett eszmékké), majd visszavisszük a tömegek közé, hirdetjük és megmagyarázzuk ezeket az eszméket, hogy a tömegek magukévá tegyék őket, ragaszkodjanak hozzájuk, váltsák őket tettekre, így a tömegek cselekvésein keresztül kipróbáljuk azok helyességét. Azután ismét összegezzük a tömegektől vett eszméket, és újból visszavisszük a tömegek közé következetes megvalósításra. Így történik ez újra meg újra, végtelen csavarmenetben, miközben az eszmék egyre tökéletesebbek, egyre elevenebbek és egyre gazdagabbak lesznek. Ez a marxista ismeretelmélet.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Ki kell mennünk a tömegek közé, és tanulunk tőlük, összefoglaljuk

tapasztalataikat még jobb, rendszerezett elvekké és módszerekké, majd közöljük ezeket a tömegekkel (propagáljuk), és felszólítjuk őket, hogy ültessék át a gyakorlatba problémáik megoldása érdekében és annak érdekében, hogy eljussanak a felszabaduláshoz és a boldoguláshoz.

„Szervezkedjetek" (1943. november 29.), Válogatott Művek III. k.

Akadnak vezető szerveinkben egyes helyeken olyan emberek, akik úgy vélik, hogy elég, ha csak a vezetők ismerik a párt politikáját, nincs szükség arra, hogy a tömegekkel is megismertessék azokat. Ez az egyik alapvető ok, amiért egyes munkákat nem tudunk jól elvégezni.

„Beszélgetés a *Jinsui Ribao* szerkesztőségi munkatársaival" (1948. április 2.), Válogatott Művek IV. k.

Minden tömegmozgalomban alapvető vizsgálatot és elemzést kell folytatnunk arról, hogy hányan támogatják aktívan, hányan ellenzik és hányan vannak közbülső álláspontón levők, semmi esetre sem szabad a problémákat alap nélkül és szubjektíven eldöntenünk.

„A pártbizottságok munkamódszerei" (1949. március 13.), Válogatott Művek IV. k.

A tömegek mindenütt nagyjából három részre oszlanak: aránylag aktívakra, közbülső álláspontón levőkre és viszonylag elmaradottakra. Ezért a vezetőknek érteniük kell ahhoz, hogy maguk köré tömörítsenek egy kisszámú aktivistát, mint a vezetőség támaszait, rájuk támaszkodva emeljék a

közbülső álláspontón levők öntudatát, s megnyerjék maguknak az elmaradottakat.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

A párt politikáját hozzáértően tömegakciókká változtatni, s nemcsak a vezető káderekkel, hanem a széles tömegekkel is hozzáértően megértetni és magukévá tétetni minden megmozdulásunkat és harcunkat — ez a marxista—leninista vezetés művészete. Ez az a választóvonal, amely jelzi, hogy elkövetünk-e hibákat munkánkban vagy sem.

„Beszélgetés a *Jinsui Ribao* szerkesztőségi munkatársaival" (1948. április 2.), Válogatott Művek IV. k.

A vezető csoport aktivitása csupán néhány ember meddő igyekezete marad, ha nem kapcsolódik össze a széles tömegek aktivitásával. Ha azonban csak a széles tömegek aktívak, és nélkülözik az erős vezető csoportot, amely megfelelően megszervezi aktivitásukat, akkor aktivitásuk nem tartható fenn soká, illetve nem vezethető helyes irányba és nem emelhető magas szintre.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

A tömegek termelőmunkája, a tömegek érdekei, a tömegek tapasztalatai és a tömegek hangulata — ezeket a

vezető káderekneknek állandóan figyelemmel kell kísérniük.

A Párt Központi Bizottságához és a Központi Katonai Bizottsághoz közvetlenül tartozó szervek által készített termékek kiállításának felirata, a jenani *Jiefang Ribao* 1943. november 24-i számából

Nagy figyelmet kell szentelnünk a tömegek létkérdéseinek, kezdve a föld és a munka kérdéseitől, egészen a tüzelő-, a rizs-, az étolaj- és a sóellátásig. . . . Mindezeket a kérdéseket, amelyek a tömegek életét érintik, napirendünkre kell tűznünk. Vitassuk meg azokat, hozzunk és hajtsunk végre határozatokat, s ellenőrizzük az eredményeket. Segítsük hozzá a széles tömegeket annak felismeréséhez, hogy az ő érdekeiket képviseljük, s hogy életünk szorosan összeforrt az övékkel. Segítsük őket ahhoz, hogy ebből kiindulva megértsék az általunk kitűzött magasabb rendű feladatokat, a forradalmi háború feladatait, úgyhogy támogassák a forradalmat és terjesszék azt az egész országban, válaszoljanak politikai felhívásainkra, és végigvigyék a forradalom győzelméért vívott harcot.

„Törődjünk a tömegek életével, ügyeljünk a munkamódszerekre" (1934. január 27.), Válogatott Művek I. k.

12. A POLITIKAI MUNKA

Abban az időben [Hivatkozás az 1924-től 1927-ig tartó első forradalmi polgárháború idejére — *Szerk.*] a hadseregben bevezettük a pártmegbízotak és politikai osztályok rendszerét, amely addig ismeretlen volt Kína történetében, s ennek volt köszönhető, hogy a hadsereg arculata teljesen megváltozott. Az 1927-ben megalapított vörös hadsereg, illetve a mai 8. Hadsereg átvette és továbbfejlesztette e rendszert.

„Beszélgetés James Bertram angol újságíróval" (1937. október 25.), Válogatott Művek II. k.

A népi háború alapján, a hadsereg és a nép egységének elve, a parancsnokok és harcosok egységének elve, valamint az ellenséges csapatok szétbomlasztásának elve alapján, a népi felszabadító hadsereg kiépítette erőteljes forradalmi politikai munkáját. Ez fontos tényezője lett az ellenség legyőzésének.

„A jelenlegi helyzet és feladataink" (1947. december 25.), Válogatott Művek IV. k.

Ez a hadsereg kialakította a politikai munka egész sorát, amely elengedhetetlen a népi háborúban, s amelynek feladata küzdeni hadseregünk egységéért, a baráti csapatokkal való összefogásért, a néppel való összeforrottságért, az ellenséges csapatok szétbomlasztásáért,

valamint a harc győzelmének biztosításáért.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A politikai munka éltetője minden gazdasági munkának. Ez különösképpen vonatkozik olyan időszakokra, amikor a társadalmi-gazdasági rend gyökeres átalakuláson megy keresztül.

Megjegyzés az „Egy komoly lecke" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" I. k.

„A párt alapszervezetei századszinten épülnek ki" — ez az egyik fontos oka annak, hogy a vörös hadsereg

ilyen kemény harcokra volt képes anélkül, hogy széthullott volna.

„Harc a Csingkang hegyekben" (1928. november 25.), Válogatott Művek I. k.

A 8. Hadsereg politikai munkáját három alapvető elv vezérli. Első a tisztek és a közkatonák közötti egység elve, ami azt jelenti, hogy megszüntetjük a hadseregben a feudális gyakorlatokat, megtiltjuk a közkatonák testi fenyítését és szidalmazását, érvényesítjük a tudatos fegyelmet, és úgy élünk, hogy a tisztek és a közkatonák megosszák egymással minden örömüket és bajukat; s ennek következtében az egész hadsereg szoros egységbe forr. Második a hadsereg és a nép közötti egység elve, ami azt jelenti, hogy olyan

fegyelmet tartunk, amely nem tűri a néptömegek érdekeinek akár a legcsekélyebb megsértését sem, propagandát folytatunk a tömegek között, szervezzük és felfegyverezzük őket, megkönnyítjük gazdasági terheiket, és elnyomjuk az árulókat és kollaboránsokat, akik a hadseregnek és a népnek egyaránt ártanak; ennek következtében a hadsereg szoros egységbe forr a néppel, és mindenütt szívesen látják. Harmadik az ellenséges csapatok szétbomlasztásának és a hadifoglyokkal való nagylelkű bánásmódnak az elve. Győzelmünk nem csupán hadseregünk hadműveleteitől, hanem az ellenséges csapatok szétbomlasztásától is függ.

„Beszélgetés James Bertram angol újságíróval" (1937. október 25.), Válogatott Művek II. k.

Hadseregünknek meg kell tartania a helyes elveket a hadsereg és a nép, a hadsereg és a kormány, a hadsereg és a párt, a tisztek és a közkatonák, a katonai és a politikai munka viszonylatában, valamint a káderek kölcsönös kapcsolataiban is, és semmi esetre sem szabad a hadurak hibáiba esnie. A tisztek törődjenek közkatonáikkal, sohase legyenek közömbösek irántuk, és ne folyamodjanak fizikai fenyítéshez. A hadsereg törődjék a néppel, és sohase sértse meg érdekeit; a hadsereg tartsa tiszteletben a kormányt és a pártot, és ne önállóskodjék.

„Szervezkedjetek" (1943. november 29.), Válogatott Művek III. k.

A japán, a báb- és az antikommunista csapatok hadifoglyaival szemben azt

a politikát követjük, hogy valamennyit szabadon engedjük, kivéve azokat, akik teljesen meggyűlöltették magukat a tömegekkel, s feltétlenül halálbüntetést érdemelnek, és az ítéletet a magasabb hatóságok már jóváhagyták. Azokat a hadifoglyokat, akiket bekényszerítettek az ellenség csapataiba, de többé-kevésbé forradalmi érzelműek, nagy számban kell megnyernünk, hogy hadseregünk szolgálatába álljanak, a többieket pedig mind szabadon engedjük. Amennyiben azok ismét ellenünk harcolnak, és újra fogságba esnek, megint szabadon engedjük őket. Nem szabad őket sértegetni, megfosztani személyes ingóságaiktól, vagy megbánást követelni tőlük, hanem kivétel nélkül jóindulatúan és barátságosan kell bánni velük. Akármilyen reakciósak legyenek, valamennyiükkel szemben ilyen politikát folytatunk. Ez igen

hatékony módja a reakciós tábor elszigetelésének.

„Politikánkról" (1940. december 25.), Válogatott Művek II. k.

A fegyver fontos tényező a háborúban, de mégsem ez a döntő, a döntő tényező az ember, nem pedig a tárgy. Az erőviszonyokat nem csupán a két fél katonai és gazdasági erőinek viszonya határozza meg, hanem emberanyaguk és közszellemük viszonya is. A katonai és a gazdasági erőket szükségszerűen az emberek irányítják.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

Az atombomba papírtigris, amelyet az amerikai reakciósok az emberek

megrémítésére használnak. Noha félelmetesnek látszik, valójában nem az. Természetesen az atombomba tömegpusztító fegyver, de a háború kimenetelét a nép dönti el, nem pedig egy vagy két új típusú fegyver.

„Beszélgetés Anna Louise Strong amerikai tudósítóval" (1946. augusztus), Válogatott Művek IV. k.

A hadsereg alapját a közkatonák képezik; ha nem öntünk haladó politikai szellemet a hadseregbe, ha nem végzünk ebből a célból haladó jellegű politikai munkát, akkor nem lehet elérni az igazi egységet a tisztek és a közkatonák között, nem lehet felkelteni bennük a legmagasabb fokú lelkesedést az ellenállási háború iránt, nem lehet megteremteni a legjobb alapot

egész technikánk és taktikánk hatékonyságának kellő kibontakoztatására.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

A vörös hadseregben elvtársaink egy részénél erősen terjednek a szűk katonai szempontok. Ez a következőkben nyilvánul meg:

1. Ezek az elvtársak a hadügyet, illetve a politikát egymással ellentétesnek tekintik, és nem ismerik el, hogy a hadügy csupán egyik eszköze a politikai feladatok teljesítésének. Akadnak, akik egyenesen azt állítják: „Amikor a hadügy jól áll, szükségszerűen jól áll a politika is, amikor viszont a hadügy rosszul áll, a politika sem állhat jól." Ily módon még egy lépéssel

továbbmenve azt tartják, hogy a hadügy vezeti a politikát.

. . . . . .

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításától" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

Az ideológiai nevelés az a központi láncszem, melynek megragadásával egységbe kovácsoljuk az egész pártot a nagy politikai harcokra. Ha ezt a feladatot nem oldjuk meg, akkor a párt egyetlen politikai feladatát sem tudjuk teljesíteni.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Az utóbbi időben gyengült az értelmiség és a tanulóifjúság körében végzett eszmei-politikai munka, s bizonyos elhajlások mutatkoztak soraikban. A politika, a haza jövője, az emberiség eszményei — mindezek egyes emberek szemében mintha nem érdemelnének figyelmet. Úgy tűnik nekik, mintha a marxizmus csak egy időben lett volna nagy divat, ma azonban már nem lenne olyan divatos. Figyelembe véve ezt a helyzetet, most erősítenünk kell eszmei-politikai munkánkat. Mind az értelmiségnek, mind a tanulóifjúságnak szorgalmasan kell tanulnia. Szaktárgyaik tanulmányozásán kívül haladniuk kell ideológiailag is és politikailag is, ehhez pedig szükséges tanulmányozniuk a marxizmust, szükséges tanulmányozniuk az aktuális kérdéseket és a politikát. A helyes politikai szemlélet hiánya egyértelmű a lélek hiányával. . . . Minden hivatalnak és

szervezetnek felelősnek kell lennie az eszmei-politikai munkáért. Foglalkoznia kell ezzel a kommunista pártnak, az ifjúsági szövetségnek, az illetékes kormányhivataloknak és kiváltképpen a tanintézetek igazgatóinak és pedagógusainak.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A vörös hadsereg közkatonái, miután politikai nevelésben részesültek, valamennyien osztályöntudattal rendelkeznek, alapismereteket szereztek a földosztásról, a hatalom létrehozásáról, a munkások és parasztok felfegyverzéséről stb., s mindannyian tudják, hogy önmagukért, a munkásosztályért és a parasztságért harcolnak. Ezért képesek zokszó nélkül elviselni a kemény harcok megpróbáltatásait. Minden században, zászlóaljban és ezredben katonabizottság működik, amely a közkatonák érdekeit képviseli, s politikai, valamint tömegmunkát folytat.

„Harc a Csingkang hegyekben" (1928. november 25.), Válogatott Művek I. k.

A vádemelésre (annak a sok keserűségnek felsorolására, amelyet a régi társadalom és a reakciósok okoztak a dolgozó népnek), valamint a háromfajta ellenőrzésre (az osztályeredet, a munka és a harckészség ellenőrzésére) indított mozgalom helyes kibontakoztatása nagymértékben fokozta az egész hadsereg parancsnokainak és harcosainak öntudatát abban a harcban, amelyet a kizsákmányolt dolgozó

tömegek felszabadításáért, az országos földreformért, valamint a nép közös ellensége, Csang Kaj-sek bandájának megsemmisítéséért vívnak; egyúttal nagymértékben megerősítette az összes parancsnokok és harcosok szilárd egységét a kommunista párt vezetése alatt. Ezen az alapon fokozódott a csapatok sorainak tisztasága, javult a fegyelem, kibontakozott a katonai kiképzés tömegmozgalma, és továbbfejlődött a politikai, gazdasági és katonai demokrácia, amely tökéletesen irányított és rendezett módon valósul meg a csapatokban. Ilyenformán a hadsereg egyetlen emberként zárkózott fel, olyan hadsereggé vált, amelynek minden tagja javaslatokat tesz, és erőfeszítéseket fejt ki, amely nem riad vissza semmiféle áldozattól, le tud küzdeni minden anyagi nehézséget, tömegesen tesz tanúságot hősiességéről és merészségéről az ellenség megsemmisítésében. Az ilyen hadsereg legyőzhetetlen.

„Az Északnyugat-Kínában aratott nagy győzelemről és a felszabadító hadseregben folytatott új típusú megszilárdítási és kiképzési mozgalomról" (1948. március 7.), Válogatott Művek IV. k.

Az elmúlt hónapokban az ütközetek közötti szüneteket felhasználva a népi felszabadító hadsereg csaknem valamennyi csapategységében nagyszabású megszilárdítási és kiképzési mozgalom indult. Ez tökéletesen irányított, rendezett módon és demokratikus módszerekkel ment végbe. Ennek következtében felkeltette a parancsnokok és harcosok széles tömegeinek forradalmi lelkesedését, lehetővé tette, hogy világosan felismerjék a háború célját,

kiküszöbölt egyes helytelen ideológiai irányzatokat és egészségtelen jelenségeket a hadseregben, nevelte a kádereket és harcosokat, és rendkívüli mértékben növelte a hadsereg ütőképességét. A jövőben folytatnunk kell az ilyen demokratikus és tömegméretű mozgalmat, az új típusú megszilárdítási és kiképzési mozgalmat a hadseregben.

„Beszéd a Sanszi—Szuijüan felszabadított terület káderkonferenciáján" (1948. április 1.), Válogatott Művek IV. k.

A Japán Agresszió Elleni Katonai és Politikai Akadémia oktatási irányelve a következő: szilárd és helyes politikai orientáció, szorgalmas és egyszerű munkastílus, valamint rugalmas stratégia és taktika. Ez a három követelmény elengedhetetlen a japán

agresszió ellen harcoló forradalmár katona kiképzésében. Az Akadémia adminisztratív dolgozói, tanárai és növendékei mind ennek jegyében oktatnak és tanulnak.

„Nem rossz, hanem jó az, ha az ellenség támad bennünket" (1939. május 26.)

Nemzetünk hagyományaihoz tartozik a kemény harci stílus, s nekünk ezt tovább kell fejlesztenünk. . . . A kommunista párt mindenkor még erőteljesebben hirdeti a szilárd és helyes politikai orientációt . . . Az ilyen szilárd és helyes politikai orientáció elválaszthatatlan a kemény harci munkastílustól. Szilárd és helyes politikai orientáció nélkül nem lehet kifejleszteni a kemény harci munkastílust. Kemény harci munkastílus nélkül viszont

lehetetlen szilárd és helyes politikai orientációt követni.

„Beszéd a május 1-i nemzetközi munkaünnep alkalmából Jenanban rendezett ünnepségen" (1939. május 1.)

Legyetek egységesek, serények, komolyak és elevenek!

A Japán Agresszió Elleni Katonai és Politikai Akadémia számára írt jelszó

A világon a legfontosabb a lelkiismeretesség, s a kommunista párt a legkomolyabban veszi ezt.

Beszéd a kínai ösztöndíjasokkal és gyakornokokkal történt találkozón Moszkvában (1957. november 17.)

13. A TISZTEK ÉS A KÖZKATONÁK VISZONYA

Hadseregünk mindenkor a következő két irányelvet követte: először, kíméletlennek kell lennünk az ellenséggel szemben, le kell törnünk és meg kell semmisítenünk; másodszor, jóakaratúnak kell lennünk saját embereinkhez, a néphez, elvtársainkhoz, feletteseinkhez és beosztottainkhoz, és össze kell fognunk velük.

Beszéd a Párt Központi Bizottsága által a mögöttes területen működő katonai osztagok kiváló tanulóinak küldöttei részére adott fogadáson (1944. szeptember 18.)

Az ország különböző részeiből származunk, egy közös forradalmi cél hozott össze bennünket. . . . Kádereink viseljék gondját minden harcosnak, forradalmi sorainkban mindnyájan törődjünk egymással, szeressük és segítsük egymást.

„Szolgáljuk a népet" (1944. szeptember 8.), Válogatott Művek III. k.

A hadsereg valamennyi egységében mozgalmat kell indítani a káderek támogatása és a közkatonákkal való törődés érdekében; a kádereket fel kell szólítani, hogy törődjenek a közkatonákkal, a közkatonákat pedig, hogy támogassák a kádereket. Beszéljenek nyíltan egymás hiányosságairól és tévedéseiről, és javítsák ki azokat minél

hamarabb. Ilyen módon igen jó belső egységet lehet teremteni.

„Az 1945-ös év feladatai" (1944. december 15.)

Sokan úgy vélik, hogy a helytelen módszerek miatt nem sikerült jó kapcsolatokat teremteni a tisztek és a közkatonák, illetve a hadsereg és a nép között, én azonban mindig azt mondtam nekik, hogy itt arról az alapvető magatartásról (illetve alapelvről) van szó, amely szerint tiszteletben kell tartani a közkatonákat és a népet. Ebből a magatartásból fakad a különféle politika, ebből fakadnak a különféle módszerek és formák. Amennyiben eltérünk az ilyen magatartástól, akkor feltétlenül hibás lesz a politika, hibásak lesznek a módszerek és formák is,

s akkor a viszony a tisztek és a közkatonák, illetve a hadsereg és a nép között szükségszerűen nem kielégítő. A hadsereg politikai munkájának három fő elve a következő: először, a tisztek és a közkatonák egysége; másodszor, a hadsereg és a nép egysége; harmadszor, az ellenséges csapatok szétbomlasztása. Ezeknek az elveknek haték kony megvalósítása érdekében mindig abból az alapvető magatartásból kell kiindulnunk, hogy tiszteletben tartjuk a közkatonákat és a népet, tiszteletben tartjuk a hadifoglyok emberi méltóságát, mihelyt letették a fegyvert. Azok, akik mindezt csak technikai kérdésnek és nem az alapvető magatartás kérdésének tekintik, valóban tévednek, és helyesbíteniük kell nézeteiket.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

A kommunistáknak a dolgozó nép között munkálkodva a meggyőzés és nevelés demokratikus módszereit kell alkalmazniuk, és sohasem szabad parancsolgatáshoz vagy kényszerhez folyamodniuk. A Kínai Kommunista Párt hűségesen kitart e marxista—leninista elv mellett.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Elvtársainknak feltétlenül meg kell érteniük, hogy az ideológiai átnevelés hosszú, türelmes és gondos munkát igényel, és ezért ne próbálják az emberek hosszú évtizedek alatt kialakult gondolkodását néhány leckével vagy egy-két gyűléssel megváltoztatni. Ha meg akarjuk győzni őket, csak érveléssel tehetjük, nem pedig kényszerrel.

A kényszer sohasem eredményezhet meggyőzést. Ha tehát erővel próbáljuk meggyőzni az embereket, ezzel semmit sem érhetünk el. Ilyen módszer megengedhető az ellenséggel szemben, de teljességgel megengedhetetlen elvtársaink vagy barátaink viszonylatában.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Választóvonalat kell húznunk közénk és az ellenség közé, és sohasem szabad ellenséges álláspontra helyezkedve az ellenséggel szemben tanúsított magatartással kezelnünk elvtársainkat. Forró és őszinte szeretettől áthatva kell felemelnünk szavainkat, mégpedig úgy, hogy védelmezzük a nép ügyét, fokozzuk a nép öntudatát,

sohasem szabad magatartásunkban gúnyolódásnak vagy támadásnak érvényesülnie.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

14. A HADSEREG ÉS A NÉP VISZONYA

A hadseregnek eggyé kell forrnia a néptömegekkel, hogy a néptömegek sajátjuknak tekintsék. Az ilyen hadsereg legyőzhetetlen . . .

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

Meg kell értetnünk minden elvtárssal, hogy ha a népre támaszkodunk, és szilárdan hiszünk a néptömegek kimeríthetetlen alkotóerejében, s ennek nyomán bízunk a népben és eggyé forrunk a néppel, akkor minden nehézséget leküzdhetünk, és semmiféle ellenség sem tud legyőzni bennünket, csakis mi győzhetjük le őket.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Bárhová mennek elvtársaink, mindenütt építsenek ki jó kapcsolatokat a tömegekkel, törődjenek velük, és segítsenek nekik a nehézségek leküzdésében. Egységre kell lépnünk a nép széles tömegeivel, és minél nagyobb tömegekkel, annál jobb.

„A csungkingi tárgyalásokról" (1945. október 17.), Válogatott Művek IV. k.

A felszabadított területeken, egyrészt a hadseregnek támogatnia kell a

helyi hatalmi szerveket, és törődnie kell a néptömegekkel, másrészt a demokratikus kormánynak arra kell rávezetnie a népet, hogy támogassa a hadsereget, és kedvező bánásmódban részesítse a japán agresszió ellen harcoló katonák családtagjait, így még jobban javul a viszony a hadsereg és a nép között.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A hadseregben eszmei neveléssel kell megoldanunk a parancsnokok és a harcosok problémáit, hogy alaposan megértsék a helyi hatalmi szervek támogatásának és a néptömegekkel való törődésnek fontosságát. Ha a hadsereg a maga részéről jól oldja meg e

feladatot, akkor szükségszerűen megjavul a helyi párt- és hatalmi szervek, a tömegszervezetek és a néptömegek kapcsolata a hadsereggel.

„Munkánk irányelvei a felszabadított területeken 1946-ban" (1945. december 15.), Válogatott Művek IV. k.

A „támogatni a helyi hatalmi szerveket és törődni a néptömegekkel", valamint „támogatni a hadsereget és kedvező bánásmódban részesíteni a japán agresszió ellen harcoló katonák családtagjait" mozgalom folyamán a hadsereg a maga részéről, továbbá a helyi párt- és hatalmi szervek a maguk részéről vizsgálják meg alaposan az 1943-ban előfordult fogyatékosságokat és elkövetett hibákat, és azokat 1944-ben határozottan javítsák ki. Ezentúl

minden holdév első hónapjában mindenütt ilyen mozgalmat kell indítani, és annak során újra meg újra fel kell olvasni a vállalásokat, azaz, hogy támogatják a helyi hatalmi szerveket, és törődnek a néptömegekkel, illetve támogatják a hadsereget, és kedvező bánásmódban részesítik a japán agresszió ellen harcoló katonák családtagjait. Egyúttal ismételten nyílt önkritikát kell gyakorolniuk széles körben, amennyiben a hadsereg a bázisokon bármiféle önkényes magatartást tanúsított volna a helyi párt- és hatalmi szervekkel, a tömegszervezetekkel, illetve a néptömegekkel szemben, vagy ha a helyi párt- és hatalmi szervek, a tömegszervezetek, illetve a néptömegek nem gondoskodtak volna kellően a hadseregről (mindegyik fél csak önmagát és ne a másikat bírálja), hogy ily módon ezeket a hiányosságokat és hibákat teljesen kijavítsák.

„Bontakoztassuk ki a földbérek csökkentésére, a termelés növelésére, valamint a helyi hatalmi szervek támogatására és a néptömegekkel való törődésre indított mozgalmakat a bázisokon" (1943. október 1.), Válogatott Művek III. k.

15. DEMOKRÁCIA A HÁROM FŐ TERÜLETEN

Bizonyos mértékű demokratizálódást kell megvalósítani a hadseregben, éspedig elsősorban azáltal, hogy megszüntetjük a közkatonák testi fenyítésének és szidalmazásának feudális gyakorlatát, és úgy élünk, hogy a tisztek és a közkatonák megosszák egymással minden örömüket és bajukat. Ily módon létrejön a tisztek és a közkatonák közötti egység, rendkívül nagy mértékben fokozódik a hadsereg ütőképessége, és nem férhet többé kétség ahhoz, hogy

kitartunk a hosszú és kegyetlen háborúban.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

A vörös hadsereg azért volt képes ilyen gyenge anyagi körülmények között és ilyen sűrű bevetés mellett is megállni a helyét, mert a párt szerepén kívül a demokratizmust is megvalósították a hadseregben. A tisztek nem fenyítik a közkatonákat, a tisztek és a közkatonák azonos elbánásban részesülnek, a közkatonáknak jogukban áll gyűléseken szabadon felszólalni, a fölösleges és aprólékos formaságokat kiküszöböltük, és a nyilvánosság elé visszük a gazdasági ügyeket. . . . Kínában nemcsak a népnek van szüksége

demokratizmusra, hanem a hadseregnek is. A demokratikus rendszer a hadseregben a feudális zsoldos hadsereg aláaknázásának egyik fontos fegyvere lesz.

„Harc a Csingkang hegyekben" (1928. november 25.), Válogatott Művek I. k.

A hadsereg egységeinél a politikai munka irányelve az, hogy bátran mozgósítjuk a közkatonák tömegeit, a parancsnokokat és az egész beosztott személyzetet, hogy a központilag irányított demokratikus mozgalom útján elérjük három fő célunkat: a politikai egység magas fokát, az életkörülmények megjavítását, a haditechnika és haditaktika tökéletesítését. A „három ellenőrzés" és „három javítás" mozgalma,* amely hadseregünk egységeiben jelenleg oly lelkesen folyik, azt szolgálja, hogy a politikai és gazdasági demokrácia módszereivel valósítsuk meg az említett első két célt.

A gazdasági demokráciát illetően, a közkatonák által választott képviselőknek meg kell adni a jogot, hogy segítsék (de ne mellőzzék) a század

* A „három ellenőrzés" és „három javítás" mozgalmát a párt a földreformmal összekapcsolva, a népi felszabadító háború idején indította. E mozgalom jelentős szerepet játszott a párt és a hadsereg megszilárdításában. A „három ellenőrzés" a helyi pártszervezetekben az osztályeredet, az ideológia és a munkastílus ellenőrzését, a hadsereg egységeiben az osztályeredet, a munka és a harckészség ellenőrzését jelentette. A „három javítás" mozgalma a szervezeti megerősítésre, az ideológiai nevelésre és a munkastílus megjavítására vonatkozott.

vezetőit az ellátmány és az étkeztetés ügyeinek intézésében.

A katonai demokráciát illetően, a kiképzés idején a tisztek és a közkatonák, valamint a közkatonák egymás közötti kölcsönös oktatását kell bevezetni; a harc idején a századok tartsanak a fronton különféle nagy és kisebb gyűléseket. A század vezetőinek irányításával mozgósítani kell a közkatonák tömegeit, hogy vitassák meg, miként lehet az ellenséges állásokat megtámadni és elfoglalni, s miként lehet harci feladatokat végrehajtani. Ha a harcok több napon át tartanak, több ilyen gyűlést kell rendezni. A katonai demokráciának ezt a formáját alkalmazták a panlungi csatában Észak-Senszibén, valamint a sicsiacsuangi csatában a Sanszi—Csahar—Hopej területen, és rendkívül nagy eredményeket értek el. Bebizonyosodott, hogy ez a gyakorlat csak hasznos lehet, és semmiféle kárt sem okozhat.

„Demokratikus mozgalom a hadseregben" (1948. január 30.), Válogatott Művek IV. k.

A most folyó nagy harcban a Kínai Kommunista Párt megköveteli, hogy valamennyi vezető szerve, minden tagja és összes káderei teljes mértékben kifejtsék aktivitásukat, csak így lehet elérni a győzelmet. Az aktivitás kifejtésének konkrétan meg kell nyilvánulnia a vezető szervek, a káderek és a párttagság alkotóképességében, a felelősség vállalásában, munkájuk aktív elvégzésében és abban, hogy bátran és hozzáértően vetik fel a kérdéseket, hangoztatják véleményüket és bírálják a fogyatékosságokat, valamint abban, hogy a vezető szervek és

káderek iránti szeretetből kiindulva ellenőrzést gyakorolnak felettük. Ezek nélkül az úgynevezett aktivitás üres szó marad csupán. Az ilyenfajta aktivitás kifejtése azonban a pártélet demokratizálódásától függ. Nem bontakozhat ki az aktivitás, ha a pártban hiányzik a demokratikus élet. Csak demokratikus életben nevelhetünk fel nagyszámú rátermett kádert.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Bárkinek, aki nem ellenséges elem, és nem támad rosszindulatúan, meg kell engedni, hogy megmondja véleményét, még az sem baj, ha helytelent mond. A különböző szintű vezetőknek kötelességük másokat meghallgatni. Két elvet kell érvényesíteni: 1. Ha

tudod, beszélj, ha beszélsz, mondj el mindent! 2. Ne tegyél szemrehányást a beszélőnek szavaiért, hanem tekintsd azokat figyelmeztetésnek! Ha nem alkalmazzuk vagy nem ténylegesen és csak látszatra alkalmazzuk azt az elvet, hogy „Ne tegyél szemrehányást a beszélőnek szavaiért!", akkor nem érhetjük el azt az eredményt, hogy „Ha tudod, beszélj, ha beszélsz, mondj el mindent!"

„Az 1945-ös év feladatai" (1944. december 15.)

A pártban a demokratikus életre kell nevelni, hogy a párttagok megértsék, mi a demokratikus élet, mi a demokrácia és a centralizmus közötti kapcsolat, és miként kell a demokratikus centralizmust megvalósítani. Csakis ilyen módon lehet egyrészt valóban

kiszélesíteni a demokratikus életet a pártban, másrészt elkerülni az ultrademokráciát és a fegyelmet romboló liberális lazaságot.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A párton belüli demokráciának a hadseregben, valamint a helyi szervekben és szervezetekben egyaránt a fegyelem megszilárdítását és az ütőképesség fokozását kell szolgálnia, nem pedig azok gyengítését.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Az elmélet síkján ki kell irtani az ultrademokrácia gyökereit. Először is rá kell mutatni arra, hogy az ultrademokráciának az a veszélye, hogy rombolja, sőt teljesen tönkreteszi a pártszervezetet, gyengíti, sőt teljesen aláaknázza a párt ütőképességét, képtelenné teszi a pártot harci feladatainak elvállalására, és ezáltal a forradalom kudarcához vezet. Továbbá rá kell mutatni arra is, hogy az ultrademokrácia a kispolgári fegyelmezetlenségből ered. Amennyiben az ilyen fegyelmezetlenség behatol a pártba, ez politikailag és szervezetileg ultrademokratikus eszmékké fajul. Az ilyen eszmék teljesen összeegyeztethetetlenek a proletariátus harci feladataival.

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításáról" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

16. A NEVELÉS ÉS A KIKÉPZÉS

Nevelési irányelvünknek el kell érnie, hogy mindenki, aki nevelésben részesül, erkölcsileg, értelmileg és fizikailag egyaránt fejlődjék, és szocialista öntudattal rendelkező, kulturált dolgozóvá váljék.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Ami a káderek munka mellett történő nevelését és a káderiskolákban folytatott nevelést illeti, olyan irány-

elvet kell kidolgoznunk, amely a kínai forradalom gyakorlati problémáinak tanulmányozását helyezi a középpontba, és a marxizmus—leninizmus alapelveit tekinti irányadónak; el kell vetnünk azt a módszert, amely statikusan és az élettől elszakadva tanulmányozza a marxizmus—leninizmust.

„Szervezzük át tanulásunkat" (1941. május), Válogatott Művek III. k.

Egy katonai iskola számára a legfontosabb kérdés az igazgató s az oktatók kiválasztása és a nevelési irányelvek meghatározása.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

Egy száz fős iskolát semmiképpen sem lehet jól vezetni, ha nincsen

néhány, esetleg tíz-egynéhány emberből álló vezető csoport, amely a tényleges viszonyoknak megfelelően (nem pedig mesterséges összetétellel) alakult, és az oktatók, az adminisztratív dolgozók s a diákok legaktívabb, legbecsületesebb és legügyesebb tagjaiból áll.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Hadseregünk minden tisztjének és közkatonájának fejlesztenie kell hadművészetét, bátran kell menetelnie a biztos győzelmet hozó háborúban, s elszántan, alaposan, maradéktalanul és tökéletesen fel kell számolnia minden ellenséget.

„A Kínai Népi Felszabadító Hadsereg Kiáltványa" (1947. október), Válogatott Művek IV. k.

A nemrég megindított egyéves megszilárdítási és kiképzési programnak mind katonai, mind politikai téren egyforma fontosságot kell tulajdonítani, és e kettőt össze kell kapcsolni. A fő hangsúlyt eleinte a politikai oldalra, a tisztek és a közkatonák közötti viszony megjavítására, a belső egység fokozására, valamint a káderek és a harcosok tömegei magas fokú aktivitásának kibontakoztatására kell helyezni. Csak így lehet a megszilárdítást és kiképzést katonai téren simán és még eredményesebben lebonyolítani.

„Az 1945-ös év feladatai" (1944. december 15.)

A kiképzés módszereit illetően tömegmozgalmat kell kibontakoztatni, amelyben a tisztek a közkatonákat, a

közkatonák a tiszteket, és a közkatonák egymást oktatják.

„Munkánk irányelvei a felszabadított területeken 1946-ban" (1945. december 15.), Válogatott Művek IV. k.

Kiképzési jelszavunk így hangzik: „A tisztek a közkatonákat, a közkatonák a tiszteket, és a közkatonák egymást oktassák." A harcosoknak gazdag gyakorlati tapasztalataik vannak a küzdelemben. A tiszteknek tanulniuk kell a harcosoktól, és amennyiben magukévá teszik mások tapasztalatait, még jobb képességűek lesznek.

„Beszélgetés a *Jinsui Ribao* szerkesztőségi munkatársaival" (1948. április 2.), Válogatott Művek IV. k.

A kiképzési programban az elsődleges helyet továbbra is a lövészet, a szuronyharc, a gránátvetés stb. technikai színvonalának emelése, a másodlagos helyet pedig a taktikai színvonal emelése foglalja el, különösen tekintettel kell lenni az éjszakai hadműveletek gyakorlására.

„Munkánk irányelvei a felszabadított területeken 1946-ban" (1945. december 15.), Válogatott Művek IV. k.

17. SZOLGÁLJUK A NÉPET

Legyünk szerények, megfontoltak, óvakodjunk az elbizakodottságtól és elhamarkodottságtól, s szolgáljuk szívvel-lélekkel a kínai népet . . .

„Kína kétféle sorsa" (1945. április 23.), Válogatott Művek III. k.

Szívvel-lélekkel szolgálni a népet, egy pillanatra sem elszakadni a tömegektől; mindenben a nép érdekeiből és sohasem az egyéni érdekekből vagy kisebb csoportok érdekeiből kiindulni; a nép iránt érzett felelősségünket a párt vezető szervei iránt érzett felelősségünkkel azonosítani — ez a mi kiindulópontunk.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Az állami szerveknek meg kell valósítaniuk a demokratikus centralizmust, és a néptömegekre kell támaszkodniuk, az állami szervek dolgozóinak a népet kell szolgálniuk.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Bethune elvtársnak tiszta önzetlensége és másokért való áldozatkészsége a munka iránti határtalan felelősségérzetben, az elvtársak és a nép iránti határtalan szeretetben nyilvánult meg.

Minden kommunistának tanulnia kell tőle.

. . . . . .

Mindannyiunknak meg kell tanulnunk tőle a tiszta önzetlenség szellemét. Ebből kiindulva válhatunk olyan emberré, aki a népnek nagy szolgálatokat tesz. Az ember képességei lehetnek nagyok vagy kicsik, de ha ilyen szellemmel rendelkezik, akkor már nemes lelkű, tiszta jellemű, erkölcsileg magasrendű, minden hitvány érdektől mentes és a nép számára értékes ember.

„Norman Bethune emlékezetére" (1939. december 21.), Válogatott Művek II. k.

Kommunista pártunk, valamint a kommunista párt vezette 8. Hadsereg és az Új 4. Hadsereg a forradalom

seregei. Seregeink teljesen a nép felszabadításának szentelik magukat, és maradéktalanul a nép érdekeiért dolgoznak.

„Szolgáljuk a népet" (1944. szeptember 8.), Válogatott Művek III. k.

Minden káderünk, bármilyen tisztséget töltsön is be, a nép szolgája, minden, amit teszünk, az a népnek tett szolgálat. Hogyan is haboznánk bármi rosszat kivetni magunkból?

„Az 1945-ös év feladatai" (1944. december 15.)

Kötelességünk, hogy felelőseknek tartsuk magunkat a népért. Minden szó, minden tett, minden politika feleljen meg a nép érdekeinek; s ha hiba fordul elő, azt okvetlenül ki kell

javítani — ezt jelenti a nép iránt érzett felelősség.

„A japán agresszió elleni háború győzelme után kialakult helyzet és politikánk" (1945. augusztus 13.), Válogatott Művek IV. k.

Ahol harc van, ott van áldozat is, és az emberhalál megszokott jelenség. Mikor azonban a nép érdekeire és a nép nagy többségének szenvedéseire gondolunk, és a népért áldozzuk életünket, halálunk méltó lesz. Természetesen mindent el kell követnünk a szükségtelen áldozatok csökkentésére.

„Szolgáljuk a népet" (1944. szeptember 8.), Válogatott Művek III. k.

Mindenkinek meg kell halnia egyszer, de a halál jelentősége más és

más. Szima Csien, a régi kínai író mondta: „Noha a halál minden embernek osztályrésze, lehet súlyosabb, mint a Taj-hegy, s lehet könnyebb a pehelynél." Aki a nép érdekeiért adja életét, annak halála súlyosabb a Taj-hegynél; aki viszont a fasisztákat szolgálja, és a nép kizsákmányolóiért és elnyomóiért hal meg, annak halála könnyebb, mint a pehely.

„Szolgáljuk a népet" (1944. szeptember 8.), Válogatott Művek III. k.

18. A HAZAFISÁG ÉS AZ INTERNACIONALIZMUS

Lehet-e a kommunista, mint internacionalista, egyben hazafi is? Véleményünk szerint nemcsak lehet, de annak is kell lennie. A hazafiság konkrét tartalmát a történelmi körülmények szabják meg. Az egyik oldalon áll a japán agresszorok és Hitler „hazafisága", a másikon a mienk. A kommunistáknak elszántan szembe kell szállniuk a japán agresszorok és Hitler úgynevezett „hazafiságával". A japán és a német kommunisták defetisták azokat a háborúkat illetően, amelyeket országaik viselnek. Minden

módon elősegíteni a japán agresszorok háborújának és a hitleri háborúnak elvesztését, ez a japán és a német nép érdeke; minél teljesebb ez a vereség, annál jobb. ... Mert a japán agresszorok és Hitler háborúja nemcsak a világ népeinek okoz kárt, hanem saját országaik népeinek is. Kína esete azonban más, hiszen Kína az agresszió áldozata. Ezért a kínai kommunistáknak össze kell kapcsolniuk a hazafiságot az internacionalizmussal. Mi internacionalisták vagyunk, és ugyanakkor hazafiak is, jelszavunk: harcolni hazánk védelmében az agresszorok ellen. Számunkra bűn a defetizmus, és múlhatatlan kötelességünk törekedni a japán agresszió elleni háború győzelmére. Mert csak akkor verhetjük le az agresszort, és vívhatjuk ki nemzeti felszabadulásunkat, ha hazánk védelméért harcolunk. Csak nemzeti

felszabadulásunk kivívásán át juthat el a proletariátus és az egész dolgozó nép a felszabaduláshoz. Kína győzelme és a Kína elleni agressziót folytató imperialisták leverése egyszersmind segítséget jelent más országok népei számára is. Éppen ezért a hazafiság az internacionalizmus gyakorlati megvalósítása a nemzeti felszabadító háborúban.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Egy külföldi, aki semmilyen önző célt sem követve saját hivatásának tekinti a kínai nép felszabadításának ügyét, milyen szellemben teszi ezt? Az internacionalizmus szellemében, a kommunizmus szellemében, amelyet minden kínai kommunistának meg kell tanulnia. ... Egyesülnünk kell

minden tőkésország proletariátusával, egyesülnünk kell Japán, Anglia, az Egyesült Államok, Németország, Olaszország és minden más tőkésország proletariátusával, mert csak így lehet megdönteni az imperializmust, felszabadítani nemzetünket és népünket, valamint a világ más nemzeteit és népeit. Ez a mi internacionalizmusunk, ez az, amellyel harcolunk a szűk látókörű nacionalizmus és a szűk látókörű hazafiság ellen.

„Norman Bethune emlékezetére" (1939. december 21.), Válogatott Művek II. k.

A teljes felszabadulásukért vívott harcban az elnyomott népek elsősorban saját küzdelmeikre támaszkodnak, és csak azután a nemzetközi segítségre. Annak a népnek, amely már kivívta a forradalom győzelmét, segítenie kell a

még felszabadulásukért harcoló népeket. Ez a mi internacionalista kötelességünk.

Beszélgetés afrikai barátokkal fogadásuk alkalmával (1963. augusztus 8.)

A szocialista országok merőben új típusú államok, amelyekben megdőlt a kizsákmányoló osztályok uralma, és a dolgozó nép hatalomra került. Az ilyen országok egymás közötti viszonylatában az internacionalizmus és a hazafiság egységének elve érvényesül. A közös érdekek és közös eszmények szorosan összefűznek bennünket.

„Beszéd a Szovjetunió Legfelső Tanácsának a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 40. évfordulója alkalmából tartott ülésén" (1957. november 6.)

Egyesüljenek a szocialista táborhoz tartozó országok népei, egyesüljenek Ázsia, Afrika és Latin-Amerika népei, egyesüljenek a világ különböző földrészein élő népek, egyesüljenek az összes békeszerető országok, egyesüljenek mindazok az országok, amelyek szenvednek az amerikai agressziótól, ellenőrzéstől, beavatkozástól és önkényeskedéstől, és a legszélesebb egységfrontot kialakítva szálljanak szembe az amerikai imperializmus agressziós és háborús politikájával, s védelmezzék a világbékét.

„Nyilatkozat a panamai nép amerikai imperializmus elleni hazafias és igazságos harcának támogatásáról" (1964. január 12.)

A dolgok állandóan fejlődnek. Az 1911-es forradalom óta mindössze

negyvenöt év telt el, de Kína arculata azóta tökéletesen megváltozott. További negyvenöt év múlva, vagyis 2001-re, a XXI. század elejére, még nagyobb változások fognak végbemenni az országban. Kína addigra hatalmas szocialista ipari országgá válik. Ennek így is kell lennie. Mert Kína 9,600,000 négyzetkilométer területtel és 600 millió lakossal rendelkező ország, amelynek nagyobb mértékben kell hozzájárulnia az emberiség ügyéhez. Hosszú időn keresztül azonban ez a hozzájárulás igen kicsi volt. Ezt sajnáljuk.

Emellett szerényeknek kell lennünk. Nemcsak jelenleg, de még negyvenöt esztendő múlva is, mindenkor szerényeknek kell maradnunk. Nekünk, kínaiaknak, a nemzetközi kapcsolatokban elszántan, alaposan, maradéktalanul és tökéletesen fel kell számolnunk a nagyhatalmi sovinizmust.

„Dr. Szun Jat-szen emlékezetére"
(1956. november)

Sohasem szabad a nagyhatalmi sovinizmus gőgjébe esnünk, és sohasem szabad önteltnek lennünk forradalmunk győzelme, építésünk egyes eredményei miatt. Minden országnak, akár kicsiny, akár nagy, megvannak a maga erősségei és gyengéi.

„Megnyitó beszéd a Kínai Kommunista Párt VIII. Országos Kongresszusán" (1956. szeptember 15.)

19. A FORRADALMI HŐSIESSÉG

Ez a hadsereg rettenthetetlen szellemmel rendelkezik, el van szánva minden ellenség legyőzésére, és sohasem hódol meg az ellenség előtt. Akármekkorák legyenek is a nehézségek és a viszontagságok, ha csak egyetlenegy ember marad is, az tovább folytatja a harcot.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Ki kell bontakoztatnunk harci stílusunkat: bátran küzdünk, nem riadunk

vissza az áldozatoktól, nem félünk a fáradságtól és folyamatosan harcolunk (azaz rövid időn belül pihenés nélkül egymás után több ütközetet vívunk meg).

„A jelenlegi helyzet és feladataink" (1947. december 25.), Válogatott Művek IV. k.

Mártírjaink ezrei és tízezrei hősiesen áldozták fel életüket a nép érdekeiért soraink élén; emeljük magasra zászlójukat és meneteljünk előre a vérük megfestette úton!

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Legyünk elszántak, ne féljünk az áldozatoktól, küzdjünk le minden nehézséget, hogy kivívjuk a győzelmet!

„Ostoba Apó elhordta a hegyeket" (1945. június 11.), Válogatott Művek III. k.

... Az Északi Hadjárat kibontakozásának döntő pillanatában a Kuomintang-hatóságok áruló és népellenes politikája, mely a „párttisztogatásban" és a lemészárlásban nyilvánul meg, tönkretette a Kuomintangnak, a kommunista pártnak és valamennyi néprétegnek a kínai nép felszabadítása ügyét képviselő nemzeti egységfrontját és annak minden forradalmi politikáját. ... Ennek következtében az egység helyébe a polgárháború, a demokrácia helyébe a diktatúra lépett, és Kína fényes arculata árnyékba borult. De a Kínai Kommunista Pártot és a kínai népet nem sikerült sem megfélemlíteni, sem meghódoltatni, sem kiirtani. Talpra állt, lemosta magáról a vért, eltemette elesett bajtársait, és ismét csatába indult. Magasra emelve a forradalom hatalmas lobogóját, fegyveres ellenállási harcot vívott, és Kína óriási területein népi kormányt hozott létre, megvalósította a földreformot, felállította a népi hadsereget — a kínai vörös hadsereget —, megőrizte és növelte a kínai nép forradalmi erőit.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Nektek sok a jótulajdonságtok, és nagyok az érdemeitek, de ne feledjétek: nem szabad elbizakodnotok.

Tisztelnek benneteket és méltán, de ez könnyen elbizakodottsághoz vezethet. Ha pedig elbizakodtok, és nem lesztek szerények, nem tesztek többé erőfeszítéseket, nem tisztelitek a többieket, nem tisztelitek a káderekét és a tömegeket, akkor nem lehettek többé hősök és példaképek. A múltban már akadtak ilyenek, de én azt remélem, hogy ti nem fogjátok az ő példájukat követni.

„Tanuljunk meg gazdasági munkát végezni" (1945. január 10.), Válogatott Művek III. k.

Az ellenség felszámolásáért, az ipari és mezőgazdasági termelés helyreállításáért és növeléséért vívott harcban sok viszontagságot és nehézséget leküzdöttetek, mérhetetlen bátorságról, bölcsességről és aktivitásról tet-

tetek tanúságot. Példaképei vagytok az egész kínai nemzetnek, gerince a nép ügye győzelmes előbbrevitelének minden területen, biztos pillérei a népi kormánynak, összekötő híd a népi kormány és a széles tömegek között.

A Kínai Kommunista Párt Központi Bizottságának nevében mondott üdvözlő beszéd a hős katonák és élenjáró dolgozók képviselőinek országos értekezletén (1950. szeptember 25.)

Nekünk, a kínai nemzetnek, megvan a bátorságunk utolsó csepp vérünkig is harcolni az ellenséggel, megvan az eltökéltségünk saját erőnkre támaszkodva visszaszerezni elveszített területeinket és nemzeti becsületünket,

megvan a képességünk, hogy megálljunk a magunk lábán a világ nemzetei között.

„A japán imperializmus elleni taktikáról" (1935. december 27.), Válogatott Művek I. k.

20. SZORGALOMMAL ÉS TAKARÉKOSSÁGGAL ÉPÍTSÜK HAZÁNKAT

Gondoskodnunk kell arról, hogy valamennyi káderünk és egész népünk állandóan szem előtt tartsa: hazánk nagy szocialista ország, de gazdaságilag elmaradott, szegény ország; ez igen nagy ellentmondás. Több évtizedig tartó kemény harcra van szükségünk, hogy hazánkat gazdaggá és erőssé tegyük, és ennek során egyebek között a legszigorúbb gazdaságosságot kell érvényesítenünk, küzdenünk kell a pazarlás ellen, vagyis azt az irányelvet

kell követnünk, hogy hazánkat szorgalommal és takarékossággal építjük.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A gyárak, üzletek és minden állami, szövetkezeti, valamint egyéb vállalkozás vezetésében a szorgalomnak és takarékosságnak kell érvényesülnie. A szorgalom és takarékosság elvét minden téren meg kell valósítani. Ez a gazdaságosság elve, és a gazdaságosság a szocialista gazdaság egyik alapvető elve. Kína nagy ország, de jelenleg még igen szegény. Több évtizedbe telik, amíg Kínát gazdag országgá tehetjük. De még ennek bekövetkezése után is érvényesítenünk kell a szorgalom és takarékosság elvét. Legkivált azonban a most elkövetkező

néhány évtizedben, az ötéves tervek jelenlegi sorozatában kell különösen síkraszállnunk a szorgalomért és a takarékosságért, és különös gondot fordítanunk a gazdaságosságra.

Megjegyzés a „Szorgalom és takarékosság egy termelőszövetkezet vezetésében" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" I. k.

Bárhol vagyunk, mindenütt a legnagyobb gonddal kell törődnünk a munkaerővel és az anyagi eszközökkel, sohasem szabad rövidlátóknak lennünk, és tékozlást vagy pazarlást megengednünk. Bárhol vagyunk, munkánk megindulásának évétől kezdve számításba kell vennünk az elkövetkezendő sok évet, a háború még hosszú ideig tartó voltát, az ellentámadást, s az ellenség kiűzése utáni

építőmunkát. Egyfelől tehát sohase tékozoljunk vagy pazaroljunk, másfelől nagy erővel fokozzuk a termelést. Előfordult egyes helyeken, hogy nem számítottak hosszabb időre, elhanyagolták mind a munkaerővel és az anyagi eszközökkel való takarékoskodást, mind a termelés növelését, s ezért drágán fizettek. Ez tanulság számunkra, fel kell most hívnunk rá a figyelmet.

„Tanuljunk meg gazdasági munkát végezni" (1945. január 10.), Válogatott Művek III. k.

A mezőgazdasági termelés és a kisvárosok ipari termelése gyors ütemű helyreállításának és fejlesztésének érdekében, mindent el kell követnünk a feudális rend felszámolásáért vívott harc során, hogy a lehető legjobban megóvjuk az összes használható termelőeszközöket és létfenntartási eszközöket, határozott intézkedéseket hozzunk olyanokkal szemben, akik pusztítják vagy pazarolják azokat, szembeszálljunk a mértéktelen evésivással, és ügyeljünk a gazdaságosságra.

„Beszéd a Sanszi—Szuijüan felszabadított terület káderkonferenciáján" (1948. április 1.), Válogatott Művek IV. k.

A pénzügyi kiadásokban irányelvünk legyen a takarékoskodás. A kormányszervek minden dolgozója számára világossá kell tennünk, hogy a korrupció és a pazarlás nagyon súlyos bűn. A korrupció és a pazarlás elleni harc máris bizonyos eredményekkel járt, de további erőfeszítések még indokoltak. Minden rézgarast megtakarítunk a háború és a forradalom ügye

számára s a gazdasági építés számára, ez a mi könyvelési rendszerünk elve.

„Gazdaságpolitikánk" (1934. január 23.), Válogatott Művek I. k.

Az utóbbi időben sok funkcionáriusunknál veszélyes tendencia kapott lábra: nem hajlandók osztozni a tömegek örömében és bajában, hanem személyes presztízsükre és előnyeikre törekszenek. Ez igen rossz dolog. E tendencia leküzdésének egyik módja az, hogy a termelés növelésére és a takarékosságra irányuló mozgalom keretében egyszerűsítjük apparátusunkat, áthelyezzük a káderekет alacsonyabb szintre, hogy jelentős számban visszatérjenek a termelőmunkához.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A hadseregnek a termelőmunka útján való önellátása nemcsak javított a hadsereg életkörülményein, könnyített a nép terhein, és ezzel lehetővé tette a hadsereg kibővítését, hanem nyomban más kiegészítő eredményeket is hozott. Ezek a következők:

1. Javult a kapcsolat a tisztek és a közkatonák között. A tisztek és a közkatonák együtt dolgoznak a termelésben, és szinte testvérekké váltak.

2. Erősödött a fizikai munka szeretete. . . . Amióta a hadsereg megkezdte a termelést saját ellátására, erősödött a fizikai munka szeretete, és sikerült kiküszöbölni a henyélést.

3. Erősödött a fegyelem. A munkafegyelem betartása a termelésben nemhogy gyengítette volna a fegyelmet a harcban és a hadsereg

életében, hanem ellenkezőleg, még fokozta azt.

4. Javult a kapcsolat a hadsereg és a nép között. Amióta a csapatok megkezdték saját „háztartásukat", azóta csak ritkán vagy egyáltalán nem fordulnak elő sértések a lakosság tulajdonával szemben. Minthogy a hadsereg és a nép munkaerőcserével segíti egymást a termelésben, még jobban erősödött közöttük a barátság.

5. A hadseregben csökkent a zsörtölődés a hatalmi szervekkel, és javult a kapcsolat a hadsereg és a hatalmi szervek között is.

6. Lendületet kapott a nép nagy termelési kampánya. Amióta a hadsereg is termelőmunkát végez, még nyilvánvalóbbá vált annak szükségessége, hogy a kormányszervek, valamint egyéb szervek és szervezetek is foglalkozzanak a termeléssel, és ezt fokozott energiával meg is teszik; ennek nyomán természetesen még nyilvánvalóbb lett annak szükségessége is, hogy a termelés fokozására az egész nép egyetemes kampányt folytasson, s az is egyre nagyobb energiával megy végbe.

„A hadsereg termelőmunka útján való önellátásáról, s a stílusjavításért és a termelésért folyó nagyszabású mozgalmak jelentőségéről" (1945. április 27.), Válogatott Művek III. k.

Akadnak, akik azt állítják, hogy ha alakulataink termelőmunkát folytatnak, akkor nem tudnak harcolni és katonai kiképzésben részesülni, ha pedig a kormányszervek, valamint egyéb szervek és szervezetek folytatnak

termelőmunkát, akkor nem tudják elvégezni saját munkájukat. Ez azonban hamis érvelés. Az utóbbi években alakulataink a határvidéken nagyszabású termelőmunkát végeztek, és ezáltal elegendő élelmiszert és ruházatot biztosítottak önmaguknak, emellett részt vettek a kiképzésben, folytatták politikai és közművelődési tanulmányaikat is, méghozzá minden eddiginél nagyobb sikerrel; azóta még szilárdabb lett az egység a hadseregen belül, valamint a hadsereg és a nép között. Az elmúlt év folyamán a frontkörzetekben nagymérvű termelési kampány folyt, de ugyanakkor óriási sikereket értek el a hadviselésben, és kiképzési kampányt is indítottak mindenütt. A termelőmunkának köszönhető, hogy a kormányszervek, valamint egyéb szervek és szervezetek dolgozói jobban élnek, és egyúttal még nagyobb odaadással és hatékonysággal dolgoznak; ez a helyzet a határvidéken és a frontkörzetekben egyaránt.

„Tanuljunk meg gazdasági munkát végezni" (1945. január 10.), Válogatott Művek III. k.

21. ÖNERŐRE TÁMASZKODÁS ÉS KEMÉNY HARC

Milyen alapra kell építeni politikánkat? Saját erőnkre, s ez azt jelenti, hogy saját erőnkből kell felküzdenünk magunkat. Korántsem állunk egyedül, a világ valamennyi imperializmus ellen harcoló országa és népe mind barátunk. Mégis hangsúlyozzuk a saját erőnkre való támaszkodást. A magunk szervezte erőkre támaszkodva legyőzhetünk minden kínai és külföldi reakciót.

„A japán agresszió elleni háború győzelme után kialakult helyzet és politikánk" (1945. augusztus 13.), Válogatott Művek IV. k.

Síkraszállunk az önerőre támaszkodás mellett. Reméljük ugyan a külső segítséget, de attól nem válhatunk függővé; saját erőfeszítéseinkre, az egész hadsereg és az egész nép alkotóerejére támaszkodunk.

„Tanuljunk meg gazdasági munkát végezni" (1945. január 10.), Válogatott Művek III. k.

A győzelmet az egész országban kivívni — ez csupán a tízezer mérföldes hosszú menetelés első lépése. ... A kínai forradalom óriási ugyan, de utána még hosszabb az út, még hatalmasabb és még keményebb a munka. Ezt már most kell tudatosítani a pártban, és feltétlenül arra kell késztetni az elvtársakat, hogy továbbra is megőrizzék a szerény és megfontolt, elbizakodottságtól és

elhamarkodottságtól mentes stílust, továbbra is megőrizzék a kemény harci stílust.

„Beszámoló a Kínai Kommunista Párt VII. Központi Bizottságának második plenáris ülésén" (1949. március 5.), Válogatott Művek IV. k.

A káderek között maradéktalanul fel kell számolni minden olyan gondolatot, hogy kemény harcok, vér és verejték nélkül szerencsés véletlenek segítségével könnyen lehet kivívni a győzelmet.

„Építsünk szilárd bázist Északkelet-Kínában" (1945. december 28.), Válogatott Művek IV. k.

Állandó propagandát kell folytatnunk a nép körében a világ haladásáról és a fényes jövőről, hogy a győzelembe vetett hit hassa át a népet. Egyúttal meg kell mondanunk a népnek és az elvtársaknak azt is, hogy utunk kanyargós. A forradalom útjában még sok akadály, sok nehézség áll. Pártunk VII. kongresszusa sok nehézséggel számolt, mi inkább több nehézséget veszünk számításba, mint kevesebbet. Egyes elvtársak nem szeretnek sokat gondolni a nehézségekre. Pedig a nehézségek tények, amelyeket tudomásul kell venni, akármennyi adódjék is belőlük, és semmiképpen sem szabad velük szemben a „tudomásul nem vevés politikáját" követni. A nehézségeket tudomásul kell vennünk, elemeznünk kell azokat, és harcolnunk kell ellenük. A világon nem létezik egyenes út, fel kell készülnünk a kanyargós útra, és ne akarjunk olcsón jutni a dolgokhoz. Fel

sem tételezhetjük, hogy egy szép reggel valamennyi reakciós önként térdre borul előttünk. Röviden, jövőnk fényes, de utunk tele van kanyarokkal. Még sok nehézség áll előttünk, amelyeket nem szabad figyelmen kívül hagynunk. Ha egységbe forrunk az egész néppel, és közös erőfeszítéseket teszünk, feltétlenül leküzdhetünk minden nehézséget, és elérhetjük a győzelmet.

„A csungkingi tárgyalásokról" (1945. október 17.), Válogatott Művek IV. k.

Aki csak a dolgok fényes oldalát látja meg, és nem veszi észre a nehézségeket, az nem tud sikerrel harcolni a párt előtt álló feladatok teljesítéséért.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A társadalom javait maguk a munkások, parasztok és dolgozó értelmiségiek hozzák létre. Ha ezek saját kezükbe veszik sorsukat, követik a marxista—leninista irányvonalat, és aktívan hozzáfognak a problémák megoldásához ahelyett, hogy kikerülnék azokat, akkor nem létezhetnek a világon olyan nehézségek, amelyeket le ne küzdhetnének.

Megjegyzés „A párttitkár személyesen kezeli az ügyeket, és az egész párttagság közreműködik a szövetkezetek kiépítésében" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" I. k.

Valamennyi elvtársunknak a pártban teljes mértékben számításba kell vennie ezt, és készen kell állnia arra, hogy hajlíthatatlan elszántsággal és

tervszerűen leküzdjön minden nehézséget. A reakciós erők előtt is vannak nehézségek, és vannak előttünk is. De az ő nehézségeik leküzdhetetlenek, minthogy olyan erőkről van szó, amelyek a pusztuláshoz közelednek, és nincsen jövőjük. A mi nehézségeink ezzel szemben leküzdhetők, mert mi új, feltörekvő és fényes távlatú erők vagyunk.

„A kínai forradalom új fellendülése elé" (1947. február 1.), Válogatott Művek IV. k.

Elvtársainknak nehéz időkben látniuk kell az eredményeket, látniuk kell a fényes jövőt, és fokozniuk kell bátorságukat.

„Szolgáljuk a népet" (1944. szeptember 8.), Válogatott Művek III. k.

Minden új dolog nehézségek közepette és kanyarokon át fejlődik. Merő ábránd volna azt hinni, hogy a szocializmus ügyében nehézségek és kanyarok nélkül, óriási erőfeszítések nélkül, mindig kedvező széllel, könnyen aratathatunk sikereket.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A forradalmi harcokban időnként a nehézségek kerülnek fölénybe a kedvező feltételekkel szemben; ilyenkor a nehézségek alkotják az ellentmondás fő oldalát, és a kedvező feltételek pedig a másodlagos oldalát. A forradalmárok azonban erőfeszítéseikkel lépésről lépésre le tudják küzdeni a nehézségeket, és új, kedvező helyzetet

tudnak teremteni; így a nehéz helyzet átengedi helyét a kedvező helyzetnek.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

Mi a munka? A munka nem más, mint harc. Ezeken a helyeken nehézségek, problémák merültek fel, melyeknek leküzdéséhez, illetve megoldásához szükség van ránk. Azért megyünk oda dolgozni és harcolni, hogy leküzdjük a nehézségeket. Csak az a jó elvtárs, akit leginkább odahúz a szíve, ahol legnagyobbak a nehézségek.

„A csungkingi tárgyalásokról" (1945. október 17.), Válogatott Művek IV. k.

Van egy régi kínai példabeszéd, melynek címe: „Ostoba Apó elhordta

a hegyeket". Arról van benne szó, hogy élt valamikor réges-régen Kína északi részén egy aggastyán, név szerint Ostoba Apó az Északi hegyekből. Házától délre két hatalmas hegy, a Tajhang és a Vangvu állta el az utat. Ostoba Apó elhatározta, hogy fiaival együtt ásóval a kezében elhordja a hegyeket. Egy másik öreg ember, akit Bölcs Aggastyánnak neveztek, fáradozásuk láttán elnevette magát, és ekképpen szólt: „Micsoda ostobaságot műveltek! Hogy tudnátok ti néhányan elhordani két ilyen hatalmas hegyet?" Ostoba Apó így válaszolt: „Ha majd meghalok, a fiaim folytatják, s ha ők is meghalnak, itt maradnak az unokáim, és így váltják majd egymást a nemzedékek végtelen sorban. Akármilyen magasak is a hegyek, tovább már nem nőhetnek, és minden ásónyommal kisebbek lesznek. Miért is ne

hordhatnánk el azokat az útból?" Miután megcáfolta a Bölcs Aggastyán hibás érvét, Ostoba Apó nap nap után töretlen meggyőződéssel ásta a hegyeket. Az Ég Urát meghatotta ez a buzgalom, s leküldte a földre két szolgáját, akik ezután elvitték a két hegyet. Manapság szintén két hatalmas hegy nehezedik a kínai népre: az egyik az imperializmus, a másik a feudalizmus. A Kínai Kommunista Párt régen elhatározta, hogy elhordja e két hegyet. Ki kell tartanunk és szüntelenül kell dolgoznunk, s akkor mi is megindítjuk az Ég Urának a szívét. Ez az Ég Ura ugyanis nem más, mint a kínai nép tömegei. Ha felkelnek és velünk együtt ássák e két hegyet, miért is ne tudnánk azokat elhordani?

„Ostoba Apó elhordta a hegyeket" (1945. június 11.), Válogatott Művek III. k.

22. A GONDOLKODÁS MÓDJA ÉS A MUNKA MÓDSZEREI

Az emberiség története szüntelen fejlődés története a szükségszerűség birodalmából a szabadság birodalma felé. Ez a folyamat sohasem ér véget. Olyan társadalomban, amelyben osztályok léteznek, sohasem szűnik meg az osztályharc. Az osztály nélküli társadalomban sohasem szűnik meg a harc az új és a régi, a helyes és a helytelen között. A termelési harc és a tudományos kísérletezés területén

az emberiség szüntelenül halad előre, és a természet szintén állandóan fejlődik; sohasem marad meg egyazon színvonalon. Éppen ezért az emberiségnek állandóan össze kell foglalnia tapasztalatait, és mindig valami újat kell felfedeznie, feltalálnia, alkotnia, és előre kell haladnia. Minden olyan nézet, amely az egy helyben topogást, a pesszimizmust, a tétlenséget és az önelégültséget hirdeti, helytelen. Helytelen azért, mert nem felel meg sem a mintegy egymillió éves társadalmi fejlődés történelmi tényeinek, sem azoknak a történelmi tényeknek, amelyeket idáig megismertünk a természetben (amint azok például az égitestek, a Föld, az élet és más ter-

mészettudományok történetében megnyilvánulnak).

Idézve „Csou En-laj miniszterelnöknek a III. Országos Népi Gyűlés első ülésszakán a kormány munkájáról tartott beszámolójá"-ban (1964. december 21—22.)

A természettudomány az ember egyik fegyvere a szabadságért folyó harcban. Annak érdekében, hogy az ember kivívja szabadságát a társadalomban, a társadalomtudományokat kell alkalmaznia a társadalom megismerésére és átalakítására, a szociális forradalom végrehajtására. Annak érdekében, hogy az ember kivívja szabadságát a természetben, a természettudományokat kell alkalmaznia a természet megismerésére, meghódítására

és átalakítására, és ily módon elnyeri a szabadságot a természettől.

Beszéd a Határvidék Természettudományi Kutató Társaságának alakuló ülésén (1940. február 5.)

A marxista filozófiának, a dialektikus materializmusnak két kiemelkedő sajátossága van: az egyik — osztályjellege, nyílt elismerése annak, hogy a dialektikus materializmus a proletariátust szolgálja; a másik — gyakorlati jellege, annak hangsúlyozása, hogy az elmélet és a gyakorlat között kölcsönös összefüggés van, az elmélet alapja a gyakorlat, az elmélet viszont a gyakorlat szolgálatában áll.

„A gyakorlatról" (1937. július), Válogatott Művek I. k.

A marxista filozófia szerint nem az a nagyon fontos probléma, hogy megértsük az objektív világ törvényszerűségeit, és ily módon meg tudjuk magyarázni a világot, hanem az, hogy e törvényszerűségek ismeretében aktívan alakítsuk át a világot.

„A gyakorlatról" (1937. július), Válogatott Művek I. k.

Honnan erednek az ember helyes eszméi? Talán az égből pottyannak? Nem. Talán az emberi elmével együtt születnek meg? Nem. Az ember helyes eszméi csakis a társadalmi gyakorlatból eredhetnek, csakis a termelési harcból, az osztályharcból és a tudományos kísérletezésből, a társadalom e háromféle gyakorlatából.

„Honnan erednek az ember helyes eszméi?" (1963. május)

Az ember eszméit társadalmi léte határozza meg. A haladó osztályt

képviselő helyes eszmék a társadalmat és a világot átalakító anyagi erővé válnak, mihelyt a tömegek magukévá teszik azokat.

„Honnan erednek az ember helyes eszméi?" (1963. május)

Az emberek a társadalmi gyakorlatban különféle harcokat vívnak, és gazdag tapasztalatokat nyernek, mind eredményeseket, mind eredménytelenéket. Az objektív külső világ számtalan jelensége tükröződik az ember elméjében az öt érzékszerv, a látás, a hallás, a szaglás, az ízlelés és a tapintás szerve által. Ez eleinte csak érzéki megismerés. Amikor az érzéki megismerés anyaga nagy mennyiségben felhalmozódik, ugrás következik be, és az érzéki megismerés átalakul racionális megismeréssé, vagyis eszmévé.

Ez a megismerésnek egyik folyamata. Ez a megismerés egész folyamatának első szakasza, az objektív anyagtól a szubjektív szellemhez, a léttől az eszmékhez való átmenet szakasza. Ebben a szakaszban még nem bizonyosodik be, hogy a szellem, az eszmék (beleértve az elméleteket, politikát, terveket, intézkedéseket) helyesen tükrözik-e az objektív külső világ törvényeit vagy sem, helyességükről tehát még nem lehet bizonyságot szerezni. Ezután következik a megismerés folyamatának második szakasza, nevezetesen a szellemtől az anyaghoz, az eszméktől a léthez való átmenet szakasza, amelynek során a társadalmi gyakorlatban alkalmazzuk az első szakaszban szerzett ismereteket, hogy megvizsgáljuk, vajon a kívánt sikerekre vezetnek-e ezek az elméletek, politika, tervek, intézkedések stb.

Általánosságban szólva helyesek azok, amelyek sikerrel végződnek, helytelenek pedig, amelyek sikerteleneknek bizonyulnak, és ez kiváltképpen áll az emberiségnek a természettel vívott harcára. A társadalmi harcban a haladó osztályt képviselő erők néha bizonyos mértékű kudarcot szenvednek, de nem azért, mert eszméik helytelenek, hanem azért, mert a harcban álló felek erőviszonyának szempontjából a haladó erők időlegesen még nem olyan erősek, mint a reakciós erők. Ennek következtében időleges kudarcot szenvednek, de előbb-utóbb győzni fognak. Miután az emberi megismerés keresztülment a gyakorlat próbáján, újabb ugrás következik be. Ez az ugrás még az előzőnél is nagyobb jelentőségű, hiszen egyedül ez bizonyíthatja, hogy a megismerés első ugrása, vagyis az eszmék, elméletek,

politika, tervek, intézkedések stb., amelyeket az objektív külső világ visszatükröződésének folyamán nyertünk, helyesek voltak-e vagy helytelenek. Ezen kívül az igazság ellenőrzésének nincs más módja.

„Honnan erednek az ember helyes eszméi?" (1963. május)

Helyes megismeréshez gyakran csak úgy juthatunk el, ha többször ismétlődik meg a folyamat, amely az anyagtól a szellemhez, majd vissza az anyaghoz, vagyis a gyakorlattól a megismeréshez, majd vissza a gyakorlathoz vezet. Ez a marxista ismeretelmélet, vagyis a dialektikus materialista ismeretelmélet.

„Honnan erednek az ember helyes eszméi?" (1963. május)

Senkinek, aki meg akar ismerkedni valamilyen dologgal, nincs más lehetősége, mint hogy kapcsolatba kerüljön vele, vagyis annak környezetében éljen (gyakoroljon). . . . Ha tudást akarsz szerezni, részt kell venned a valóság átalakításának gyakorlatában. Ha meg akarod ismerni egy körte ízét, át kell alakítanod a körtét azáltal, hogy azt elfogyasztod. . . . Ha meg akarod ismerni a forradalom elméletét és módszereit, részt kell venned a forradalomban. Minden igazi tudás a közvetlen tapasztalatból ered.

„A gyakorlatról" (1937. július),
Válogatott Művek I. k.

Az ismeret a gyakorlattal kezdődik, és a gyakorlat révén szerzett elméleti ismeretnek ismét vissza kell térnie a gyakorlathoz. A megismerés aktív

funkciója nem csupán az érzéki megismeréstől a racionális megismeréshez vezető aktív ugrásban nyilvánul meg, hanem — ami még ennél is fontosabb — meg kell nyilvánulnia a racionális megismeréstől a forradalmi gyakorlathoz vezető ugrásban is.

„A gyakorlatról" (1937. július),
Válogatott Művek I. k.

Köztudomású, hogy bármilyen dologgal foglalkozzunk is, ha nem értjük annak körülményeit, természetét és más dolgokkal való összefüggéseit, akkor nem ismerhetjük meg e dolog törvényeit, nem tudjuk, hogyan lássunk hozzá, és nem tudunk vele boldogulni.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december),
Válogatott Művek I. k.

Ha az ember sikert akar elérni munkájában, vagyis el akar jutni a várt eredményekhez, feltétlenül összhangba kell hoznia eszméit az objektív külső világ törvényszerűségeivel. Ha ezek nem állnak összhangban, akkor az ember a gyakorlatban kudarcot vall. Miután kudarcot vallott, levonja belőle a tanulságokat, helyesbíti eszméit, hogy immár megfeleljenek a külső világ törvényszerűségeinek, ily módon a kudarcot sikerré változtathatja. Éppen ezt az igazságot fejezi ki az a mondás, hogy „a kudarc a siker anyja", illetve „minden kudarc okosabbá teszi az embert".

„A gyakorlatról" (1937. július),
Válogatott Művek I. k.

Marxisták vagyunk, és a marxizmus arra tanít bennünket, hogy a problémák megközelítésénél ne az elvont meghatározásokból, hanem az objektív tényekből induljunk ki, és e tények elemzése alapján dolgozzuk ki irányelveinket, politikánkat és intézkedéseinket.

„Beszédek az irodalom és művészet jenani fórumán" (1942. május),
Válogatott Művek III. k.

A tényleges körülményeknek megfelelően megszabni munkánk irányelveit, ez a legalapvetőbb munkamódszer, melyet minden kommunistának mélyen emlékezetébe kell vésnie. Ha elkövetett hibáink okait vizsgáljuk, megállapíthatjuk, hogy kivétel nélkül abból eredtek, hogy elszakadtunk az adott időben és helyen fennálló

tényleges körülményektől, és szubjektív módon szabtuk ki munkánk irányelveit.

„Beszéd a Sanszi—Szuijüan felszabadított terület káderkonferenciáján" (1948. április 1.), Válogatott Művek IV. k.

A világon csak az idealizmus és a metafizika az, amely legkevésbé kíván erőfeszítéseket, hiszen megengedi, hogy az emberek kedvük szerint állítsanak képtelenségeket, s nem számol az objektív valósággal, és nem áll az objektív valóság ellenőrzése alatt. Ezzel szemben a materializmus és a dialektika erőfeszítéseket kíván, számolnia kell az objektív valósággal, és alá kell vetnie magát az objektív valóság ellenőrzésének. Aki nem tesz

erőfeszítéseket, az az idealizmus és a metafizika útjára csúszhat.

Megjegyzés „A Hu Fung-féle ellenforradalmi klikkről szóló anyag"-hoz (1955. május)

Ha valamit szemügyre veszünk, annak lényegét kell vizsgálnunk, és jelenségeit csak úgy kell tekintenünk, mint a küszöbhöz vezető kísérőt; miután azonban átléptük a küszöböt, nyomban meg kell ragadnunk a dolog lényegét. Ez az elemzésnek egyedüli megbízható és tudományos módszere.

„Egyetlen szikrából préritűz keletkezhet" (1930. január 5.), Válogatott Művek I. k.

A dolgok fejlődésének alapvető oka nem a dolgokon kívül, hanem

azokon belül, éspedig azok belső ellentmondásosságában rejlik. Az ilyen ellentmondásosság megvan minden egyes dologban, és éppen ez idézi elő a dolgok mozgását és fejlődését. A dolgokban rejlő ellentmondásosság a fejlődés alapvető oka, a más dolgokhoz való kölcsönös összefüggéseik és kölcsönhatásaik pedig másodlagos okok.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

A materialista dialektika azt tartja, hogy a változás feltételeit a külső okok, a változás alapját pedig a belső okok képezik; s a külső okok a belső okok révén érvényesülnek. Megfelelő hőmérsékleten a tojásból csirke lesz, de nincs az a hőmérséklet, amely egy követ csirkévé változtathatna,

minthogy e két dolognak különbözők az alapjai.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

A marxista filozófia azt tartja, hogy az ellentétek egységének törvénye a világegyetem alapvető törvénye. Ez a törvény egyetemesen érvényesül a természet világában, az emberi társadalomban és az ember gondolkodásában egyaránt. Az ellentmondás két oldala között egyszerre megvan az egység és a harc, és ez ösztökéli a dolgokat mozgásra és változásra. Ellentmondások mindenütt léteznek, de természetük különbözik egymástól a dolgok más és más természetének megfelelően. Minden adott jelenségben és dologban az ellentétek egysége feltételes, időleges és átmeneti, tehát

relatív, ezzel szemben az ellentétek harca abszolút.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Az analitikus módszer dialektikus módszer. Elemzésen azt értjük, hogy a dolgokban rejlő ellentmondásokat elemezzük. Helyes elemzés pedig lehetetlen anélkül, hogy ne ismernénk alaposan az életet, ne értenénk igazán a szóban forgó ellentmondásokat.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Lenin azt mondja, hogy a konkrét helyzet konkrét elemzése az, „ami a marxizmusban a leglényegesebb, ami

a marxizmus élő lelke". Sok elvtársunk, minthogy hiányzik belőlük az elemző gondolkodás képessége, nem hajlandó ismételten és mélyrehatóan elemezni és tanulmányozni a bonyolult dolgokat, hanem az egyszerű következtetéseket szereti levonni, amelyek vagy tökéletesen állítók, vagy tökéletesen tagadók. ... Ezen az állapoton a továbbiakban változtatnunk kell.

„A tanulás és a jelenlegi helyzet" (1944. április 12.), Válogatott Művek III. k.

Az a módszer, ahogyan ezek az elvtársak közelítenek a problémákhoz, helytelen. Nem a problémák lényeges, fő oldalait nézik, hanem lényegtelen, mellékes oldalait hangsúlyozzák ki. Rá kell mutatnunk, hogy

nem szabad figyelmen kívül hagyni a lényegtelen és mellékes oldalakat sem, és azokkal egymás után foglalkozni kell. De semmi esetre sem szabad azokat lényegeseknek és fő oldalaknak tartani, nehogy elveszítsük tájékozódásunkat.

„A mezőgazdasági szövetkezetesítés kérdéséről" (1955. július 31.)

A világban bonyolultak a dolgok, amelyeket különböző tényezők határoznak meg. A problémákat különböző oldalakról kell megvizsgálnunk, és nem csupán egyetlen oldalról.

„A csungkingi tárgyalásokról" (1945. október 17.), Válogatott Művek IV. k.

Csak a problémákat szubjektíven, egyoldalúan és felületesen vizsgáló

emberek adnak ki elbizakodottan parancsokat vagy utasításokat, amint a helyszínre megérkeztek, anélkül, hogy a körülményeket figyelembe vennék, és a dolgokat a maguk összességében (tehát történetében és egész jelen állapotában) szemlélnék, s anélkül, hogy behatolnának a dolgok lényegébe (vagyis azok természetébe és más dolgokkal való belső összefüggésébe). Az ilyen emberek szükségszerűen megbotlanak és elesnek.

„A gyakorlatról" (1937. július), Válogatott Művek I. k.

A problémák tanulmányozásában óvakodni kell a szubjektivitástól, az egyoldalúságtól és a felületességtől. A szubjektivitás annyit jelent, mint egy problémát nem tárgyilagosan,

vagyis nem materialista szemszögből vizsgálni. Erről már beszéltem „A gyakorlatról" című tanulmányomban. Az egyoldalúság annyit jelent, hogy valamely problémát nem vizsgálunk meg minden oldalról. . . . Úgy is mondható, hogy csak a részeket látjuk, de nem az egészet, csak a fákat, de nem az erdőt. Így lehetetlen megtalálni a módját az ellentmondás megoldásának, lehetetlen végrehajtani a forradalom feladatait, jól teljesíteni a megbízatásokat, és helyesen kibontakoztatni a párton belüli ideológiai harcot. Amikor Szun Cö a hadtudományokról szólva kijelentette: „Ismerd meg az ellenséget, és ismerd meg önmagadat, így akár száz csatát is megvívhatsz vereség nélkül", a harcban álló mindkét félre utalt. A Tang dinasztiabeli Vej Ceng is felismerte az egyoldalúság helytelenségét,

amikor ezt a kijelentést tette: „Ha meghallgatod mindkét felet, megvilágosodik az elméd, ha csak az egyik félnek hiszel, elméd sötétbe borul." Elvtársaink azonban gyakran egyoldalúan nézik a problémákat, és emiatt gyakran mennek neki a falnak. . . . Lenin mondotta:

> „Ahhoz, hogy valóban ismerjük a tárgyat, meg kell ragadni, tanulmányozni kell minden oldalát, minden kapcsolatát és »közvetítését«. Sohasem fogjuk ezt teljesen elérni, de a sokoldalúság követelménye megóv bennünket a hibáktól és a megmerevedéstől."

Szavait mindig emlékezetünkben kell tartanunk. A felületesség annyit jelent, hogy nem vizsgáljuk meg sem az ellentmondás egészének, sem különböző oldalainak jellemvonásait;

tagadjuk annak szükségességét, hogy a dolgok mélyére behatolva gondosan tanulmányozzuk az ellentmondás jellemvonásait, s csupán távolról nézünk egy kicsit, és a körvonalak felületes megpillantása után máris neki akarunk látni az ellentmondás megoldásának (a kérdés megválaszolásának, a vita elrendezésének, a munka végrehajtásának, vagy a hadművelet irányításának). Az ilyen eljárás szükségszerűen bajt okoz. . . . Az egyoldalúság és a felületesség szintén szubjektivitás. Hiszen minden objektív dolog voltaképpen összefügg egymással, és megvannak a belső törvényei. Vannak, akik nem a valóságnak megfelelően tükrözik vissza ezeket a tényeket, csak egyoldalúan vagy felületesen szemlélik azokat, nem ismerve sem kölcsönös összefüggéseiket, sem

belső törvényeiket, és módszerük ennek folytán szubjektív.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

Az egyoldalúság nem más, mint abszolutizálás a gondolkodásban, vagyis a kérdések metafizikus módon való megközelítése. Munkánk értékelésében egyoldalúságnak minősül, ha teljesen pozitívnak, vagy ha teljesen negatívnak ítélünk mindent. . . . Mindent pozitívnak ítélni annyit jelent, mint csak a jót meglátni, a rosszat nem, csak a dicséretet elfogadni, a bírálatot nem. Úgy tüntetni fel, mintha munkánk mindenben jó lenne, ez nem felel meg a tényeknek. Nem igaz, hogy minden kizárólag jó, vannak még hiányosságok és hibák is. De az sem igaz, hogy minden csak rossz, ez sem

felel meg a tényeknek. Elemzésre van tehát szükség. Mindent negatívnak ítélni annyit jelent, mint elemzés nélkül azt állítani, hogy semmi sem megy jól, és a szocialista építés nagy munkája, a hatalmas harc, amelyet az emberek százmilliói vívnak, tulajdonképpen csak zűrzavar, és amelyben alig van valami jó, ami említésre érdemes. Jóllehet sok ilyen felfogású ember különbözik azoktól, akik ellenségesen állnak szemben a szocialista rendszerünkkel, az ilyen felfogásuk mégis igen téves és ártalmas, és csak arra jó, hogy elvegye az emberek bizalmát. Munkánk értékelésekor mindent pozitívnak, vagy mindent negatívnak tartani egyaránt helytelen.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

A probléma megközelítésében a marxistának nemcsak az egyes részeket, hanem az egészet is meg kell látnia. Egy béka a kút mélyéről felnézve így szól: „Az ég akkora, mint a kút szája." Ez azonban nem igaz, hiszen az ég korántsem akkora csak, mint a kút nyílása. Ha a béka azt mondaná: „Az ég egy része akkora, mint a kút szája", ez igaz lenne, minthogy megfelel a tényeknek.

„A japán imperializmus elleni taktikáról" (1935. december 27.), Válogatott Művek I. k.

Meg kell tanulnunk minden oldalról szemlélni a problémákat, nemcsak a dolgok színét, hanem a visszáját is meg kell látnunk. Adott körülmények

között a rossz is vezethet jó eredményhez, s a jó is rossz eredményhez.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Elismerjük, hogy a történelem általános fejlődésében az anyagi dolgok meghatározzák a szellemit, s a társadalmi lét meghatározza a társadalmi tudatot; de ugyanakkor elismerjük, és el kell ismernünk a szellemi dolgok visszahatását az anyagiakra, a társadalmi tudat visszahatását a társadalmi létre, a felépítmény visszahatását a gazdasági alapra. Ezzel nem kerülünk ellentétbe a materializmussal, ellenkezőleg, elkerüljük a mechanikus materializmust, és megvédelmezzük a dialektikus materializmust.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

A háború irányítói a győzelemre irányuló törekvésben nem tehetik túl magukat az objektív feltételek szabta korlátokon; e korlátokon belül azonban lehet és kell is aktívan törekedni a győzelemre. A parancsnokoknak működéseik színterét a háborúban az objektív feltételek lehetőségeire kell építeniük, de ezen a színtéren igen sok színpompás és monumentális drámát rendezhetnek.

„Az elhúzódó háborúról" (1938. május), Válogatott Művek II. k.

Az emberek gondolkodásának alkalmazkodnia kell a megváltozott körülményekhez. Természetesen senki sem engedheti szabadjára csapongó fantáziáját, nem tervezheti akcióit az objektív körülmények szabta feltételeken túl, és nem erőltetheti magát a

gyakorlatilag kivihetetlen dolgok elvégzésére. Ma a probléma azonban mégis az, hogy a jobboldali konzervatív gondolkodás bajt okoz számos területen, és akadályozza, hogy a munka ezeken a területeken az objektív helyzet fejlődésével lépést tarthasson. A jelenlegi probléma az, hogy sokan megvalósíthatatlannak tartják azt, ami igenis megvalósítható lenne, ha erőfeszítéseket tennének.

Előszó a „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" című műhöz (1955. december 27.)

Agyunkat működtetve gondoljunk át mindent alaposan. Egy közmondás azt tartja: „Ráncold össze a szemöldöködet, és nyomban támad ötleted." Más szóval, a sok gondolkodás bölcsességet szül. Hogy megszabadulhassunk

a pártunkban még erősen megmutatkozó elvakultságtól, buzdítanunk kell elvtársainkat, hogy gondolkozzanak, tanulják meg az elemzés módszerét, és szokják meg az elemzést.

„A tanulás és a jelenlegi helyzet" (1944. április 12.), Válogatott Művek III. k.

Ha bármilyen folyamatban több ellentmondás van, egyiküknek fő ellentmondásnak kell lennie, amely a vezető és döntő szerepet játssza, míg a többi másodlagos, alárendelt helyzetet tölt be. Tehát bármely folyamat tanulmányozásánál, ha két vagy több ellentmondást tartalmazó bonyolult folyamatról van szó, minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy megtaláljuk benne a fő ellentmondást. Mihelyt ezt

megragadtuk, az összes problémákat könnyen meg tudjuk oldani.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

Az ellentmondás két oldala közül az egyik feltétlenül a fő, a másik pedig másodlagos. A fő oldal az, amelyik az ellentmondásban vezető szerepet visz. A dolog természetét elsősorban az ellentmondás fő oldala határozza meg, amely domináló helyzetbe kerül.

Ez az állapot azonban nem statikus; az ellentmondás fő és nem fő oldalai átcsapnak egymásba, és a dolog természete ennek megfelelően változik.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

Nekünk nemcsak kitűznünk kell a feladatokat, hanem az e feladatok teljesítéséhez szükséges módszerek kérdését is meg kell oldanunk. Ha az a feladatunk, hogy átkeljünk egy folyón, híd vagy csónak hiányában nem tudunk átkelni. Ha a híd, illetve a csónak problémáját nem oldjuk meg, üres szószaporítás az átkelésről beszélni. Ha nem oldjuk meg a módszer problémáját, a feladatról beszélni csak haszontalan fecsegés.

„Törődjünk a tömegek életével, ügyeljünk a munkamódszerekre" (1934. január 27.), Válogatott Művek I. k.

Ha valamely feladat elvégzésére nem adunk ki általános és széles körű felhívást, akkor a széles tömegeket nem lehet cselekvésre mozgósítani. Ha azonban a vezetők csak általános felhívásokra szorítkoznak — anélkül,

hogy az egyes szervezetekben ők maguk konkrétan és személyesen mélyen behatolnának abba a munkába, amelynek elvégzésére felszólítanak, anélkül, hogy áttörnének bizonyos ponton, tapasztalatokat szereznének, és aztán azokat más egységek irányítására felhasználnák —, akkor nem lesz módjuk általános felhívásuk helyességét ellenőrizni, annak tartalmát gazdagítani, és fennáll az a veszély, hogy az általános felhívás a levegőben fog lógni.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Egyetlen vezető sem képes kiadni az általános útmutatásokat valamennyi egységnek, amennyiben nem szerez konkrét tapasztalatokat egyes alárendelt egységekben dolgozó egyénektől,

illetve az ott végbemenő egyes eseményekből. Ezt a módszert mindenütt szorgalmazni kell, hogy a különböző szintű vezető kádereink megtanulják alkalmazni.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Egyetlen helyen sem lehet egyidejűleg több központi feladat. Az adott időben csak egyetlen központi feladat lehet, amelyet más másod-, illetve harmadrangú feladatok egészítenek ki. Ezért a legfőbb vezető személynek a saját területén figyelembe kell vennie az ott folyó harcok történetét és körülményeit, s a különböző feladatokat helyesen kell rangsorolnia, nem pedig úgy, hogy a felsőbb szervektől érkező utasításokat saját tervének elkészítése

nélkül egyszerűen érkezési sorrendben teljesíti, és ennek folytán egy egész sor „központi feladatot", zűrzavart és rendetlenséget hoz létre. A felsőbb szerveknek sem szabad egyidejűleg egy egész sor feladattal megbízniuk az alsóbb szerveket a fontossági és sürgősségi sorrend meghatározása nélkül, valamint a központi feladat kijelölése nélkül, hiszen az ilyesmi csak zűrzavarhoz vezethet az alsóbb szervek munkarendjében, és lehetetlenné teszi a meghatározott eredmények elérését. A vezetés művészetéhez tartozik, hogy a vezetők az adott terület történelmi adottságainak és jelenlegi körülményeinek megfelelően, valamint az egész helyzet figyelembevételével és átfogó tervezéssel a munka súlypontját és rendjét helyesen határozzák meg minden egyes időszakra, és ezt a határozatot következetesen hajtsák végre,

hogy ezáltal biztosítsák a meghatározott eredmények elérését.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Állandóan szemmel kell tartani a munka menetét, ki kell cserélni a tapasztalatokat, és ki kell javítani a hibákat, s nem szabad hónapokig, esetleg fél- vagy egy évig is várni, míg megtartják az összefoglaló üléseket az összmérleg készítésére és valamennyi hiba egyszeriben való kijavítására. Az ilyen késedelem nagy károkat okoz, míg a hibák időben történő kijavítása csökkenti a kárt.

„Az iparra és kereskedelemre vonatkozó politikáról" (1948. február 27.), Válogatott Művek IV. k.

Ne várjunk a megoldással addig, amíg összetorlódnak a problémák, és rengeteg baj jelentkezik. A vezetőknek a mozgalom élén kell haladniuk, és nem szabad utána kullogniuk.

Megjegyzés a „Szerződések az idénymunkára" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" III. k.

Lelkes, de nyugodt lelkiállapotra, és intenzív, de rendszeres munkára van szükségünk.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

23. VIZSGÁLAT ÉS TANULMÁNYOZÁS

Mindenkinek, aki gyakorlati munkát végez, vizsgálatokat kell folytatnia az alacsonyabb szinteken. Az efféle vizsgálat kiváltképpen szükséges olyanok számára, akik értenek ugyan az elmélethez, de nem ismerik a tényleges helyzetet, hiszen enélkül képtelenek az elméletet a gyakorlattal összekapcsolni. Jóllehet „szűk látókörű empirizmusnak" gúnyolták azt az állításomat, amely szerint „vizsgálat nélkül senkinek sincs joga szólni", mind a mai napig sem bántam meg, hogy ezt a kijelentést tettem. Nemhogy megbántam

volna, de változatlanul az a szilárd meggyőződésem, hogy vizsgálat nélkül senkinek sem lehet joga szólni. Sokan vannak, akik „amint kilépnek a hivatali kocsiból", nyomban nagyhangú kijelentéseket tesznek, véleményeket hangoztatnak, emezt bírálják, amazt elítélik; az ilyen emberek kivétel nélkül valamennyien kudarcot vallanak. Hiszen az efféle kijelentések vagy bírálatok, amelyek nem alapulnak gondos vizsgálatokon, csak tudatlan fecsegésnek minősülhetnek. Pártunk már számtalan alkalommal szenvedett az efféle „császári küldöttek" okozta károktól, akik előszeretettel szaladgálnak ide meg oda, és majdnem mindenütt megtalálhatók. Helyesen mondotta Sztálin, hogy „az elmélet tárgytalanná válik, ha nem kapcsolódik egybe a forradalmi gyakorlattal". Természetesen helyes az a

megállapítása is, hogy „a gyakorlat is vakká lesz, ha nem világítja meg útját a forradalmi elmélettel". Senkit sem szabad tehát „szűk látókörű empirizmussal" vádolni, kivéve az olyan gyakorlati embert, aki csak a sötétben tapogatózik, nem látja a perspektívát, és hiányzik belőle az előrelátás.

„Elő- és utószó »A falu vizsgálatá«-hoz" (1941. március—április), Válogatott Művek III. k.

Az ilyen magatartás annyit jelent, mint az igazságot a tények alapján keresni. „Tényeknek" nevezzük mindazokat a dolgokat, amelyek objektíven léteznek, „igazságnak" nevezzük az objektíven létező dolgok belső összefüggéseit, vagyis törvényszerűségeit, „keresésen" pedig tanulmányozást értünk. Az országon, tartományon,

megyén, kerületen belül és kívül fennálló tényleges helyzetből kiindulva kell leszűrnünk a bennrejlő és nem kiagyalt törvényszerűségeket, vagyis meg kell találnunk a körülöttünk végbemenő események belső összefüggéseit, és ezeket cselekvésünk útmutatójának kell tekintenünk. Ennek érdekében nem a szubjektív képzeletre, nem a pillanatnyi lelkesedésre, vagy a könyvek holt írásjeleire, hanem az objektíven létező tényekre kell támaszkodnunk, részletekbe menően el kell sajátítanunk az anyagot, és abból, a marxizmus—leninizmus általános tételeinek irányításával, helyes következtetéseket kell levonnunk.

„Szervezzük át tanulásunkat" (1941. május), Válogatott Művek III. k.

Úgy viselkedni, mint aki „bekötött szemmel verebet kerget", illetve mint

„a vak, aki tapogatva halat fog", felületesen és gondatlanul eljárni, elbizakodottan szót szaporítani és megelégedni az ismeretek töredékeivel — ez a rendkívül rossz stílus, amely szöges ellentétben áll a marxizmus—leninizmus alapvető szellemével, még mindig megtalálható pártunkban sok elvtársnál. Marx, Engels, Lenin és Sztálin arra tanított bennünket, hogy lelkiismeretesen tanulmányozzuk a körülményeket, az objektív valóságból és ne szubjektív óhajainkból induljunk ki; sok elvtársunk mégis közvetlenül megsérti ezt az igazságot.

„Szervezzük át tanulásunkat" (1941. május), Válogatott Művek III. k.

Nem tudsz megoldani egy problémát? Akkor vizsgáld meg annak jelenlegi állapotát és múlt történetét!

Mihelyt tökéletesen megvizsgáltad, tudni fogod, hogyan kell megoldani a kérdést. Minden következtetés a vizsgálat után születik meg, nem pedig előtte. Csak az ostoba ember töri a fejét egymagában vagy egy csomó emberrel együtt, hogy „megoldást találjon", vagy „elgondolást dolgozzon ki", anélkül, hogy vizsgálatokat folytatna. Tudni kell, hogy így semmiképpen sem lehet jó megoldást találni, vagy jó elgondolást kidolgozni.

„Szálljunk szembe a könyvek bálványozásával" (1930. május)

A vizsgálatot a terhesség hosszú hónapjaihoz, a probléma megoldását pedig a szülés napjához lehetne hasonlítani. A probléma megvizsgálása voltaképpen a probléma megoldása.

„Szálljunk szembe a könyvek bálványozásával" (1930. május)

A marxizmus—leninizmus elméletét és módszerét alkalmazzuk a környezet rendszeres és alapos megvizsgálására és tanulmányozására. A munkában nem hagyatkozunk pusztán lelkesedésre, hanem mint Sztálin mondotta: egyesítjük a forradalmi lendületet a gyakorlatiassággal.

„Szervezzük át tanulásunkat" (1941. május), Válogatott Művek III. k.

A helyzet megismerésének egyetlen módja a társadalom megvizsgálása, valamennyi társadalmi osztály való helyzetének megvizsgálása. A munka irányításával megbízottak számára a helyzet megismerésének legalapvetőbb módszere: tervszerűen néhány városra és falura koncentrálni, és ott a marxizmus alapvető szemléletével, tehát az osztályelemzés módszerével

egy egész sor alapos vizsgálatot folytatni.

„Elő- és utószó »A falu vizsgálatá«-hoz" (1941. március—április), Válogatott Művek III. k.

A helyzetkutató megbeszélésnek egyáltalán nem kell népesnek lennie, elegendő hozzá három-öt vagy legfeljebb hét-nyolc ember. Kellő időt kell adnunk nekik, elő kell készítenünk a vizsgálat tematikus tervét, személyesen kell feltennünk a kérdéseket, és jegyzeteket kell készítenünk, s a problémákat meg kell vitatnunk az egybegyűltekkel. Éppen ezért ha nem hat át bennünket a lelkesedés, ha nincs meg bennünk az eltökéltség, hogy lefelé fordítsuk tekintetünket, ha nincs bennünk tudásszomj, ha nincs meg bennünk az erős óhaj, hogy felhagyjunk a haszontalan felfuvalkodottsággal, és

őszintén vállaljuk a kisdiák szerepét, akkor vagy egyáltalán nem tudjuk, vagy pedig rosszul fogjuk elvégezni ezt a munkát.

„Elő- és utószó »A falu vizsgálatá«-hoz" (1941. március—április), Válogatott Művek III. k.

A parancsnok helyes átcsoportosításai helyes döntéseiből fakadnak, a helyes döntések helyes megítélésekből, a helyes megítélések viszont az alapos és szükséges felderítő munkából, és az annak során szerzett különféle adatoknak összefüggéseiben való átgondolásából. A parancsnok a felderítés minden lehetséges és szükséges eszközét alkalmazza, és átgondolja az ellenség helyzetéről szerzett különféle adatokat, kirostálva a pelyvát és kiválogatva a magot, kiküszöbölve a hamist és

megragadva az igazat, az egyikről a másikra, a külszínről a lényegre térve át; ezt követően számba veszi saját helyzetét is, tanulmányozza mindkét felet és annak kölcsönös kapcsolatait, s így alakítja ki ítéletét, hozza meg döntését és dolgozza ki terveit. Ez a helyzet megismeréséhez vezető teljes folyamat, amelyet a katonai vezetőnek végig kell járnia, mielőtt stratégiai és operatív tervet vagy ütközettervet készít.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

24. A HELYTELEN ESZMÉK KIJAVÍTÁSA

Még ha óriási sikereket érünk is el munkánkban, akkor sincsen semmi okunk elbizakodottnak és önteltnek lenni. A szerénység előbbre visz, az elbizakodottság hátráltat. Ezt az igazságot mindnyájunknak mindenkor emlékezetébe kell vésnie.

„Megnyitó beszéd a Kínai Kommunista Párt VIII. Országos Kongresszusán" (1956. szeptember 15.)

A győzelem nyomán bizonyos hangulat kaphat lábra a pártban: elbizakodottság, önmagunk érdemdúsnak tartása, tespedés és vonakodás az

előrehaladástól, kényelemvágy és a további kemény életmód tagadása. A győzelem nyomán a nép hálás lesz nekünk, és a burzsoázia is előjön hízelegni. Az már bebizonyosodott, hogy az ellenség fegyvere képtelen meghódítani bennünket. A burzsoázia hízelkedése azonban meghódíthatja sorainkban a gyenge akaratú embereket. Akadhatnak olyan kommunisták, akiket a puskát hordozó ellenség nem tudott meghódítani magának, és akik az ilyen ellenséggel szemben megérdemlik a hős nevet, viszont a cukorba mártott lövedékek támadásának képtelenek ellenállni, az efféle cukrozott lövedékek leterítik őket. Ezt meg kell előznünk.

„Beszámoló a Kínai Kommunista Párt VII. Központi Bizottságának második plenáris ülésén" (1949. március 5.), Válogatott Művek IV. k.

Sok minden válhat nyomasztó pogygyásszá, teherré, ha vakon és tudatosság nélkül ragaszkodunk hozzá. Vegyünk szemügyre néhány példát. Miután hibákat követett el valaki, úgy érezheti, hogy úgyis minden mindegy, és ettől letört és bátortalan lesz; ha nem követett el hibákat, úgy érezheti, hogy sohasem tévedett, és ettől válik elbizakodottá. Ha eredménytelenül dolgozik, az ahhoz vezethet, hogy borúlátóan lógatja a fejét; ha viszont eredményeket ért el a munkában, magasan hordja az orrát. Az, akinek rövid a harci múltja, éppen emiatt felelőtlenül viselkedhet munkájában, míg a veterán éppen hosszú harci múltja folytán tévedhetetlennek hiheti magát. Munkás és paraszt kádereink osztályeredetük okozta büszkeségből lebecsülhetik az értelmiségieket, míg az értelmiségiek — bizonyos tudásuk

következtében — lebecsülhetik munkás és paraszt kádereinket. Mindenfajta speciális szakképzés a gőgnek és mások lebecsülésének forrásául szolgálhat. Még az életkor is lehet eszköze annak, hogy valaki elbizakodjék: a fiatalok, mivel fogékonyak és tehetségesek, lenézhetik az öregeket, az öregek, mivel tapasztalatokban gazdagok, lenézhetik a fiatalokat. Az efféle dolgok mind teherré vagy nyomasztó poggyásszá válhatnak, ha nem öntudatosan kezeljük azokat.

„A tanulás és a jelenlegi helyzet" (1944. április 12.), Válogatott Művek III. k.

Egyes elvtársak, akik a hadseregben dolgoznak, elbizakodottakká váltak, fennhéjázó és önkényes magatartást tanúsítanak a közkatonákkal, a néppel,

a kormánnyal és a párttal szemben; csak a helyi szervekben és szervezetekben dolgozó elvtársakat okolják, magukat nem; csak saját sikereiket veszik észre, fogyatékosságaikat nem; csak a dicséretet hallgatják szívesen, a bírálatokat nem. . . . A hadseregnek törekednie kell az efféle hibák leküzdésére.

„Szervezkedjetek" (1943. november 29.), Válogatott Művek III. k.

A nehéz munka olyan, mint az előttünk fekvő teher, amely szinte kérdezi tőlünk, merjük-e vállunkra emelni. Vannak könnyű és vannak nehéz terhek. Egyes emberek jobban szeretik a könnyűt, mint a nehezet; a nehéz terheket másokra hárítják, a könnyűeket kiválogatják maguknak. Ez nem helyes magatartás. De vannak olyan

elvtársaink is, akik nem így járnak el; a kellemes és kényelmes dolgokat másoknak engedik át, s a nehéz terheket maguk vállalják. Ők az elsők, ha nehézségeket kell elszenvedni, és az utolsók, ha kényelemről van szó. Az ilyenek a jó elvtársak. Mindnyájunknak meg kell tanulnia az ilyen kommunista szellemet.

„A csungkingi tárgyalásokról" (1945. október 17.), Válogatott Művek IV. k.

Szép számmal akadnak olyanok, akik felelőtlenül végzik munkájukat, jobban szeretik a könnyűt, mint a nehezet, a nehéz terhet másokra hárítják, maguknak a könnyűt tartják meg. Az ilyen emberek, bármit tesznek is, legelsősorban önmagukra gondolnak, s csak azután másokra. Ha mégis tettek valamit, dagad a keblük a büszkeségtől,

és fűnek-fának eldicsekszenek vele, attól tartva, hogy mások nem értesülnek róla. Nem hatja át őket a szeretet elvtársaik és a nép iránt, hanem hűvösek, közönyösek és fásultak. Az ilyen emberek valójában nem kommunisták, vagy legalábbis nem nevezhetők igazi kommunistáknak.

„Norman Bethune emlékezetére" (1939. december 21.), Válogatott Művek II. k.

Az ilyenfajta önállóskodó emberek általában elválaszthatatlanok attól a tulajdonságuktól, hogy saját „énjüket" helyezik előtérbe, és gyakran helytelenül kezelik az egyén és a párt közti viszony kérdését. Ha szavakban ki is fejezik tiszteletüket a párt iránt, a gyakorlatban önmagukat helyezik előtérbe, s a pártot csak a második helyre

állítják. Mire törekszenek az ilyen emberek? Hírnévre, pozícióra és feltűnősködésre. Valahányszor rájuk bíznak valamilyen munkaterületet, nyomban önállóskodnak. Ennek érdekében bizonyos embereket maguk köré vonnak, másokat kiszorítanak, elvtársi körben nagyképű kijelentéseket tesznek, hízelkednek, és udvarolnak egymásnak, ily módon a burzsoá politikai pártok vulgáris stílusát honosítják meg a kommunista pártban. Az ilyen emberek azért kerülnek bajba, mert nem becsületesek. Véleményem szerint minden dolgot becsületesen kell elvégeznünk, mert becsületes magatartás nélkül teljesen lehetetlen bármit is véghezvinni a világon.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

A kommunistáknak meg kell érteniük azt az elvet, hogy a rész követelményeit alá kell rendelni az egész követelményeinek. Ha valamilyen elgondolás a rész szemszögéből nézve elfogadható, az egész szemszögéből nézve azonban nem, akkor a részt alá kell rendelni az egésznek. Ellenkezőleg, ha valamilyen elgondolás a rész szemszögéből nézve nem fogadható el, az egész szemszögéből nézve viszont elfogadható, akkor a részt szintén alá kell rendelni az egésznek. Vagyis ez az a szempont, amely szerint az egészet kell szem előtt tartanunk.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Kényelemvágy. A vörös hadseregben is akad jó néhány személy, akiknél

az individualizmus kényelemvágy formájában nyilvánul meg. Mindig azt szeretnék, ha csapataikat a nagyvárosokba rendelnék. Nem a munka kedvéért igyekeznek oda, hanem az élvezetek kedvéért. Legfőképpen azonban nem szeretnek a vörös területeken dolgozni, ott ugyanis kemények az életkörülmények.

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításáról" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

Harcolnunk kell a lokálsovinizmus tendenciája ellen, amely csak a saját érdekeit tartja szem előtt, a másokét semmibe veszi. Aki nem törődik mások nehézségeivel, nem hajlandó mások kérésére saját kádereit átengedni, vagy csak kevésbé alkalmas kádereket bocsát rendelkezésre, „a szomszéd földjét

lefolyó ároknak tekinti", mit sem törődik más intézményekkel, más területekkel, vagy más emberekkel, az ilyen ember lokálsoviniszta, és ez a kommunista szellem teljes elvesztését jelenti. A lokálsovinisztákra jellemző, hogy az egész érdekeit nem veszik figyelembe, közönyösek más intézmények, más területek, más emberek iránt. Fokozni kell a nevelőmunkát az ilyen emberek körében, hogy megértsék: ez szektás tendencia, ha tovább fejlődik, akkor az nagyon veszélyes.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

A liberalizmusnak különféle megnyilvánulásai vannak.

Bár tudva tudjuk, hogy valaki helytelenül cselekszik, mégsem bocsátkozunk vele elvi vitába, csupán azért,

mert az illető ismerősünk, földink, iskolatársunk, meghitt barátunk, kedves emberünk, régi munkatársunk vagy beosztottunk, s a békesség és a barátság kedvéért tűrjük, hogy továbbra is így járjon el. Esetleg enyhén szóvá tesszük ugyan, de nem oldjuk meg teljesen a problémát, csakhogy megőrizzük a békességet. Ennek eredménye, hogy mind a kollektíva, mind pedig az illető kárát vallja. Ez a liberalizmus első típusa.

Titokban felelőtlenül bírálunk ahelyett, hogy aktívan javaslatokat tennénk a szervezetnek. Az embereknek nem mondjuk a szemükbe véleményünket, hanem távollétükben pletykázunk; a gyűléseken hallgatunk, utána pedig fecsegünk. Semmibe vesszük a kollektív élet elveit, s helyette liberális fegyelmezetlenséget tanúsítunk. Ez a liberalizmus második típusa.

Ha a dolog nem érint bennünket személyesen, azzal egyáltalán nem törődünk; tudva tudjuk, hogy valami nem helyes, mégis üdvösnek tartjuk a hallgatást; csak a saját bőrünket mentjük és elkerüljük a megróvást. Ez a liberalizmus harmadik típusa.

Nem engedélmeskedünk az utasításoknak, és az egyéni véleményeket mindenek fölé helyezzük; gondoskodást követelünk a szervezettől, de kibújunk a szervezeti fegyelem alól. Ez a liberalizmus negyedik típusa.

Nem az összetartás, az előrehaladás, illetve a munka jó elvégzése érdekében harcolunk a helytelen vélemények ellen, és szállunk vitába velük, hanem személyeskedő vádaskodásra, civakodásra, egyéni harag levezetésére és bosszúra törekszünk. Ez a liberalizmus ötödik típusa.

Hallunk helytelen kijelentéseket, de nem szállunk velük vitába, sőt ellenforradalmárok megjegyzéseit halljuk, mégsem teszünk jelentést róluk, hanem közömbösen viselkedünk irántuk, mintha mi sem történt volna. Ez a liberalizmus hatodik típusa.

A tömegek között élve elmulasztjuk a propaganda- és agitációs munkát, a szónoklást, vizsgálatok folytatását és a tudakozódást, s nem törődünk a tömegek életbevágó érdekeivel, ehelyett közönyt tanúsítunk irántuk megfeledkezve kommunista mivoltunkról, és úgy viselkedünk, mintha egyszerű honpolgárok lennénk. Ez a liberalizmus hetedik típusa.

A tömegek érdekeit sértő cselekedetek láttán nem háborodunk fel, nem beszéljük le és nem akadályozzuk

meg azokat, nem végzünk felvilágosító munkát, hanem eltűrjük, hogy ilyen tevékenységet folytassanak. Ez a liberalizmus nyolcadik típusa.

Tessék-lássék munkát végzünk határozott terv vagy irány nélkül, felületesen dolgozunk és céltalanul töltjük el a napot ennek a mondásnak értelmében: „Amíg szerzetes az ember, addig húznia kell a harangot." Ez a liberalizmus kilencedik típusa.

Önmagunkat érdemdús forradalmárnak tartjuk, dicsekszünk veterán múltunkkal; a nagy feladatokat képtelenek vagyunk végrehajtani, miközben nem vállaljuk el a kisebb megbízatásokat; lazán dolgozunk és hanyagul tanulunk. Ez a liberalizmus tizedik típusa.

Hibát követtünk el, és ezt be is láttuk, de liberális álláspontot tanúsítva

önmagunkkal szemben mégsem törekszünk azok kijavítására. Ez a liberalizmus tizenegyedik típusa.

„A liberalizmus ellen" (1937. szeptember 7.), Válogatott Művek II. k.

A forradalmi kollektívákban a liberalizmus igen ártalmas. Olyan marószer ez, amely az egység megbomlásához, a kapcsolatok lazulásához, a munkában való passzivitáshoz és a vélemények eltéréséhez vezet. Megfosztja a forradalmárok sorait a szoros szervezettségtől és szigorú fegyelemtől, megakadályozza a politika keresztülvitelét, és elidegeníti a pártszervezeteket a párt vezetése alatt álló tömegektől. Ez rendkívül rossz tendencia.

„A liberalizmus ellen" (1937. szeptember 7.), Válogatott Művek II. k.

A liberálisok elvont dogmáknak tekintik a marxizmus elveit. Helyeslik ugyan a marxizmust, de nem készek megvalósítani, illetve nem készek teljes mértékben megvalósítani; nem készek a liberalizmusuk helyébe a marxizmust állítani. Az ilyen embereknek van marxizmusuk is, de ugyanakkor liberalizmusuk is: szavakban hirdetik a marxizmust, tetteikben azonban a liberalizmust gyakorolják; a marxizmust másokra, a liberalizmust önmagukra alkalmazzák. Mindkét árufajtát raktáron tartják, és azt veszik elő, amelyikre éppen szükség van. Ez bizonyos emberek gondolkodásmódja.

„A liberalizmus ellen" (1937. szeptember 7.), Válogatott Művek II. k.

A népi állam védelmezi a népet. Csak az ilyen államban lesz lehetősége

a népnek arra, hogy országos méretekben, mindenki részvételével, demokratikus módon nevelje és átnevelje önmagát, lerázza a hazai és külföldi reakciósok befolyását (amely még mindig igen erős, még sokáig fennmarad, és gyors ütemben fel nem számolható), megszabaduljon a régi társadalomban szerzett rossz szokásoktól és ártalmas eszméktől, megakadályozza, hogy a reakciósok hamis útra vezessék, és tovább haladjon előre — a szocialista és kommunista társadalom felé.

„A népi demokratikus diktatúráról" (1949. június 30.), Válogatott Művek IV. k.

Nem nehéz dolog egy embernek némi jót cselekedni. Ezzel szemben nehéz jót cselekedni egész életen át, sohasem tenni rosszat, következetesen a széles tömegek, az ifjúság és a forradalom érdekeit szolgálni és kemény harcokat vívni évtizedeken át. Ez a lehető legnehezebb dolog!

„Vu Jü-csang elvtárs köszöntése 60. születésnapján" (1940. január 15.)

25. AZ EGYSÉG

Hazánk egyesítése, népünk egysége, különböző nemzetiségeink egysége — ezek szolgáltatják az alapvető biztosítékot ügyünk feltétlen diadalához.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Csakis a kommunista párt egységén keresztül lehet elérni az egész osztály, az egész nemzet egységét, és csakis az egész osztály, az egész nemzet egységén keresztül lehet legyőzni az ellenséget,

végrehajtani a nemzeti és demokratikus forradalom feladatait.

„Harc a sokmilliós tömegeknek a japán agresszió elleni nemzeti egységfrontba való bevonásáért" (1937. május 7.), Válogatott Művek I. k.

A szervezés és fegyelem demokratikus centralista elvei alapján szilárd egységbe kell forrasztanunk pártunk összes erőit. Egységet kell teremtenünk minden elvtárssal, ha hajlandó alávetni magát pártunk programjának, szervezeti szabályzatának és határozatainak.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

1942-ben a népen belüli ellentmondások megoldásának ezt a demokratikus módszerét a következő képletben

konkretizáltuk: „egység — bírálat — egység." Részletesebben kifejtve ez azt jelenti, hogy az egység óhajából indulunk ki, bírálat vagy harc útján oldjuk meg az ellentmondásokat, és ezzel új alapokon új egységet érünk el. Tapasztalataink szerint ez a népen belüli ellentmondások megoldásának helyes módszere.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Ez a hadsereg nagyszerű egységet létesített saját soraiban és sorain kívül is. Befelé egység van a tisztek és a közkatonák, a felsőbb és alacsonyabb beosztásúak, valamint a katonai, a politikai és a hadtáp-munka között; kifelé egység van a hadsereg és a nép, a hadsereg és a hatalmi szervek, valamint csapataink és a baráti csapatok között. Feltétlenül le kell küzdeni minden olyan jelenséget, amely az egységnek ártalmára válik.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

26. A FEGYELEM

A népen belül a demokrácia és a centralizmus, a szabadság és a fegyelem kölcsönös vonatkozásban áll egymással. Ezek egy egységes egész két ellentétes oldalát képviselik, tehát ellentmondanak egymásnak, de egyúttal egységet is alkotnak, és nem szabad az egyiket egyoldalúan kihangsúlyoznunk, a másikat pedig tagadnunk. A népen belül éppoly kevéssé lehetünk meg szabadság, mint fegyelem nélkül, éppoly kevéssé demokrácia, mint centralizmus nélkül. A demokrácia és a centralizmus, a szabadság és a fegyelem ilyenféle egysége alkotja a mi demokratikus centralizmusunkat. Ebben a rendszerben a nép széles körű demokráciát és szabadságot élvez, de egyúttal a szocialista fegyelem korlátaihoz kell tartania magát.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Újólag meg kell erősítenünk a pártfegyelmet, nevezetesen:

1. az egyén alárendeltségét a szervezetnek;

2. a kisebbség alárendeltségét a többségnek;

3. az alacsonyabb szintek alárendeltségét a felsőbb szinteknek;

4. az egész párt alárendeltségét a Központi Bizottságnak.

Aki megszegi ezeket a fegyelmi szabályokat, az megbontja a párt egységét.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A pártfegyelem egyik követelménye, hogy a kisebbség alárendelje magát a többségnek. Ha véleményét elutasították, a kisebbségnek támogatnia kell a többség által hozott határozatokat. Szükség esetén egy következő gyűlésen a szóban forgó ügy újra felvethető megvitatásra, de ettől eltekintve semmiféle módon sem szabad a határozattal ellentétes értelemben cselekedni.

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításáról" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

A három fő fegyelmi szabály a következő:

1. Engedelmeskedj a parancsnak minden cselekedetedben!
2. Ne végy el egy tűt se, egy cérnaszálat se a tömegektől!
3. Szolgáltass be minden zsákmányt!

A nyolc megszívlelendő pont a következő:

1. Beszélj udvariasan!
2. Bonyolítsd le méltányos áron az adásvételt!
3. Szolgáltasd vissza, amit kölcsönvettél!
4. Térítsd meg az okozott kárt!
5. Ne bántalmazz és ne szidalmazz senkit sem!
6. Ne károsítsd meg a vetést!

7. Ne szemtelenkedj a nőkkel!
8. Ne bánj durván a foglyokkal!

„A Kínai Népi Felszabadító Hadsereg főparancsnokságának parancsa a három fő fegyelmi szabálynak és a nyolc megszívlelendő pontnak újólagos kihirdetéséről" (1947. október 10.), Válogatott Művek IV. k.

Fokozzák [tisztjeink és közkatonáink] a fegyelem szellemét, elszántan hajtsák végre a parancsokat, váltsák valóra politikánkat, kövessék a három fő fegyelmi szabályt és a nyolc megszívlelendő pontot; óvják az egységet a hadsereg és a nép, a hadsereg és a hatalmi szervek, a tisztek és a közkatonák, az egész hadsereg között, és ne tűrjék, hogy a fegyelembontásnak bármilyen megnyilvánulása is felüsse a fejét.

„A Kínai Népi Felszabadító Hadsereg Kiáltványa" (1947. október), Válogatott Művek IV. k.

27. BÍRÁLAT ÉS ÖNBÍRÁLAT

A kommunista párt nem fél a bírálattól, minthogy mi marxisták vagyunk, az igazság a mi oldalunkon áll, és a mi oldalunkon állnak a tömegek alapját képező munkások és parasztok.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

A következetes materialisták nem ismernek félelmet; reméljük, hogy

mindenki, aki velünk együtt harcol, bátran vállalja kötelezettségeit, és leküzd minden nehézséget, nem fél a kudarcoktól, vagy a pletykától és a gúnytól, nem fél megbírálni bennünket, kommunistákat, és nem fél javaslatokkal élni. „Aki nem retteg a felnégyeltetéstől sem, az a császárt is le meri ráncigálni a lováról" — ilyen rettenthetetlen szellemre van szükségünk a szocializmusért és a kommunizmusért vívott harcban.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Rendelkezésünkre áll a bírálat és önbírálat marxista—leninista fegyvere.

Képesek vagyunk elvetni a rossz stílust és megőrizni a jót.

„Beszámoló a Kínai Kommunista Párt VII. Központi Bizottságának második plenáris ülésén" (1949. március 5.), Válogatott Művek IV. k.

A lelkiismeretes önkritika is az egyik feltűnő ismérv, amely pártunkat minden más politikai párttól megkülönbözteti. Mint mondottuk, a szobát állandóan kell takarítanunk, különben felgyülemlik a por; arcunkat rendszeresen kell mosnunk, másként szennyessé válik. Elvtársaink gondolkodásában és pártunk munkájában úgyszintén felgyűlhet a por, tehát ugyancsak szükség van takarításra és mosakodásra. „A folyóvíz nem poshad, és az ajtósarkot nem eszi a szú." Ez azt jelenti,

hogy állandó mozgásukban ellenállnak a mikrobák és egyéb élőlények kártevésének. Rendszeresen ellenőrizni munkánkat, és ennek során kiterjeszteni a demokratikus munkastílust, nem félni sem a kritikától, sem az önkritikától, és alkalmazni a kínai nép ama hasznos mondásait, amelyek szerint „Ha tudod, beszélj, ha beszélsz, mondj el mindent!"; „Ne tegyél szemrehányást a beszélőnek szavaiért, hanem tekintsd azokat figyelmeztetésnek!"; „Ha hibát követtél el, javítsd ki, ha nem követtél el hibát, vigyázzál még jobban!" — számunkra ez az egyedüli hatékony mód annak megakadályozására, hogy bármiféle politikai szenny és politikai mikroba megfertőzze elvtársaink fejét és pártunk testét.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A párton belül állandóan sor kerül a különböző eszmék szembeállítására és harcára, ez a társadalomban fennálló osztályok közötti ellentmondások, illetve az új és a régi közötti ellentmondások tükröződése a pártban. Ha a pártban nem lennének ellentmondások, és nem folynának ideológiai harcok az ellentmondások megoldására, megszűnne a párt élete.

„Az ellentmondásról" (1937. augusztus), Válogatott Művek I. k.

Hívei vagyunk az aktív ideológiai harcnak, mert ez olyan fegyver, amelylyel elérjük a párt és a forradalmi szervezetek belső egységét harcunk érdekében. Minden kommunistának és forradalmárnak meg kell ragadnia ezt a fegyvert.

A liberalizmus azonban likvidálja az ideológiai harcot, és állást foglal az elvtelen béke mellett, ez rothadt, nyárspolgári stílushoz vezet, és bizonyos egységek és egyének politikai elzüllését okozza a pártban és a forradalmi szervezetekben.

„A liberalizmus ellen" (1937. szeptember 7.), Válogatott Művek II. k.

Két célt kell szem előtt tartanunk a szubjektivizmus, a szektásság és a pártsematizmus elleni harcban: először, „okuljunk a múlt hibáin, hogy elkerüljük a további hibákat", másodszor, „gyógyítsunk, hogy megmentsük a beteget". A múlt hibáit feltétlenül fel kell tárni tekintet nélkül bárkinek az érzékenységére, tudományos elemzés és bírálat alá kell venni mindazt, ami

a múltban rossz volt, hogy munkánkat ezentúl körültekintőbben és jobban végezhessük. Ezt értjük azon, hogy „okuljunk a múlt hibáin, hogy elkerüljük a további hibákat". De célunk a hibák feltárásában és a hiányosságok bírálatában — csakúgy, mint az orvosnak a betegség gyógyításában — kizárólag a beteg megmentése, nem pedig a halálba orvoslása. Egy ember vakbélgyulladást kapott, mihelyt az orvos eltávolította a vakbelét, az megmenekült. Ha a hibát elkövető személy nem rejtegeti betegségét a kezeléstől való vonakodása miatt, vagy nem makacsolja meg magát hibájában, amíg már nem lehet segíteni rajta, hanem becsületesen és őszintén kívánja a gyógyulást, és meg akar javulni, akkor szívesen kell fogadnunk, és meg kell gyógyítanunk a baját, hogy jó elvtárssá váljék. Ezt a feladatot nem láthatjuk

el sikeresen, ha a pillanatnyi indulatnak engedve vakon lesújtunk rá. Az ideológiai és politikai betegség kezelésénél sohasem szabad gorombán és meggondolatlanul viselkednünk, hanem azt a magatartást kell tanúsítanunk, hogy „gyógyítsunk, hogy megmentsük a beteget". Csak ez a helyes és hatékony módszer.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

A párton belüli kritikával kapcsolatban még azt is meg kell említenünk, hogy egyes elvtársak nem a lényeges dolgokra, hanem az apró dolgokra fordítják figyelmüket. Nem értik meg, hogy a bírálat fő feladata rámutatni a politikai és szervezeti hibákra. Ami

pedig az egyéni hiányosságokat illeti, amennyiben azok nem állnak összefüggésben politikai és szervezeti hibákkal, szükségtelen túlzottan bírálni, nehogy zavarba hozzuk az elvtársakat. Ráadásul, ha az ilyenfajta kritika elterjed, akkor a pártban a figyelem kizárólag a kisebb hiányosságokra összpontosul, az emberek aggályoskodóvá és túlzottan elővigyázatossá válnak, és így megfeledkeznek a párt politikai feladatairól. Ez nagyon veszélyes.

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításáról" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

A párton belüli kritika óvakodjék a szubjektivizmustól, az önkényességtől és a bírálatok vulgarizálásától; a megnyilatkozásokat tényekre kell ala-

pozni, s a kritikának a politikai vonatkozást kell kihangsúlyoznia.

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításáról" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

A párton belüli kritika a pártszervezet megerősítésének és a párt ütőképessége növelésének fegyvere. A vörös hadsereg pártszervezeteiben azonban egyes bírálatok nem ilyen jellegűek, hanem személyes támadássá fajulnak. Ennek következtében nemcsak az egyének mennek tönkre, hanem a pártszervezetek is. Ez a kispolgári individualizmus megnyilvánulása. A helyesbítés módja: megértetni a párttagokkal, hogy a kritika célja növelni a párt ütőképességét az osztályharc győzelmének kivívása érdekében, és

nem szabad személyes támadások eszközéül felhasználni.

„A párton belüli helytelen eszmék kijavításáról" (1929. december), Válogatott Művek I. k.

Minthogy a népet szolgáljuk, ezért nem félünk attól, hogy bírálják fogyatékosságainkat, illetve rámutatnak azokra, ha ilyenek előfordulnak. Bárki legyen is az, rámutathat azokra. Ha igaza van, kijavítjuk azokat. Ha javaslatai hasznára válnak a népnek, megfogadjuk őket.

„Szolgáljuk a népet" (1944. szeptember 8.), Válogatott Művek III. k.

Mi, kínai kommunisták, akik a legszélesebb kínai néptömegek legfőbb érdekeiből indulunk ki, hiszünk ügyünk

legteljesebb igazságában, nem riadunk vissza semmiféle személyes áldozattól, és mindenkor készen állunk életünket is feláldozni ügyünkért. Hogyan habozhatnánk tehát feladni azokat az eszméket, nézeteket, véleményeket és módszereket, amelyek nem felelnek meg a nép szükségleteinek? Megengednénk talán, hogy bármiféle politikai szenny és politikai mikroba bepiszkítsa tiszta arcunkat, vagy megfertőzze egészséges szervezetünket? A forradalom számtalan mártírja életét áldozta a nép érdekeiért, emlékük fájdalommal tölti el valamennyiünket, akik élünk, hát létezhetik-e még valamilyen személyes érdek, amit fel ne áldoznánk, vagy valamilyen hiba, amit el ne vetnénk?

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Semmi esetre sem szabad önelégülteknek lennünk a sikerek láttán. Önelégültségünket fékeznünk, hiányosságainkat állandóan bírálnunk kell, éppen úgy, amint naponta megmossuk arcunkat és kisöpörjük padlónkat, hogy tiszták legyünk, és hogy eltávolítsuk a port.

„Szervezkedjetek" (1943. november 29.), Válogatott Művek III. k.

A kritikát idejében kell gyakorolni. Ne bíráljunk előszeretettel utólagosan.

„A mezőgazdasági szövetkezetesítés kérdéséről" (1955. július 31.)

A hibák és a kudarcok megleckéztettek bennünket, tehát okosabbak lettünk, és ügyeink is eredményesebben mennek. Bár egy politikai pártnak, vagy egy embernek nehéz elkerülnie a hibákat, mégis igyekeznünk kell minél kevesebbet elkövetni. Ha már hibát követtünk el, ki kell javítanunk, s minél gyorsabban és alaposabban teszszük, annál jobb.

„A népi demokratikus diktatúráról" (1949. június 30.), Válogatott Művek IV. k.

28. A KOMMUNISTÁK

A kommunista legyen nyíltszívű, hűséges és aktív, tartsa többre a forradalom érdekeit a saját életénél, vesse alá egyéni érdekeit a forradalom érdekeinek; mindenkor és mindenütt tartson ki a helyes elvek mellett, és vívjon fáradhatatlan harcot a helytelen eszmék és cselekedetek ellen, hogy ily módon szilárdítsa meg a párt kollektív életét s a párt és a tömegek közötti kapcsolatokat; törődjön többet a párttal és a tömegekkel, mint az egyénnel, törődjön többet másokkal, mint önmagával. Csakis ilyen ember méltó arra, hogy kommunistának nevezzék.

„A liberalizmus ellen" (1937. szeptember 7.), Válogatott Művek II. k.

Meg kell értetni minden elvtárssal, hogy egy kommunista szavainak és cselekedeteinek legfőbb kritériuma az, hogy megfeleljenek a legszélesebb néptömegek legfőbb érdekeinek, és megnyerjék támogatásukat.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A kommunistának soha és semmilyen körülmények között sem szabad egyéni érdekeit az első helyre tennie,

hanem alá kell rendelnie azokat a nemzet és a néptömegek érdekeinek. Éppen ezért az önzés, a passzivitás és a hanyagság, a korrupció és a züllöttség, a feltűnési viszketegség stb. a legnagyobb mértékben megvetendő, míg az önzetlenség, az aktivitás és a buzgalom, a közjóért való önfeláldozás, és a csendes, kemény szorgalom tiszteletre érdemes.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A kommunisták álljanak mindenkor készen síkraszállni az igazságért, mivel az igazság mindig megegyezik a nép érdekeivel; a kommunisták álljanak mindenkor készen kijavítani hibáikat,

mivel egyetlen hiba sem egyezik a nép érdekeivel.

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

A kommunistáknak minden dologgal kapcsolatban fel kell tenniük a kérdést: „miért?", saját fejükkel kell alaposan átgondolniuk és latolgatniuk, hogy az a dolog megfelel-e a valóságnak és valóban indokolt-e; semmiképpen sem szabad másokat vakon követni, és a szolgalelkűséget bátorítani.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

Síkra kell szállnunk az egész érdekeinek figyelembevételéért. Minden

párttagnak, minden részmunkának, minden szónak vagy minden cselekedetnek az egész párt érdekeiből kell kiindulnia, ezt az elvet semmi körülmények között sem szabad megsérteni.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

A kommunisták mutassanak példát gyakorlatiasságukkal is, előrelátásukkal is. Csak a gyakorlatiasság biztosíthatja a kitűzött feladatok teljesítését; és csak az előrelátás teszi lehetővé, hogy ne tévesszenek irányt előrehaladás közben.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A kommunisták legyenek a legelőrelátóbbak, a legáldozatkészebbek, a legszilárdabbak, és a legtárgyilagosabbak a helyzetek felmérésében, támaszkodjanak a tömegek többségére, és nyerjék el a tömegek támogatását.

„A Kínai Kommunista Párt feladatai a japán agresszió elleni háború időszakában" (1937. május 3.), Válogatott Művek I. k.

A kommunistáknak példát kell mutatniuk a tanulásban is; legyenek mindenkor tanítói is, de tanulói is a tömegeknek.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A tömegmozgalmakban a kommunista legyen a tömegek barátja, ne

pedig feljebbvalója, legyen fáradhatatlan tanító, ne pedig bürokrata politikus.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A kommunistáknak sohasem szabad elszakadniuk a tömegek többségétől, és csak egy élenjáró kisebbséget vezetve elszigetelődötten, elhamarkodottan előreszaladniuk, anélkül, hogy tekintettel lennének a többség helyzetére; figyelmet kell fordítaniuk arra, hogy szoros kapcsolatot létesítsenek az élenjárók és a széles tömegek között. Vagyis ez az a szempont, amely szerint a többséget kell szem előtt tartanunk.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Mi, kommunisták olyanok vagyunk, mint a vetőmag, a nép pedig az anyaföld. Akárhová megyünk, össze kell forrnunk az ottani néppel, meg kell benne gyökereznünk és ki kell virágoznunk.

„A csungkingi tárgyalásokról" (1945. október 17.), Válogatott Művek IV. k.

Nekünk, kommunistáknak feltétlenül tudnunk kell összekapcsolódni a tömegekkel minden kérdésben. Ha párttagjaink egész életüket a négy fal között töltik, sohasem mozdulnak ki, hogy megedződjenek a viharokban, és megismerjék a világot, mi hasznára válhatnak a kínai népnek? Semmilyen hasznára sem válhatnak, s nincs szükségünk arra, hogy ilyen emberek

párttagok legyenek. Nekünk, kommunistáknak meg kell edződnünk a viharokban, meg kell ismernünk a világot; ezek a viharok a tömegharc óriási viharai, ez a világ a tömegharc hatalmas világa.

„Szervezkedjetek" (1943. november 29.), Válogatott Művek III. k.

A kommunisták élenjáró és példamutató szerepe nagyon fontos. A 8. Hadseregben és az Új 4. Hadseregben a kommunistáknak példát kell mutatniuk a hősies küzdésben, a parancsteljesítésben, a fegyelem betartásában, a politikai munkában, valamint a belső összetartásban és egységben.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A kommunista sohase tartsa magát tévedhetetlennek, ne viselkedjék fennhéjázóan, és ne higgye, hogy ő mindenben tökéletes, másokban semmi sem jó; sohase zárkózzék be négy fal közé, ne hencegjen, ne hatalmaskodjék másokkal szemben.

„Beszéd a Senszi—Kanszu—Ningszia határvidék népképviseleti gyűlésén" (1941. november 21.), Válogatott Művek III. k.

A kommunisták hallgassák meg figyelemmel a pártonkívüliek véleményét, és adjanak nekik alkalmat arra, hogy beszéljenek. Ha helyesen szólnak, örömmel kell fogadnunk, és át kell vennünk tőlük mindazt, ami pozitív; ha helytelent mondanak, akkor is engednünk kell, hogy elmondják a

mondanivalóikat, és utána türelmesen magyarázatot kell adnunk.

„Beszéd a Senszi—Kanszu—Ningszia határvidék népképviseleti gyűlésén" (1941. november 21.), Válogatott Művek III. k.

A kommunistáknak nem szabad eltaszítaniuk azokat, akik munkájukban hibákat követtek el, hanem meggyőzés útján kell segíteniük őket, hogy megváltozzanak, elvessék a régit és törekedjenek az újra, kivéve, ha javíthatatlan elemekről van szó.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A kommunisták az elmaradottakat ne becsüljék alá, ne nézzék le, hanem

közeledjenek hozzájuk, lépjenek velük egységre, győzzék meg őket, és buzdítsák őket az előrehaladásra.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

29. A KÁDEREK

Annak biztosítása érdekében, hogy pártunk és országunk színezete ne változzék, nem csupán helyes irányvonalra és politikára van szükségünk, hanem arra is, hogy kiképezzük és felneveljük az utódok millióit a proletariátus forradalmi ügyének továbbvitelére.

Az utódok kiképzése a proletariátus forradalmi ügyének továbbvitelére végső soron annak a kérdése, hogy lesznek-e emberek, akik a proletár forradalmárok idősebb nemzedéke által megkezdett marxista—leninista forradalom ügyét folytatják, annak a kérdése, hogy a jövőben továbbra is a proletár forradalmárok kezében marad-e pártunk és államunk vezetése, annak a kérdése, hogy következő nemzedékeink továbbra is a marxizmus—leninizmus helyes útján haladnak-e, vagyis az a kérdés, hogy módunkban áll-e sikeresen megakadályozni a Hruscsov-féle revizionizmus megismétlődését Kínában. Egyszóval ez rendkívül fontos, élet-halál kérdés, ettől függ pártunk és országunk sorsa. A proletariátus forradalmi ügyét tekintve, ez a kérdés száz, ezer, sőt tízezer évig is alapvető jelentőségű. A Szovjetunióban végbement változások alapján az imperialista próféták ugyancsak a kínai párt harmadik vagy negyedik nemzedékéhez fűzik a „békés evolúció" reményét. Ezeket az imperialista jóslatokat feltétlenül csődbe kell juttatnunk. Felülről lefelé, mindenütt és állandóan

figyelemmel kell lennünk arra, hogy utódokat képezzünk ki és neveljünk fel a forradalom ügyének továbbvitelére.

Milyen feltételekkel kell rendelkezniük azoknak, akik méltó utódok lehetnek a proletariátus forradalmi ügyének továbbvitelére?

Legyenek igaz marxista—leninisták és nem Hruscsovhoz hasonló revizionisták, akik a marxizmus—leninizmust csak cégérnek használják.

Legyenek olyan forradalmárok, akik szívvel-lélekkel szolgálják az emberek túlnyomó többségét Kínában és az egész világon, s nem olyanok, mint Hruscsov, aki saját országában egy hajszálvékony privilegizált burzsoá réteg, nemzetközi síkon pedig az imperializmus és reakció érdekeit szolgálja.

Legyenek olyan proletár politikusok, akik egységbe tudnak tömörülni az emberek túlnyomó többségével an-

nak érdekében, hogy együtt dolgozhassanak. Ne csak azokkal lépjenek egységre, akik velük azonos véleményen vannak, de értsenek az egység megteremtéséhez olyanokkal is, akik nincsenek velük egy véleményen, sőt azokkal is, akik felléptek ellenük, de a gyakorlatban már bebizonyosodott, hogy ezzel hibát követtek el. A legnagyobb éberséget kell tanúsítani azonban a Hruscsovhoz hasonló karrieristákkal és összeesküvőkkel szemben, és meg kell akadályozni, hogy az ilyenfajta rossz elemek bármilyen szinten megkaparintsák a vezetést a pártban és az államban.

Legyenek példaképek a párt demokratikus centralizmusának megvalósításában, sajátítsák el „a tömegektől a tömegekhez" vezetési módszert, és alakítsák ki a demokratikus stílust, vagyis hozzáértően hallgassák meg a

tömegek véleményét. Semmiképpen sem szabad, mint Hruscsov tette, a párt demokratikus centralizmusát aláásni, zsarnokoskodni, meglepetésszerű támadásokat indítani elvtársak ellen, önkényeskedni és személyes diktatúrát gyakorolni.

Legyenek szerények és megfontoltak, óvakodjanak az elbizakodottságtól és elhamarkodottságtól. Hassa át őket az önkritika szelleme, és legyen bátorságuk munkájuk hiányosságait és tévedéseit kijavítani. Semmi esetre sem szabad, mint Hruscsov tette, elkendőzni saját hibáikat, minden érdemet maguknak tulajdonítani és minden hibát másokra hárítani.

A proletariátus forradalmi ügyének utódai a tömegek harcaiból kerülnek ki, a forradalom nagy viharaiban edződve nőnek fel. A tömegharcok hosszú folyamatában kell kipróbálni és

megítélni a káderekét, és eközben kiválasztani és kiképezni az utódokat.

Idézve a „Hruscsov álkommunizmusáról és annak tanulságairól a világ történelmében" című cikkben (1964. július 14.)

A pártszervezeteket ki kell terjesztenünk az egész országra, tudatosan kell kiképeznünk a káderek tízezreit, szükségünk van több száz kiváló tömegvezérre. Az ilyen káderek és vezérek járatosak a marxizmus—leninizmusban, politikailag előrelátóak, jó munkaképességűek, áldozatkészek, képesek a problémák önálló megoldására, nem ingadoznak a nehézségek közepette, s hűségesen és odaadóan munkálkodnak a nemzet, az osztály és a párt érdekében. A párt ezekre az emberekre támaszkodva tart fenn kapcsolatot a

párttagokkal és a tömegekkel, s a tömegeknek általuk megvalósított szilárd vezetésére támaszkodva eléri célját: az ellenség szétzúzását. Ezek az emberek legyenek mentesek az önzéstől, az egyéni hősieskedéstől és a feltűnési viszketegségtől, a lustaságtól és a passzivitástól, valamint a fennhéjázó szektásságtól, legyenek nemzetük és osztályuk önzetlen hősei. Ilyen tulajdonságokkal és stílussal kell rendelkezniük a kommunistáknak, a pártkádereknek és a pártvezetőknek.

„Harc a sokmilliós tömegeknek a japán agresszió elleni nemzeti egységfrontba való bevonásáért" (1937. május 7.), Válogatott Művek I. k.

Miután a politikai irányvonalat leszögeztük, a káder lesz a döntő tényező. Éppen ezért harci feladatunk a nagyszámú új káder tervszerű kiképzése.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A kommunista párt káderpolitikájában a következő kritériumokat kell szem előtt tartanunk: a párt irányvonalának következetes keresztülvitele, a pártfegyelem betartása, a tömegekkel való szoros összefonódás, az önálló munkára való képesség, a buzgalom és az önzetlenség. Ez az az irányvonal, amely azt jelenti, hogy „az embereket erényeik szerint bízzuk meg".

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Feltétlenül ragaszkodnunk kell ahhoz a rendszerhez, amely szerint a káderek részt vesznek a kollektív termelőmunkában. Pártunk és államunk káderei egyszerű dolgozók, nem pedig a nép nyakán ülő urak. Azáltal, hogy részt vesznek a kollektív termelőmunkában, a káderek a legszélesebb, állandó és szoros kapcsolatban vannak a dolgozókkal. A szocialista rendszerben ez alapvető jelentőségű intézkedés, amely hozzájárul a bürokratizmus leküzdéséhez, a revizionizmus és a dogmatizmus megelőzéséhez.

Idézve a „Hruscsov álkommunizmusáról és annak tanulságairól a világ történelmében" című cikkben (1964. július 14.)

Hozzáértően kell a kádereket megítélni. A kádereket nem szabad csak

aszerint értékelni, hogy mit cselekedtek egy adott időben vagy esetben, hanem számításba kell venni teljes múltjukat, egész tevékenységüket is. Ez a káderek megítélésének fő módszere.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Hozzáértően kell alkalmazni a kádereket. Összefoglalva a vezetők kötelezettségeit, ezek főképpen kétirányúak: az elgondolások kidolgozása és a káderek alkalmazása. Minden terv, határozat, rendelet, utasítás stb. az „elgondolások kidolgozásához" tartozik. Hogy az elgondolásokat a gyakorlatban valóra válthassuk, össze kell tömöríteni a kádereket, és mozgósítani

kell őket azok keresztülvitelére; ez a „káderek alkalmazásához" tartozik.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Hozzáértően kell törődnünk a káderekkel. Ennek módjai a következők:

Először, irányítjuk a káderek munkáját. Ez azt jelenti, hogy szabad kezet engedünk nekik munkájukban, hogy legyen bátorságuk felelősséget vállalni; egyúttal kellő időben útmutatást is adunk, hogy a párt politikai irányvonala keretében kibontakoztathassák alkotó készségüket.

Másodszor, emeljük a káderek színvonalát. Ez azt jelenti, módot adunk nekik a tanulásra, és neveljük őket, hogy elméleti tudásukat

gyarapíthassák és a munkában való jártasságukat növelhessék.

Harmadszor, ellenőrizzük munkájukat, és segítünk nekik tapasztalataik összefoglalásában, eredményeik növelésében és hibáik kijavításában. Feladatot kitűzni nekik, de annak végrehajtását nem ellenőrizni, hanem csak akkor figyelni rájuk, ha már súlyos hibát követtek el, ez nem a káderekkel való törődés módja.

Negyedszer, a hibát elkövető káderekkel szemben általában a meggyőzés módszerét kell alkalmaznunk, és segítenünk kell őket hibájuk kijavításában. A harc módszerét csak olyanokkal szemben kell alkalmaznunk, akik súlyos hibát követtek el, és nem fogadják el az útmutatást. Itt türelemre van szükség;

helytelen lenne az embereket könnyelműen „opportunistáknak" bélyegezni, és könnyelműen alkalmazni ellenük a „harc folytatásának" módszerét.

Ötödször, segítünk nehézségeiken. Ha egy káder megbetegszik, ha anyagi gondjai vagy családi problémái, illetve egyéb nehézségei támadnak, a lehetőségek keretein belül figyelmesen kell gondoskodnunk róla.

Ezek a káderekkel való törődés módszerei.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

A valóban egységes és a tömegekkel összeforrott vezető csoportnak a tömegharcok során kell fokozatosan kialakulnia, és sohasem azoktól elszakadva. Egy nagy harc folyamatának kezdeti, középső és végső szakaszában a vezető csoport összetétele az esetek többségében nem marad, és nem is maradhat teljesen azonos; a harcban felnövekedett aktivistákat állandóan elő kell léptetni, és felvenni a vezető csoportba azok helyébe, akik náluk kevésbé bizonyultak alkalmasaknak, vagy lezüllöttek.

„A vezetés módszereinek néhány kérdéséről" (1943. június 1.), Válogatott Művek III. k.

Ha pártunkban hiányzik az új káderek tömegeinek a régi káderekkel való egysége és együttműködése, akkor ügyünk félúton meg fog állni. Ezért valamennyi régi kádernek a legmelegebben kell fogadnia az új kádereket,

és törődnie kell velük. Kétségtelen, hogy az új káderekneknek vannak hiányosságaik: csak rövid ideje vesznek részt a forradalomban, nincs elég tapasztalatuk, egyesek közülük még óhatatlanul őrzik magukban a régi társadalom helytelen ideológiájának maradványait, vagyis a kispolgári individualizmus nyomait. De neveléssel és forradalmi edzéssel e hiányosságokat fokozatosan meg lehet szüntetni. Az új káderek előnye, mint Sztálin megállapította, éppen abban rejlik, hogy érzékük van az új iránt, és ezáltal kitűnnek nagyfokú lelkesedésükkel és aktivitásukkal. A régi káderek egy részéből pedig éppen ez hiányzik. Az új és a régi káderek becsüljék egymást, tanuljanak egymástól, pótolják hiányosságaikat azzal, hogy átveszik egymás pozitív tulajdonságait, hogy így

egységbe tömörüljenek a közös ügyért, és elejét vegyék a szektás irányzatoknak.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

Nemcsak azokkal a káderekkel kell törődni, akik tagjai a pártnak, hanem azokkal is, akik pártonkívüliek. Sok rátermett ember akad a párton kívül, és ezeket a kommunista pártnak nem szabad figyelmen kívül hagynia. Minden kommunista kötelessége, hogy a rátarti viselkedéstől megszabadulva, hozzáértően együttműködjék a pártonkívüli káderekkel, őszintén segítse őket, szívélyesen és elvtársiasan bánjék velük, s állítsa aktivitásukat a japán agresszió elleni háború és az

országépítés nagy ügyének szolgálatába.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

30. AZ IFJÚSÁG

Tietek a világ, aminthogy a mienk is, de végső soron mégis a tietek. Ti, fiatalok életerősek és feltörekvőek vagytok, életetek virágzóban van, mint a reggel nyolc, kilenc órakor fénylő nap. Minden reményünk bennetek van.

. . . . . .

Tietek a világ, tietek Kína jövője.

Beszéd a kínai ösztöndíjasokkal és gyakornokokkal történt találkozón Moszkvában (1957. november 17.)

Meg kell értetnünk az egész ifjúsággal, hogy hazánk most még igen szegény, s ezen rövid időn belül nem

lehet alapvetően változtatni, Kínából gazdag és erős országot teremteni csak úgy lehet, ha ifjúságunk és az egész nép néhány évtizeden át egységesen harcol, és saját kezével munkálkodik. Szocialista rendszerünk létrehozása megnyitotta előttünk az eszményeink világába vezető utat, de az eszményi világ megvalósítása saját szorgalmas munkánktól függ.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Minthogy sok fiatalnak nincs kellő politikai és társadalmi tapasztalata, nem tud helyes összehasonlítást tenni a régi és az új Kína között, és nem könnyű mélyrehatóan megértenie, hogy népünk milyen hihetetlenül kemény és nehéz harcot vívott, míg

megszabadulhatott az imperializmus és a Kuomintang-reakció jármától, s hogy milyen hosszú, kemény munkára van szükség a boldog szocialista társadalom felépítéséhez. Ezért állandóan eleven és hatékony politikai nevelőmunkát kell folytatnunk a tömegek között; állandóan fel kell tárnunk előttük a valósághoz híven a felmerülő nehézségeket, s velük együtt kell módot találnunk e nehézségek leküzdésére.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Az ifjúság a társadalom legaktívabb és legéletteljesebb ereje. A leglelkesebb a tanulásban, a legkevésbé konzervatív a gondolkodásban, különösen ilyen a szocializmus korszakában.

Amíg az értelmiségiek nem azonosítják magukat a tömegek forradalmi harcával, amíg nem szánják el magukat a tömegek érdekeinek szolgálatára és a velük való összekapcsolódásra, addig gyakran szubjektivizmusra és individualizmusra hajlanak, gondolkodásuk sokszor tartalmatlan, cselekedeteik sokszor ingadozók. Éppen ezért, noha a kínai forradalmi értelmiségiek széles tömegei úttörő és összekötő szerepet töltenek be, nem valamennyi ilyen értelmiségi képes mindvégig forradalmár maradni. Egy részük a döntő pillanatban elhagyja a forradalom sorait, és passzivitásba vonul; kisebb részük pedig a forradalom ellenségévé válik. Az értelmiségiek e fogyatékosságai csak hosszú tömegharcokban küzdhetők le.

„A kínai forradalom és a Kínai Kommunista Párt" (1939. december), Válogatott Művek II. k.

Az ifjúsági szövetségnek továbbra is össze kell hangolnia munkáját a párt központi feladatával, de emellett meg kell tartania az ifjúság sajátosságainak megfelelő önálló munkáját. Az új Kínának gondoskodnia kell a fiatalokról, gondot kell fordítania az ifjú nemzedék nevelésére. A fiataloknak tanulniuk és dolgozniuk kell; az ifjúság azonban a testi növekedés időszaka is. Éppen ezért legmesszebbmenően törődni kell a fiatalok munkájával és tanulásával csakúgy, mint

szórakozásukkal, sportolásukkal és pihenésükkel.

Útmutatás az ifjúsági szövetség II. országos kongresszusa elnökségének fogadása alkalmából (1953. június 30.)

31. A NŐK

A kínai férfiakat általában háromféle hatalmi rendszer [politikai hatalom, nemzetségi hatalom, vallási hatalom — *Szerk.*] tartja uralma alatt... A nőket e három hatalmon kívül még a férfiak is hatalmukban tartják (férji hatalom). E négy hatalom — a politikai, a nemzetségi, a vallási és a férji — képviseli a feudál-patriarchális ideológia és rendszer összességét; ez az a négy vastag kötél, amely béklyóban tartja a kínai népet, kivált a parasztságot. Az előbbiekben szó volt már arról, hogy miként döntötték meg falun a parasztok a földesurak

politikai hatalmát. A földesurak politikai hatalma alkotja az összes többi hatalom gerincét. Mihelyt egyszer ez a hatalom megdőlt, ingadozni kezd a nemzetség, a vallás és a férj hatalma is. . . . A férji hatalom a szegényparasztoknál mindig is gyengébb volt, hiszen a gazdasági szükség folytán, asszonyaik többet voltak kénytelenek dolgozni a jólétben élő osztályok asszonyainál; ennek következtében többen kapták meg a beleszólási, sőt döntési jogot a családi ügyekben. Az elmúlt esztendőkben a falusi gazdálkodás fokozódó tönkremenetelével meginogtak a férfi nő fölötti uralmának alapvető feltételei. Az utóbbi időben a parasztmozgalom kibontakozásával a nők sok helyütt falusi nőszövetségeket alakítottak, és eljött az ideje, hogy ők is felemeljék fejüket, s ennek következtében a férji hatalom napról napra ingadozik. Röviden, a parasztok hatalmának növekedésével a feudál-patriarchális ideológia és rendszer a maga teljességében megrendült.

„Vizsgálati jelentés a hunani parasztmozgalomról" (1927. március), Válogatott Művek I. k.

Egyesüljetek, vegyetek részt a termelőmunkában és a politikai tevékenységben, hogy a nők gazdasági és politikai helyzete megjavulhasson!

Ajánlás a *Nők az új Kínában* című folyóirat részére, 1949. július 20-án megjelent első számából

Védeni kell a fiatalok, a nők és a gyermekek érdekeit, segíteni kell a tanulási lehetőségüktől megfosztott

szegény fiataloknak, elő kell mozdítani a fiatalok és a nők szervezkedését, hogy egyenjogú félként vehessenek részt minden munkában, amely a japán agresszió elleni háborút és a társadalmi haladást szolgálja, meg kell valósítani a szabad párválasztást, valamint a férfiak és nők egyenjogúságát, és gyümölcsöző nevelésben kell részesíteni a fiatalokat és gyermekeket. ...

„A koalíciós kormányról" (1945. április 24.), Válogatott Művek III. k.

Legalapvetőbb feladatunk a mezőgazdasági termelésben, hogy szervezetten irányítsuk a munkaerő felhasználását, és mozgósítsuk a nőket a termelőmunkában való részvételre.

„Gazdaságpolitikánk" (1934. január 23.), Válogatott Művek I. k.

A nagy szocialista társadalom felépítése érdekében a nők széles tömegeinek mozgósítása a termelőmunkában való részvételre rendkívül jelentőségű. A termelésben érvényesítenünk kell férfiak és nők részére az „egyenlő munkáért egyenlő bért" elvét. A férfiak és a nők közötti igazi egyenjogúság csakis az egész társadalom szocialista átalakításának folyamatában valósulhat meg.

Megjegyzés „A nők beléptek a munka arcvonalába" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" I. k.

A szövetkezetesítés után sok szövetkezetben munkaerő-hiány lép fel, ezért szükséges mozgósítanunk a munka arcvonalába a nők széles tömegeit, amelyek eddig nem vettek részt a mezei munkában. ... A kínai nők óriási

munkaerő-tartalékot alkotnak. Ezt a tartalékot fel kell tárnunk a nagy szocialista ország kiépítéséért folyó harc érdekében.

Megjegyzés „A nők mozgósításával a termelőmunkában való részvételre leküzdötték a munkaerő-hiány nehézségeit" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" II. k.

A lehető legrövidebb időn belül meg kell valósítani azt a követelményt, hogy minden munkaképes nő álljon be a munka arcvonalába az „egyenlő munkáért egyenlő bért" elve alapján.

Megjegyzés a „Hszingtaj megye demokratikus nőszövetségének terve a nők között végzendő munka kibontakoztatására a mezőgazdasági szövetkezeti mozgalomban" című íráshoz (1955.), „Szocialista fellendülés a kínai falvakban" I. k.

32. A KULTÚRA ÉS A MŰVÉSZET

A mai világban mindennemű kultúra, illetve irodalom és művészet egy meghatározott osztályhoz és egy meghatározott politikai irányvonalhoz tartozik. A valóságban nem létezik öncélú művészet, osztályok felett álló művészet, a politikával párhuzamos, vagy attól független művészet. A proletár irodalom és művészet része a proletariátus egész forradalmi ügyének, vagy — mint Lenin mondotta —

„kerék és csavar" a forradalom egész mechanizmusában.

„Beszédek az irodalom és művészet jenani fórumán" (1942. május), Válogatott Művek III. k.

A néptömegek számára a forradalmi kultúra a forradalom hatalmas erejű fegyvere. Ideológiai előkészítése a forradalomnak a forradalom előtt, annak során pedig szükséges és fontos szakasza a forradalom általános frontjának.

„Az új demokráciáról" (1940. január), Válogatott Művek II. k.

Egész irodalmunk és művészetünk a néptömegeket, elsősorban a munkásokat, parasztokat és katonákat szol-

gálja, a munkásokért, parasztokért és katonákért jön létre, és ők élnek vele.

„Beszédek az irodalom és művészet jenani fórumán" (1942. május), Válogatott Művek III. k.

Irodalmi és művészeti dolgozóinknak ezt a feladatot feltétlenül végre kell hajtaniuk, és más alapra kell átállniuk: fokozatosan át kell állniuk a munkások, parasztok és katonák oldalára, a proletariátus oldalára, abban a folyamatban, amelynek során kimennek a munkás-, paraszt- és katonatömegek sűrűjébe, és a gyakorlati harcok kellős közepébe vetik magukat, tanulmányozzák a marxizmust és a társadalmat. Csakis így juthatunk olyan irodalom és művészet birtokába, amely valóban a munkásokat, parasztokat és

katonákat szolgálja, és amely igazi proletár irodalom és művészet.

„Beszédek az irodalom és művészet jenani fórumán" (1942. május), Válogatott Művek III. k.

Azt akarjuk, hogy az irodalom és a művészet jól váljék a forradalom egész mechanizmusának alkotórészévé, legyen hatalmas fegyvere a nép egybekovácsolásának és a nép nevelésének, az ellenségre mért csapásnak és az ellenség megsemmisítésének, s segítse a népet egy szívvel és egy lélekkel harcolni az ellenség ellen.

„Beszédek az irodalom és művészet jenani fórumán" (1942. május), Válogatott Művek III. k.

Az irodalmi és művészeti kritikának két kritériuma van: az egyik politikai, a másik művészeti. . . .

Egyrészt politikai, másrészt művészeti kritérium, mi a kettő viszonya egymáshoz? A politika és a művészet közé éppoly kevéssé lehet egyenlőségjelet tenni, mint az általános világnézet, valamint a művészeti alkotás és művészetkritika módszerei közé. Mi nemcsak az elvont és teljességgel megváltozhatatlan politikai kritériumot tagadjuk, hanem az elvont és teljességgel megváltozhatatlan művészeti kritériumot is; minden osztálytársadalomban minden egyes osztálynak saját politikai és művészeti kritériumai vannak. De minden osztálytársadalomban mindegyik osztály mindenkor a politikai kritériumot helyezi előtérbe, és a művészetit csak másodlagos helyre teszi. . . . Mi azonban megköveteljük a politika és a művészet egységét, a tartalom és a forma egységét, a forradalmi

politikai tartalom és a lehető legtökéletesebb művészeti forma egységét. Az olyan műalkotás, amelynek nincs művészeti értéke, mindig erőtlen marad, bármilyen haladó jellegű is politikailag. Éppen ezért szembeszállunk a politikai nézetekben helytelen művészeti alkotásokkal éppúgy, mint az úgynevezett „plakát és jelszó stílus" tendenciájával, amely csak helyes politikai nézeteket hirdet, de művészeti szempontból erőtlen. Az irodalom és a művészet kérdéseiben kétfrontos harcot kell vívnunk.

„Beszédek az irodalom és művészet jenani fórumán" (1942. május), Válogatott Művek III. k.

A „virágozzék száz virág" és „versengjen száz iskola" irányelve olyan irányelv, amely előmozdítja a művészet fejlődését és a tudomány előre-

haladását, előmozdítja a szocialista kultúra felvirágzását hazánkban. A művészetben különféle formák és stílusok szabadon fejlődhetnek ki, a tudományban különféle iskolák szabadon vitatkozhatnak egymással. Véleményünk szerint a művészet és a tudomány fejlődésére káros, ha adminisztratív erővel egy bizonyos stílust vagy iskolát erőltetünk, egy másfajta stílust vagy iskolát pedig betiltunk. A helyesnek és helytelennek a művészetben és a tudományban felmerülő kérdését a művészi és tudományos körök szabad vitáival, és a művészet, illetve tudomány gyakorlatával kell megoldani, s nem szabad sommás módon eldönteni.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

A kultúra nélküli hadsereg tudatlan hadsereg, s tudatlan hadsereg nem győzheti le az ellenséget.

„Egységfront a kultúrmunkában" (1944. október 30.), Válogatott Művek III. k.

33. A TANULÁS

Ha Kínát elmaradott mezőgazdasági országból fejlett iparosított országgá akarjuk változtatni, igen kemény munka áll előttünk, és tapasztalataink még korántsem elegendők. Ezért hozzáértően kell tanulnunk.

„Megnyitó beszéd a Kínai Kommunista Párt VIII. Országos Kongresszusán" (1956. szeptember 15.)

A helyzet állandóan változik, és ha azt akarjuk, hogy gondolkodásunk megfeleljen az új helyzetnek, akkor tanulnunk kell. Még azoknak is, akik viszonylag járatosak a marxizmusban

és viszonylag szilárdan képviselik a proletár álláspontot, tovább kell tanulniuk, magukba kell fogadniuk az új dolgokat, tanulmányozniuk kell az új problémákat.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

Meg tudjuk tanulni mindazt, amit nem tudunk. Nemcsak ahhoz értünk, hogy a régi világot szétromboljuk, de ahhoz is érteni fogunk, hogy az újat felépítsük.

„Beszámoló a Kínai Kommunista Párt VII. Központi Bizottságának második plenáris ülésén" (1949. március 5.), Válogatott Művek IV. k.

Kétféle magatartás van a tanulással kapcsolatban. Az egyik a dogmatikus magatartás: mindent átveszünk, akár megfelel hazánk körülményeinek, akár nem. Ez a magatartás nem jó. A másik az, hogy tanulás közben saját fejünkkel gondolkodunk, és azokat tanuljuk, amik hazánk körülményeinek megfelelnek, vagyis a számunkra hasznos tapasztalatokat sajátítjuk el. Nekünk az ilyen magatartásra van szükségünk.

„A népen belüli ellentmondások helyes kezeléséről" (1957. február 27.)

Marx, Engels, Lenin és Sztálin elmélete egyetemes érvényű. Elméletüket nem szabad dogmának tekinteni, hanem vezérfonalnak a cselekedetek

számára. Nem szabad csupán a marxista—leninista terminológiát tanulni, hanem mint a forradalom tudományát kell elsajátítani. Nemcsak azokat a következtetéseket kell megérteni, amelyeket Marx, Engels, Lenin és Sztálin a széles körű való élet és a forradalmi tapasztalatok tanulmányozásából az általános törvényszerűségekre vonatkozólag leszűrt, hanem el kell sajátítani a probléma szemléleténél és megoldásánál alkalmazott álláspontjukat és módszereiket is.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Ha van helyes elméletünk, de csak fecsegünk róla, szegre akasztjuk, vagyis nem ültetjük át a gyakorlatba, akkor

elméletünk — akármilyen kitűnő is — jelentéktelenné válik.

„A gyakorlatról" (1937. július), Válogatott Művek I. k.

El kell sajátítani és alkalmazni kell a marxista elméletet; az elsajátítás célja kizárólag az alkalmazás. Ha képes vagy a marxista—leninista szempontokat alkalmazva egy-két gyakorlati kérdést megmagyarázni, akkor megérdemled a dicséretet, s azt lehet mondani, hogy bizonyos sikert értél el. Minél több kérdést, minél átfogóbban és mélyrehatóbban magyarázol meg, annál jelentősebb a sikered.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

Hogyan kell összekapcsolni a marxista—leninista elméletet a kínai

forradalom gyakorlatával? Ezt egy közismert mondással fejezhetjük ki: „Lőjük a nyilat a célba!" Aki nyilat akar kilőni, annak a céltáblát kell célba vennie. A marxizmus—leninizmus és a kínai forradalom között olyan a viszony, mint a nyíl és a cél között. Egyes elvtársak azonban „cél nélkül lövik ki a nyilat", tehát vaktában lőnek. Az ilyen emberek könnyen árthatnak a forradalom ügyének.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

Akinek tapasztalata van a gyakorlati munkában, annak tanulmányoznia kell az elméletet, és lelkiismeretesen kell forgatnia a könyveket; csakis így válik lehetővé, hogy tapasztalatai rendszeres és összefoglaló jellegűek

legyenek, és az elmélet színvonalára emelkedjenek. Csak így válik lehetővé, hogy részleges tapasztalatait ne tekintse tévesen egyetemes igazságoknak, és ne kövessen el empirikus hibákat.

„Javítsuk meg a párt stílusát" (1942. február 1.), Válogatott Művek III. k.

A könyvolvasás tanulás, de az alkalmazás is tanulás, méghozzá annak fontosabb módja. A háborúban tanulunk meg háborúzni — ez a mi fő módszerünk. Akinek nem volt alkalma iskolába járni, az is megtanulhat háborúzni, éspedig magában a háborúban. A forradalmi háború a néptömegek ügye; legtöbbször nem előbb megtanuljuk azt, és utána cselekszünk,

hanem először cselekszünk, és közben tanulunk, a cselekvés tehát tanulás.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

A „civil" és a katona között van ugyan távolság, de ez a távolság nem valamiféle Nagyfal, hanem igenis gyorsan leküzdhető, és leküzdésének módja a részvétel a forradalomban, részvétel a háborúban. Amikor azt mondjuk, hogy nem könnyű tanulni és a tanultakat alkalmazni, azt értjük rajta, hogy nem könnyű dolog valamit alaposan megtanulni, s a megtanultakat ügyesen alkalmazni. Amikor azt mondjuk, hogy a civilek igen gyorsan katonákká válhatnak, azt értjük rajta, hogy nem nehéz ezt a küszöböt átlépni. E két állítás összekapcsolásá-

ra alkalmazhatnánk egy régi kínai közmondást, amely szerint „a világon nincs nehéz dolog, csak buzgó emberek kellenek". A küszöböt átlépni nem nehéz, és a mesteri fokot is el lehet érni, ehhez csak az kell, hogy meglegyen a buzgalmunk, és hogy hozzáértően tanuljunk.

„A kínai forradalmi háború stratégiai kérdései" (1936. december), Válogatott Művek I. k.

Meg kell tanulnunk a gazdasági munkát minden hozzáértőtől (akárki legyen is). Tanítómestereknek kell tekintenünk őket, és tisztelettel, lelkiismeretesen kell tanulnunk tőlük. Ha nem tudunk valamit, ismerjük be, és ne tegyünk úgy, mintha tudnánk.

„A népi demokratikus diktatúráról" (1949. június 30.), Válogatott Művek IV. k.

A tudás a tudomány kérdése, ezen a téren nem engedhető meg a legcsekélyebb képmutatás vagy elbizakodottság sem, csakis az ellenkezőjére van döntően szükség — a becsületességre és a szerénységre.

„A gyakorlatról" (1937. július). Válogatott Művek I. k.

Az önelégültség a tanulás ellensége, s ha valamit lelkiismeretesen el akarunk sajátítani, azon kell kezdenünk, hogy elégedetlenek vagyunk önmagunkkal. Mi magunk legyünk „kielégíthetetlenek a tanulásban", másokkal szemben pedig „fáradhatatlanok az oktatásban" — ezt a magatartást kell tanúsítanunk.

„A Kínai Kommunista Párt helye a nemzeti háborúban" (1938. október), Válogatott Művek II. k.

Vannak, akik olvastak néhány marxista könyvet, és tudósoknak képzelik magukat; pedig valójában nem mélyedtek el tanulmányaikban, a tanultak nem gyökeresedtek meg elméjükben, ezért nem is tudják azokat alkalmazni, és osztályérzelmeik is a régiek maradtak. Akadnak olyanok is, akik igen elbizakodottak, alighogy elolvastak valamit, máris nagyképűsködnek, és magasan hordják az orrukat; mihelyt azonban viharos idők állnak be, álláspontjuk nyomban egészen másnak bizonyul, mint a munkásoké és a dolgozó parasztok túlnyomó többségéé: az előbbieké ingadozik, az utóbbiaké szilárd; az előbbieké kétértelmű, az utóbbiaké félreérthetetlen.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

A marxizmust nemcsak könyvekből kell tanulni, hanem elsősorban az osztályharcban, a munka gyakorlatában, valamint a munkás- és paraszttömegekhez való közeledésben, és csakis így lehet igazán elsajátítani. Ha az értelmiségiek azon kívül, hogy néhány marxista könyvet olvastak, a munkás- és paraszttömegekhez való közeledés és a munka gyakorlata során is megértenek egyet-mást, akkor valamennyien közös nyelvet beszélünk, meghozzá nem csupán a hazafiság és a szocialista rendszer tekintetében, hanem valószínűleg a kommunista világnézet szempontjából is. Amint ez bekövetkezik, valamennyien még sokkal jobban végezhetjük munkánkat.

„Beszéd a Kínai Kommunista Pártnak a propagandamunkáról rendezett országos konferenciáján" (1957. március 12.)

TARTALOM

1.	A kommunista párt	1
2.	Az osztályok és az osztályharc	11
3.	A szocializmus és a kommunizmus	30
4.	A népen belüli ellentmondások helyes kezelése	60
5.	A háború és a béke	78
6.	Az imperializmus és az összes reakciósok papírtigrisek	97
7.	Merjünk harcolni, merjünk győzni	109
8.	A népi háború	117
9.	A népi hadsereg	133
10.	A pártbizottságok vezetése	139

11. A tömegvonal 159
12. A politikai munka 180
13. A tisztek és a közkatonák viszonya 199
14. A hadsereg és a nép viszonya 206
15. Demokrácia a három fő területen 212
16. A nevelés és a kiképzés 222
17. Szolgáljuk a népet 228
18. A hazafiság és az internacionalizmus 234
19. A forradalmi hősiesség 242
20. Szorgalommal és takarékossággal építsük hazánkat 249
21. Önerőre támaszkodás és kemény harc 260
22. A gondolkodás módja és a munka módszerei 271
23. Vizsgálat és tanulmányozás 309
24. A helytelen eszmék kijavítása 319
25. Az egység 338
26. A fegyelem 342
27. Bírálat és önbírálat 348
28. A kommunisták 362
29. A káderek 374
30. Az ifjúság 391
31. A nők 399
32. A kultúra és a művészet 405
33. A tanulás 413

毛主席语录

*

外文出版社出版（北京）
1972年版
编号：（匈）1050—1165
00060
1—Hu—734Pk